JEAN URE

O simfonie pentru tine

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu cred, zise Virginia cu vocea ei gravă, că trebuie să faci asta.

– Ce să fac, Virginia? o întrebă Jamie cu inocență.

– Ceea ce crezi că faci acum, răspunse ea.

După ce-l adusese atât de departe, Virginia îi îndepărtă mâna așezată pe piciorul ei și începu cu gesturi controlate să-și încheie nasturii bluzei transparente. Jamie cedă pe moment, îndepărtându-și o șuviță căzută în ochi. Se sprijini într-un cot și continuă s-o privească.

– De ce nu? întrebă el într-un târziu.

Virginia ezită.

– Pentru că nu trebuie; asta este!

– Prostii! replică Jamie.

O trase alături de el în pat, cu toate protestele ei, și după ce ea opuse rezistență mai mult de formă, se prăbuși alături de el, chicotind.

– N-ar trebui să mă aflu aici cu tine, repetă Virginia. Ar trebui să fiu acasă, pentru că mâine mă voi trezi foarte devreme... chiar că ar trebui să mă duc acasă... ar trebui...

După câteva secunde sună telefonul, aflat în camera de zi. Virginia își înfipse unghiile în spatele lui Jamie și el o simți încordându-se de parcă telefonul ar fi fost o prezență fizică deranjantă, care o inhiba. Rămase tăcut câteva secunde, așteptând să răspundă Neil sau Rose; pentru asta, trebuia ca unul din ei să se dea jos din pat, lucru pe care nu-l făcură. Neil nu auzea cu o ureche și specula acest defect; Rose era un suflet bun, dar și cea mai leneșă femeie de pe planetă. Telefonul continua să sune.

– Cât naiba e ceasul?

Jamie orbecăi după ochelarii aflați pe marginea mesei și după ce-i găsi se uită cu ei la ceasul de voiaj aflat într-o casetă albastră.

– Este unsprezece, constată Virginia. Nu te mai obosi să răspunzi.

Cu câteva secunde în urmă, spunea că vrea să se ducă acasă; acum încerca să-i ia ochelarii de pe nas, să-l tragă în pat alături de ea, geloasă că o părăsea, fie și pentru câteva minute, ca să răspundă la telefon. Jamie zâmbi și cu toate astea, coborî din pat să răspundă.

– Trebuie să văd cine este; dacă insistă atât, este ceva important.

– Ei bine, dacă trebuie, trebuie, o să înțeleg.

Virginia se rezemă de tăblia patului, aranjându-și părul, apoi începu să-și strângă hainele.

Jamie îi făcu semn cu ochiul.

– Rămîi aici, nu lipsesc mult.

Virginia ridică indiferentă din umeri. Nu voia să-l lase să înțeleagă că-i păsa de dorința lui de a răspunde la telefon. Putea chiar să plece acasă.

Jamie trecu din holul întunecat în camera de zi, unde se afla telefonul. La ușa lui Neil era becul aprins și în treacăt lovi cu pumnul pentru a verifica dacă cei doi dormeau. Nu auzi decât un“ pleacă, lasă-mă să dorm!“.

Telefonul continua să sune, dar Neil și Rose nici nu se gândeau să răspundă.

Uneori, lui Jamie i se părea că acest telefon se răzbuna pe el, sunând în cele mai intime și desigur, plăcute momente ale vieții sale, dar întrucât avea destule astfel de momente, nu era foarte supărat că unele din ele îi erau tulburate.

Aprinse repede lumina în camera de zi și întinse mâna spre receptor. Dacă nu s-ar fi grăbit, probabil, după o secundă, n-ar mai suna. Ar fi fost mai bine să ignore telefonul. Probabil, când se va întoarce la Virginia, aceasta va fi deja îmbufnată și gata îmbrăcată începând să-și refacă machiajul. Era capabilă să-i facă asta. În ultimele săptămâni, Virginia îl vânase cu

asiduitate, iar în seara asta el se hotărâse să încerce. Virginia îi fusese prezentată la o petrecere, după ultimul concert al filarmonicii, la care el dirijase două piese.

– Ador muzica, îi spusese ea, privindu-l cu ochii ei neobișnuit de mari. Iar felul în care ai dirijat poemul a fost fantastic!

Virginia se gândi că multe lucruri erau fantastice. Cvintetul lui Mozart, Missa Solemnis a lui Beethoven, ca și Te Deumul lui Jamie, orchestrat pentru una din bisericile din Richmond.

Jamie nu era prea încântat că numele lui era alăturat numelor celor doi titani ai muzicii. Realizase asta imediat ce apăruse Virginia în magazinul său și cumpărase o mulțime de discuri în dorința de a impresiona, căci nu avea mai multe cunoștințe în domeniu decât Rose, care admitea fără rețineri că aprecia cel mai mult muzica pop.

– Alo? zise Jamie ridicând receptorul.

O auzea pe Virginia mișcându-se prin dormitor. Probabil va apărea imediat cu poșeta sub braț, gata de plecare.

– Alo? repetă el.

Virginia avea, poate, o mulțime de defecte dar și un trup minunat. Poate că din punct de vedere mental îl lăsa rece, dar fizic era deosebit de stimulativă. Avea părul roșcat, lung, ochii verzi, purta aproape întotdeauna bluze transparente și rochii cu talia înaltă care o făceau să arate ca o păpușă.

– Alo! zise Jamie pentru a treia oară.

Apăru și Virginia, cu oglinda în mână. Nu era încă decisă dacă pleacă sau stă. Și asta nu din considerații de ordin moral. Acest gen de considerații apăreau foarte rar în conștiința Virginiei. Poate era mai mult o chestiune de mândrie feminină. Jamie avea o reputație de Casanova și asta devenise evident chiar de prima oară când ieșiseră. Pe atunci, Virginia înțelesese că nu trebuie să lași un astfel de bărbat să-și impună condițiile. Se dovedise a fi o strategie nepotrivită, cu care el se mai confruntase, și care-l duse imediat la dezinteres, având în vedere numărul mare de cuceriri cu care se putea lăuda.

Virginia se aplecă spre oglinda din camera de zi, privindu-și dinții foarte albi; mulțumită de ceea ce văzu, începu să se întrebe cu cine vorbea Jamie de atâta timp.

Era un bărbat atrăgător, nu putea nega acest lucru, dar nu era genul ei. Până acum, nu ieșise cu un bărbat care să n-o atragă fizic. Pusese ochii pe el la acel concert la care ajunsese mai mult forțat, și-i făcuse plăcere să-l urmărească. Jamie avea părul negru, lung și puțin ondulat, minunați ochi verzi cu genele lungi, accent scoțian. Nu prea înalt, se îmbrăca foarte bine, era întotdeauna bărbierit, avea nasul drept, și un zâmbet frumos care-i punea în evidență o dantură perfectă. Cei care îl cunoșteau spuneau că va deveni un mare compozitor.

Pe de altă parte, scrisese ceva care se numea poem coral și care avusese darul s-o plictisească teribil; mai avea și obiceiul de a asculta tot timpul până și cele mai slabe bucăți ale lui Mahler și Bruckner, lucru care pe ea o scotea din sărite.

Virginia luă o perie și începu, pentru a nu pierde vremea, să-și perie părul lung, roșcat. Aceasta îi mai mângâie cumva mândria rănită. Dacă Jamie va râde de ea la întoarcere, se va supăra. De fapt, ea avea situația sub control. Jamie era disperat să facă dragoste cu ea, asta era evident, iar ea hotărâse să se complacă în această situație. Zâmbi, puse peria la loc și luă o fotografie de pe șemineu, în care se afla un băiat, două fetițe și un câine lățos. Nici nu se uită la câine; privirea ei poposi asupra uneia dintre fete care era probabil școlăriță, la vremea aceea, prost îmbrăcată, cu hainele peticite, pline de paie, cu aparat dentar. Cealaltă era ceva mai înaltă, avea gura cam mare și purta o cămașă bărbătească peste pantalonii plini de găuri.

Virginia puse fotografia la loc și începu să scotocească în poșetă după Chanelul nr 5. Asta dacă se hotăra să rămână.

Jamie puse receptorul în furcă în cele din urmă, stinse lumina și ieși din camera de zi. Lovi încă o dată cu pumnul în ușa camerei lui Neil, apoi o deschise și vârî capul încet. Neil și Rose stăteau întinși în pat, bând whisky dintr-o cană. Neil avea o havană în colțul gurii. Rose, ca de obicei, era pe jumătate adormită.

– A sunat Peta, zise Jamie.

– A sunat? repetă Neil. N-am auzit! Suna de la Paris?

– Nu de la Paris, zise Jamie. Din Londra. A fost la Istanbul cu un om de afaceri australian și a rămas fără bani. Mă duc s-o iau cu mașina.

Neil începu să râdă.

– Așa e Peta a noastră! Nu te plictisești cu ea! Crezi c-o să ajungi la timp la aeroport? Parcă văd c-o să fie răpită de vreo guerilă palestiniană și dusă în Iordania!

– Nu m-ar mai surprinde nimic, recunoscu Jamie.

Rose se trezi și ea, întinzând mâna după cana cu băutură.

– Unde o s-o culci? Să-i fac patul pe sofa? mormăi ea.

– De ce să n-o culce în patul lui?zise Neil. Doar îl împarte bucuros cu orice pasăre călătoare! De ce nu și cu Peta?

Rose îl ciupi ca să nu mai continue.

Pe Jamie îl puteai tachina pe orice subiect, în afară de Peta. Puteai râde de lungimea părului lui, de numărul mare de femei cu care se culcase, de faptul că era miop, de orice altceva, numai de relația lui cu Peta nu suporta să se discute.

– Nu-ți face probleme, zise Jamie, ignorându-l pe Neil. Mă descurc cu câteva pături pe sofa.

– Și mai bine, se entuziasmă Rose. Toate așternuturile sunt murdare.

– Dar cu Virginia Creeper ce naiba vrei să faci? stărui Neil. O s-o expediezi, sau o culci și pe ea pe sofa? Acum, Virginia nu mai are importanță, dacă se întoarce Peta...

Virginia se așezase în fața oglinzii de toaletă; trecuseră minutele, iar Jamie întârzia. Se hotărâse să plece acasă. Dacă Jamie o dorea atât de tare va trebui s-o implore să se întoarcă.

Jamie, în schimb, aproape că uitase de ea. Se arătă chiar șocat s-o găsească acolo. I se păru lucru ciudat c-o uitase imediat, că toată dorința pentru ea dispăruse după un telefon al Petei. I se păru dintr-o dată foarte interesant să se ducă la Heathrow, s-o culeagă de acolo pe băiețoasa Peta, cu problemele ei, decât să se culce cu o tipă care nu-l interesa prea tare. Cel mai bine era să-și ceară scuze și s-o invite să-l însoțească spre aeroport.

– La ora asta! exclamă Virginia. Cred că glumești! Cine naiba se crede femeia asta? Regina din Sheba?

– Este sora mea, o lămuri Jamie.

El făcu un semn cu capul spre fotografia de pe șemineu, pe care Virginia, mormăind, o luă din nou și o examină mai atent de data asta.

– Care este? întrebă ea.

– Asta, răspunse Jamie arătând spre fata înaltă. Asta este Peta, cealaltă este Bridie, el este Andrew și cel de acolo este Mc Tavish, câinele vecinilor.

Virginia se concentră asupra Petei. Avea ochi verzi mari, luminoși, dar gura părea cam mare; era prea înaltă și deșirată și cam lipsită de cochetărie.

– Prea băiețoasă, declară Virginia. Dar Jamie nu răspunse. Nu seamănă deloc cu tine. Jamie era scund, puțin negricios, pe când Peta era prea înaltă, cu pielea foarte albă, ochii verzi. Nu pare a fi sora ta. De fapt, nici una nu pare a-ți fi soră. Nici între ele nu seamănă. Ce fel de familie ați fost?

– Un fel de amalgam, recunoscu Jamie. N-avea chef să continue explicațiile.

– Erați adoptați?

Virginia îl privea fix, așteptând ceva plauzibil, dar Jamie făcu doar un gest vag, cu peria, a resemnare.

– Nu adoptați, zise el, dar am crescut împreună. Eram copil, când părinții noștri s-au căsătorit. Peta era mai mică. Bridie și Andrew, au apărut mai târziu. Ei sunt frați. Nu există dubii în privința relației de rudenie dintre ei.

Virginia rămase cu fotografia în mână, încercând să sorteze implicațiile informațiilor primite.

– Așadar, Peta asta pe care te grăbești s-o iei de la aeroport, nu-ți este tocmai soră? Nici măcar soră vitregă? Nu este rudă cu tine?

Jamie ridică din umeri.

– Cred că nu. Dar eu o consider sora mea.

– Nu este același lucru!

Virginia puse fotografia la loc, dorindu-și să nu se fi parfumat degeaba cu Chanel. Nu fusese astfel insultată până acum. Cu câteva minute în urmă, Jamie ar fi dat orice să se culce cu ea, pentru ca mai apoi să se îmbrace în cea mai mare grabă, să se ducă la aeroport, să ia de acolo o femeie. Căci asta era Peta pentru el; o femeie. Virginia pufni iritată și își aruncă părul pe spate.

– Și de ce naiba trebuie să lași totul la o parte când sună ea?

– Fratele tău n-ar veni să te ia dacă l-ai suna?

– Eu aș încerca să mă descurc singură, aș avea atâta bun– simț încât să iau un taxi. Ea de ce nu face asta?

– Pentru că i s-ar întâmpla ceva neplăcut de la aeroport până aici, este mai bine s-o iau eu.

– O! exclamă Virginia. Chiar așa de neajutorată este?

Jamie zâmbi.

– Este parcă născută pentru a avea accidente. Face colecție de catastrofe, așa cum altele fac colecții de bărbați.

– Și atunci începe să-ți plângă la telefon? Virginia închise poșeta cu zgomot; se vedea că este furioasă, mai ales când încercă să-și încalțe sandalele cu barete. Se pare că profită de faptul că te simți obligat s-o tratezi ca pe o soră. Isteață fată!

Jamie o privi ciudat. Virginia asta era mai profundă decât părea. Luă cheile mașinii și-i deschise ușa.

– Vii cu mine? Sau să te las undeva spre casă?

Virginia trecu pe lângă el fără un cuvânt, o luă pe scări și de acolo pe coridorul cel lung care ducea în magazin. Jamie era într-o situație dificilă. Se întrebă dacă se purtase ca un cavaler. Ar fi fost mai bine dacă ar fi grăbit-o spre mașină imediat după ce ar fi făcut dragoste cu ea? Nici nu i-ar fi trecut prin cap s-o lase pe Peta singură într-un taxi!

– De ce vine tipa asta aici? stărui Virginia. De ce nu se duce la părinții tăi?

– Ei sunt la Edinburgh, o lămuri Jamie. Vine întotdeauna la mine când nu are unde se duce.

– Da, e grozav să ai un fraier mereu la dispoziție, bombăni Virginia.

Jamie nu mai zise nimic, realizând că n-avea rost s-o facă și porni spre Roehampton.

Merseră în tăcere până ajunseră pe strada aceea liniștită, plină de frunze moarte, pe care locuiau părinții Virginiei. Aveau o casă mică, o grădină la fel de mică în față, dar garajul părea mai mare decât casa. În fața acestuia, se aflau două mașini mari; un Volvo și un Triumph.

Jamie nu văzuse casa Virginiei până atunci, dar îi plăcu foarte mult, cu toate că era atât de mică; se gândi ce mult i-ar fi plăcut lui Neil.

– Este fantastică! exclamă el.

Virginia îl privi disprețuitor și așteptă să i se deschidă portiera mașinii. Ea nu obișnuia să facă nimic din ceea ce ar fi putut fi făcut de altcineva.

– Știi ce? zise Jamie, dintr-o dată entuziasmat. De ce nu vii cu mine la aeroport s-o luăm pe Peta, apoi să mâncăm undeva? O prinse după umeri cu oarecare prietenie. Deși numai el știa că nu-i convenea s-o vadă toată seara pe Virginia, așa țâfnoasă cum era! Cu toate astea, se simțise obligat s-o invite. Era totuși, o tipă atrăgătoare, în felul ei. Ei, ce zici? Am merge la un club în Soho, am putea sta acolo până dimineață.

Victoria nu dădu semne de entuziasm; era la fel de furioasă și rigidă.

– Mulțumesc, dar n-am chef să merg! Își deschise în cele din urmă singură portiera mașinii și coborî. N-am chef să vă țin vouă companie, ca umplutură.

Jamie fu luat prin surprindere de remarca ei.

– M-ai înțeles greșit, zise el. Eu și Peta suntem ca frate și soră, după cum ți-am spus. Nu mă gândesc niciodată altfel la ea. Ridică din umeri și făcu un gest evaziv. Cum aș putea?

– Nu te minți singur, Jamie! Tu nu ești făcut să fii fratele cuiva! Virginia îi zâmbi dulce, de parcă voia să savureze starea lui de confuzie. Nu sperase să-l vadă vreodată confuz. Jamie era întotdeauna sigur pe sine, indiferent, și nu părea să aibă vreo slăbiciune care să

poată fi exploatată. N-aș putea avea încredere în tine, Jamie, m-ai putea atrage foarte ușor în curse și încurcături.

Jamie își ridică ochelarii pe frunte o privi lung, fiind fără grai, pentru prima oară în viața sa. Virginia îl măsură cu superioritate, de parcă l-ar fi cântărit din priviri. Nu era genul ei, asta era sigur. Îi putea părea rău după acei ochi verzi, ca miezul unei nopți senine, dar îi plăcea alt gen de bărbat; mai masculin, mai dur... În mod sigur, pescuia într-un lac cu mult pește... acestuia îi dăduse o șansă, dar nu profitase de ea, așa că va trebui să vină trându-se în genunchi dacă mai voia s-o aibă.

Virginia se aplecă spre parbrizul cu geamul lăsat:

– Fugi micuțule, n-o lăsa să te aștepte!

Apoi, se răsuci pe călcâie și plecă spre aleea din fața casei. Jamie rămase privind în urma ei. Observă că se mai oprise o dată să-și caute cheia în poșetă.

Își puse ochelarii pe nas, ambală motorul și porni spre aeroport.

Capitolul 2

Peta se uită, pentru a nu știu câta oară la ceas, întrebându-se cât îi lua oare lui Jamie să ajungă la aeroport. Îi era foame, se simțea sfârșită, și mai tremura încă de furie amintindu-și de acel australian, care nu ezitase să-și facă prea repede cunoscute intențiile în privința ei.

Se gândise să-i întorcă spatele, să se mute pe o altă banchetă, dar îi era cam greu s-o facă după ce acceptase un sandviș cu șuncă și o cafea din partea lui.

Greșise, dar asta nu însemna că fiecare bărbat de vârstă mijlocie era un maniac sexual.

– Ai fost la Istanbul, așadar? o întrebase el. Omul avea o voce cu inflexiuni, ceva între Kensington și suburbiile londoneze. Ei, Istanbulul este o bogăție în sine! Misteriosul răsărit, nu? Dragoste fără prejudicii și restul... nu arăți destul de mare încât să fi fost singură acolo...

Peta îi aruncă un zâmbet trist, așa cum numai ea știa să facă și-l lăsă să se minuneze mai departe. Aruncă sandvișul într-un coș aflat în apropiere. Bărbatul se uită la picioarele ei și scutură din cap cu gravitate.

– Păcat, o fată frumoasă ca tine! N-ar trebui să te afli aici, singură, noaptea! Nu știi peste ce poți să dai! Umblă tot felul de ciudați pe aici; drogați, hipioți și alții. Uite ce e, dacă nu apare fratele tău, voi avea plăcerea să-ți ofer un pat la noapte.

– Sunteți foarte amabil, zise Peta, care era aproape să cadă de pe banchetă încercând să evite apropierea individului. Jamie va veni. Nu știu ce m-aș face fără el. M-am pierdut o dată la Clapham Junction și el a venit să mă salveze, va veni și acum!

– Așa ar trebui, zise cuceritorul. Pentru ce altceva este bun un frate? Deși, astăzi nu mai poți ști. Cu mișcarea de emancipare a femeii, nu mai știm la ce ne putem aștepta. De fapt, după cum se îmbracă unii, este cam greu să le determini sexul.

Urmă o clipă de tăcere. Peta fixa ușa de la intrarea în hol pe unde trebuia să apară Jamie.

Individul acela libidinos veni mai aproape de ea; îi simțea răsuflarea grea foarte aproape. Nu prea știa cum era bine să reacționeze; poate dacă pleca acum...

– Ce este fratele ăsta al tău? o întrebă el.

Peta se întoarse spre el privindu-l nedumerită cu ochii ei verzi.

– Fratele tău, zise omul. Cu ce se ocupă? Pe lângă faptul că joacă rolul lui sir Galahad... din ce trăiește, te întrebam.

– Este compozitor și dirijor, zise Peta. Scrie muzică și are și un magazin de discuri.

Peta puse picior peste picior. Simțea privirea individului ca pe un fascicul laser.

– Dumneavoastră cu ce vă ocupați?

– Eu? Cu comerțul, zise el plin de importanță. Import-export. Banane și altele pe care le aveți pe aici. Am un magazinaș lângă British Museum. Omul se uită la ceas, apoi scutură cu dezaprobare din cap. S-a făcut târziu; de parcă din cauza ei nu și-ar fi făcut orele de somn. Nu vreau să-ți faci probleme, draga mea, dar se pare că fratele ăsta al tău nu are de gând să mai vină. Ești sigură că nu vrei să te iau cu mine?

– Foarte sigură, zise Peta. Numai Dumnezeu știa prin câte trecuse la Istanbul, iar acum se trezea asaltată de importatori– exportatori de vârstă mijlocie, de cum pusese piciorul pe pământ englezesc. Nu trebuie să vă simțiți obligat să stați aici cu mine, îi spuse ea. Sunteți foarte amabil, dar sunt sigură că Jamie va sosi dintr-un moment în altul.

– Poate a pățit ceva, zise omul și de asta întârzie. Nici nu știi ce ți se poate întâmpla pe drum în zilele noastre. Există atâția nebuni cărora abia le-a mijit

mustața și au deja mașini sport; merg ca nebunii. Ca să nu mai vorbesc despre hipioții ăștia pe care nu-i înțeleg. De ce naiba nu se tund?

Jamie o detectă pe Peta imediat ce intră în sala de așteptare. Stătea pe o banchetă alături de un individ care putea să-i fie tată și care, desigur, o agasa, pentru că sări imediat în picioare când îl văzu.

Jamie se opri o secundă, zâmbindu-i. Peta își tăiase părul, avea o tunsoare foarte modernă, care îi dădea un aer de spiriduș, îi punea în evidență gura cu contururi generoase, ochii mari ușor distanțați, zâmbetul. Prefera blugii jerpeliți, dar acum avea o fustă scurtă de piele și un pulovăr cu nasturi în față, care părea cam mic pentru ea, și probabil sub el nu avea nimic, se gândi Jamie care o cunoștea destul de bine. Peta nu ținea cont de frivolitățile feminine, nu purta portjartier, de pildă, sau sutien, dantelă la lenjerie, deoarece se simțea cel mai bine în blugi sau rochii largi; nu-și amintea să se fi coafat vreodată, rujat sau să-și facă manichiura.

Picioarele lungi și bronzate erau întinse, dezvăluind gleznele subțiri.

El prefera femeile îngrijite, sofisticate. Peta nu se putea încadra în această categorie. Trebuia luată așa cum era; cu toate acestea, imediat ce te apropiai de ea emana senzualitate, împotriva căreia lui îi era tot mai

greu să lupte; mai ales să-și asume acel rol de frate mai mare, plin de bună-voință și neutru, pe care-l aștepta ea.

Peta sări în picioare, apoi se repezi asupra lui prinzându-l cu dragoste după gât, scoțându-i ochelarii, făcându-l să-și piardă echilibrul.

– Jamie, am crezut că nu mai vii! Ai întârziat atât încât am crezut c-ai avut vreun accident! Te și vedeam zăcând într-o baltă de sânge în mijlocul drumului!

Peta se agățase de gâtul lui ca un cățel credincios, sărutându-l cu afecțiune, fără a face un secret din faptul că era fericită să-l vadă după o lungă absență, iar el se trezi răspunzându-i la îmbrățișări.

– Stai puțin, Peta! Jamie o îndepărtă de el salvându-și ochelarii la timp, apoi după ce o privi, exclamă; nebunatico! trebuie să te duc direct acasă, să faci o baie și să dormi două zile! O prinse de braț, îi luă bagajul. Cine e individul? o întrebă el.

– Un nebun, răspunse Peta. Vino să ți-l prezint, abia așteaptă să te cunoască! Crede că ești hipiot!

Ajunseră acasă după miezul nopții. Neil și Rose stinseseră lumina și apartamentul era acum în întuneric și tăcut. Trebuia s-o trimită direct la culcare, dar realiză asta prea târziu după ce se așezară la vorbă, dornici să discute după cele șase luni de când nu se mai văzuseră.

Era două dimineața când mai discutau încă, Peta cu nasul presat de geam, într-un gest mai mult decât copilăresc, cu un picior în spate, ceea ce-i dădea aerul unui cocostârc. Jamie stătea pe podea cu o sticlă de Chivas Regal, aproape goală. Își scosese pantofii, cravata, își descheiase cămașa și se rezemase cu spatele de sofa, simțind lucruri foarte ciudate; Virginia avusese dreptate; el nu era făcut să fie fratele nimănui...

– Așa că a trebuit să plec, conchise Peta. A fost teribil. Ea pleca pe perioade lungi și mă lăsa cu el, iar mie îmi era frică. Al naibii de frică. Intra noaptea în apartament cu niște căști de baie pe cap...

Nimeni altcineva n-ar fi întâlnit oameni care să umble noaptea după ea cu căști de baie în cap.

Jamie își mai turnă un pahar de băutură. Se întrebă ce-ar zice Peta dacă ar invita-o să se culce. Oare ar accepta invitația ca un pas logic în relația lor sau s-ar simți ofensată? Jamie nu știa ce să creadă.

Peta nu ezitase să-i relateze cele mai intime momente ale vieții sale, fuseseră foarte liberi unul cu celălalt, cu toate că Jamie fu nevoit să recunoască unele tabuuri pe care ea nu voia să le încalce.

– Cred că am căutat singură necazul, zise Peta. Am plecat la Istanbul cu un străin... puse picior peste picior. Eram cam disperată pe atunci; trecuseră trei săptămâni de când plecasem de la Schwartz, și-mi cam

pierdusem răbdarea, căci banii mi se terminaseră. Și oricum, am citit anunțul în The Times, așa că ar fi trebuit să fie totul în regulă. Iar când am fost la interviu, el s-a comportat ca un om normal. Nu l-aș fi crezut un Barbă Albastră. Semăna cu tatăl tău...

Jamie își scutură capul și o privi fascinat. Crezuse că ajunsese să cunoască limitele gândurilor Petei dar se pare că ea avea rezerve nesfârșite.

– Eu semăn cu tata, zise el ridicând paharul și dându-l peste cap.

– Iar tipul avea vreo șaizeci de ani, continuă ea, ignorând remarca lui Jamie. N-aș fi crezut că are atâta nerv! Peta schimbă poziția picioarelor din nou, acum așezând dreptul peste stângul. Apoi se ridică și începu să străbată cu pași mari distanța dintre pianul cel mare al lui Jamie și covorul persan dăruit de mama lui Neil, la Leamington Spa, precum și biblioteca în care se afla la vedere Beatrix Potter și un trup de femeie goală. Nu mi-aș fi făcut atâtea probleme, zise ea, dacă mi-ar fi spus de la interviu, că dorește, de fapt, o amantă. N-aș fi plecat cu el, dar i-aș fi apreciat onestitatea. Nu cred în codurile onoarei și în înțelegerile nerostite. Eu cred că totul trebuie spus clar pe față. Asta ne scutește de confuzii, pe termen lung. Nu este așa? Ce zici, Jamie? îl întrebă ea.

– Sigur, așa este, aprobă Jamie. El încercă să-și alunge din minte gândurile în care și-o imagina tocmai

pe ea. Sigur că da, repetă el. Apoi se întrebă despre ce oare vorbea Peta. Ridică sticla constatând că era goală. Ai dreptate, îi mai spuse el încă o dată.

Jamie se chinui cu dopul sticlei care nu voia să se deșurubeze și turnă stropii rămași în pahar. Peta vorbea în continuare. Vorbele ei ajungeau la el peste cameră, iar Peta își însoțea cuvintele de gesturi repezi. Jamie prindea replici pe care încerca în van să le pună cap la cap, să aibă un sens, dar băuse prea mult whisky și considera prezența Petei prea tulburătoare.

I se părea de neconceput acum, că după atâția ani în care o tratase ca pe soră, tot nu știa cum să se poarte cu ea. Experiențele lui cu femeile nu-l ajutaseră să-și exerseze controlul de sine, iar sticla de whisky băută îl făcuse s-o vadă cu alți ochi. Reuși totuși să păstreze oarecum legătura cu realitatea, amintindu-și că oricât ar fi dorit-o, ea nu putea fi a lui, ca alte fete.

– Totul a mers bine până am ajuns la Istanbul, continuă Peta.

Ea îngenunche lângă Jamie pe covor și întinse mâna spre sticla lui de whisky. În această mișcare bluza i se desfăcu, iar ea nu se obosi s-o strângă la piept. După cum își imaginase, nu purta nimic pe dedesubt.

El nu-și inchipuise vreodată că va fi incitat de trupul ei și pe moment se simți chiar vinovat, de parcă

ar fi nutrit dorințe nefirești; îi întinse sticla de whisky, apoi întoarse capul să n-o mai vadă. Pentru liniștea sufletului său.

– Nu m-a atins nici cu un deget până atunci, continuă Peta. Fusese un gentleman perfect... apoi dintr-o dată, mi-a spus că nu era decât o singură cameră liberă la hotel, că trebuia să dorm cu el, că predecesoarea mea nu făcuse figuri, că asta făcea parte din slujbă, și că ar fi trebuit să știu, fără să mai pun întrebări. Oricum nu aș fi avut ce să fac fiind atât de departe de casă... Peta puse sticla goală pe podea. Jamie închise ochii și începu să se roage, apoi să repete în minte simfonia a 9-a a lui Bruckner.

– Ce tâmpenie! exclamă Peta, cuibărindu-se lângă el pe canapea. Își sprijini bărbia pe creștetul lui. Repetarea simfoniei nu mai avea nici un rost. Nu mă deranjează că un bărbat încearcă, zise Peta. Mă înfurie atunci când nu acceptă că este refuzat.

Ea tăcu apoi, jucându-se cu o buclă rebelă.

Jamie făcu o încercare disperată să se gândească la scufundarea Titanicului, la tragismul situației. Era disperat să afle ce puțin se putea controla!

– Desigur, întrebarea care se pune acum, zise Peta, care începuse să-i maseze spatele, este unde naiba mă duc acum?

Și el își pusese această întrebare.

– Se pare că am încercat tot ce se poate, zise ea cu tristețe. Modelingul, dactilografia, baby sitting... Peta își frecă obrazul de al lui. Ce să mai fac, Jamie?

Jamie o privi peste umăr.

– Asta depinde de ce ai vrea să faci! murmură el.

– Nu vreau prea mult... zise ea cu aceeași tristețe; problema este ce sunt capabilă să fac! Se întinse lângă el pe covor. Titanicul lui Jamie se scufundă și o dată cu el și controlul de sine. Am câteodată impresia, continuă Peta, că nu sunt bună de nimic. M-am născut o incapabilă. Nu mă contrazici?

Jamie întinse o mână spre piciorul ei gol. Peta îl privi, iar el îi făcu cu ochiul.

– Cred că ai fi totuși bună de ceva...

Încet, ea își mută privirea asupra sticlei goale din fața lor.

– Jamie, tu te-ai îmbătat? zise ea.

– Posibil, admise el. Cere-mi să cânt orice arie din Rigoletto și o să vedem.

– Este evident, zise Peta ridicându-se brusc. Te-am sunat într-un moment nepotrivit? Era ceva important?

– N-ai întrerupt, ci ai prevenit, îi spuse el.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus să mă duc naibii? Sau să vin cu un taxi. Dumnezeule, doar nu era prima oară când mă întorceam acasă și te găseam cine știe cum... altă dată parcă te și logodiseși, nu? Trebuia doar să spui, aș fi înțeles.... Mama mai crede că ești un tip

perfect, bun la suflet, care duce fetele până la ușa casei. Eu nu cred asta. Pe mine nu m-ai putea șoca prin nimic.

Jamie o privi speculativ, cu o sprânceană ridicată.

– Chiar așa?

Jamie se rezemă din nou de marginea sofalei, fără a-și lua ochii de la trupul ei, până când Peta își strânse marginile bluzei.

– Te-ar deranja să te pun la încercare? zise Jamie.

– Nu te prosti, îl opri Peta; lasă toate astea și spune-mi ce să fac.

El ridică din umeri.

– De ce ar trebui să faci ceva? zise el. Stai aici cu mine. Stai aici cu mine, fii iubita mea, fredonă el. Mi-am adus aminte de Marlon Brando. Ziceau că e homosexual, mai zise Jamie, împingând paharul și ridicându-se în picioare. O prinse de mijloc și-i murmură: stai aici cu mine și să vedem cum ne descurcăm.

Peta se încruntă. Chiar dacă era frustrat și beat, făcea comentarii cam ciudate. Nu-l mai văzuse astfel.

– Trebuie să-mi câștig cumva existența, continuă ea.

– Eu câștig destul pentru amândoi, zise Jamie. O să scriu o simfonie de succes, apoi o să susțin un concert de orgă la Top Ten. Sau o cantată. Tu nu trebuie să faci nimic, dacă nu vrei. Stai aici și ai grijă de mine, alintă-mă.

Peta luă vorbele lui ca pe o glumă. I se păru mai corect așa.

– Să te alint! repetă ea. De când ai tu nevoie de alint? De fiecare dată când încearcă cineva să ajungă până la tine ridici o barieră insurmontabilă. Când ai vreo migrenă te ascunzi de noi toți. Ai muri de rușine dacă ar trebui să admiți că ai slăbiciuni omenești... nu suporți să aibă cineva grijă de tine... nu vrei decât să-ți mișune o femeie prin casă, să arate bine, să te facă fericit în pat!

– Ei, ai putea face toate astea! M-ai putea face fericit, nu? Jamie îi dezgoli un umăr, iar ea îi simți mâna care aluneca apoi spre sânul ei și spre uimirea lui o lăsă acolo. De ce nu încercăm? zise Jamie.

O prinse în brațe strivind-o la pieptul său, pentru ca să nu existe dubii în privința intențiilor sale.

– Jamie, pentru Dumnezeu! exclamă Peta.

Se smulse din brațele lui, își potrivi bluza pe umăr, privindu-l uluită și dezorientată, cu ochii ei mari. Știa că reacționează cam dur. Nu-i fusese niciodată rușine de nimic în prezența lui, dar nici în cele mai avântate visuri nu-și imaginse că așa ceva s-ar putea petrece între ei.

Jamie îi apăruse de multe ori în visurile de tânără fată. Era fratele care nu era chiar frate, cu șase ani mai mare decât ea, la al cărui nume familia lor de mătuși, care erau toate fete bătrâne, păreau foarte indignate. Dar asta fusese în trecut. Nu o pregătise în nici un fel pentru evoluția lui ulterioară și

confruntându-se cu un astfel de comportament tocmai din partea lui Jamie, se întoarse la începuturile relației lor.

Era tulburător că Jamie o privea într-o nouă lumină, că putea s-o dorească așa cum dorise zeci de alte femei; dar se simți descumpănită de faptul că nici sentimentele ei față de el nu erau așa de clare și necomplicate precum și-ar fi imaginat. Apropierea trupului lui, mâna lui care-i atinsese sânul, departe de a-i fi neplăcute, îi provocaseră senzații pe care nu le-ar fi asociat pentru nimic în lume cu el. Ele trecuseră dincolo de toate convențiile educației ei și se trezi roșind, ca o domnișoară abia ieșită de pe băncile școlii care se confruntă cu viața.

El o privi zâmbindu-i:

– N-aș fi crezut că ești o timidă, după toți anii aceștia...

– Ar trebui să-ți fie rușine! zise Peta. Nu trebuie să fii lăsat printre oamenii civilizați. Ar trebui să faci un tratament hormonal înainte să fii prins prin parcuri cu comportament indecent.

Jamie își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

– Haide, Peta! Nu sunt vreun maniac sexual! N-am făcut altceva decât să te sărut! Ce vezi rău în asta? Mă simt atras de tine, nu mă pot controla!

– Sunt sigură că ai putea, dacă ai vrea cu adevărat!

– Dar de ce să vreau cu adevărat? De ce să nu fac dragoste cu tine, dacă asta simt?

Sub impulsul momentului, Peta nu putu să se gândească la un răspuns logic.

– De ce nu, Peta? El își aranjă ochelarii pe nas, o prinse în brațe ridicându-i bărbia cu un deget. Nu crezi că te-aș face fericită?

Peta îl privi tulburată. Sunt sigură că m-ai face, se gândi ea. Sunt sigură că le faci fericite pe toate femeile cu care te culci. Și, slavă Domnului, fuseseră destule! Toate erau acum chipuri fără nume, de care nici nu-și mai amintea. Toate cele care cedaseră unui chip plăcut, unei voci senzuale..

– Sper că nu ți-e teamă de mine, zise Jamie. Știi că niciodată nu ți-aș face rău...

Peta îi evită privirea.

– Nu asta este cauza...

– Atunci, care este? Ce încerci să-mi spui? Că n-am făcut alegerea cuvenită? Că nu în noaptea asta trebuie să se întâmple? Care este problema? Ți-am trădat încrederea? Te-am șocat? Nu-ți plac? Spune-mi, Peta.

– Nici una din toate astea, zise ea. Ea începu să-i descheie apoi să-i încheie primul nasture al cămășii, apoi îl încheie din nou, până când Jamie îi prinse mâna oprind-o. Nu este chiar așa de simplu, zise Peta.

Nu-mi poți cere să schimb în câteva minute felul de a te percepe. Nu pot închide ușa unui mod de a te vedea și s-o deschid altuia.

– De ce nu, Peta? Eu am făcut-o!

Ea scutură din cap.

– Ai fost un pas înaintea mea! Va trebui să mă lași să te ajung din urmă.

Jamie se încruntă, iar ea continuă să-l privească ciudat, convinsă că se confrunta cu un aspect al personalității lui neștiut de ea.

– Mi-ai fost frate timp de douăzeci de ani. Nu te-am privit niciodată ca pe un bărbat. N-aș fi crezut că va interveni o astfel de schimbare.

– Nu lua aerul ăsta speriat, Peta, îi spuse el. Sunt un bărbat civilizat! Pot accepta și un refuz!

– Sunt sigură că nu ești refuzat prea des!

Așa este, se gândi el. Și nici tu n-o vei face, dacă voi insista...

Pe moment, fu tentat să încerce. Nu va fi chiar o problemă să profite de ea. O determina să facă orice, dacă va insista îndeajuns, dar el o voia ca pe o parteneră, nu ca pe o victimă și știa că Peta avea dreptate; trebuia să-i lase răgazul necesar. Va trebui să vină spre el de bunăvoie, nu să fie sedusă împotriva propriei sale voințe, pentru ca să nu regrete mai târziu.

– Ce-ar trebui să fac să devin un bărbat atrăgător în fața ta? Ce șanse aș avea? Am speranțe sau va trebui să

ne mulțumim să fim frate și soră? Să-mi las barbă? Mai mult păr pe piept? Să fumez pipă? Spune-mi ce trebuie să fac să fiu mai bărbat ca acum și mai puțin frate. Mă vopsesc dacă mă vrei, blond...

– Nu fi patetic! Peta îl privi râzând. Îmi placi așa cum ești. Îmi place părul tău, felul în care te porți, urăsc bărbații cu barbă, cei care fumează pipă... poți rămâne așa cum te-a făcut Dumnezeu.

– Nu pot face nimic! Mă condamni să-ți rămân frate pe vecie?

– Păi, ... ai putea începe prin a-ți scoate ochelarii ăștia oribili... sugeră ea. Deocamdată este de ajuns. Peta îi scoase ochelarii apoi se depărtă de el pentru a-l vedea cum arată fără ei. Nici nu observase ce ochi verzi, frumoși avea! Era păcat să-i ascundă în spatele ochelarilor! Este mult mai bine fără ei, îl asigură ea. Ai o altă imagine. Chiar trebuie să-i porți tot timpul?

– Nu văd nici la doi centimetri în fața nasului fără ei!

– Jamie nu ești atât de miop! Whisky-ul este de vină!

– Aș vrea să fie așa! Te asigur că nu-i port degeaba!

Peta îl privi gânditoare.

– N-ai putea purta lentile de contact? sugeră ea.

Capitolul 3

Peta deschise ușa magazinului. Nu erau clienți în acel moment, iar Neil stătea pe un scaun, bea cafea și citea ziarul. Ridică privirea spre ea și-i zâmbi.

– Ai avut noroc? o întrebă el.

– Nu atât cât ți-ai închipuit, răspunse Peta. Iar dacă poți numi noroc să ți se ofere o biată încăpere în East Shen, la opt lire pe săptămână, să trebuiască să plătești gazele, lumina, apa, să ai baie comună, să n-ai voie să-ți vină bărbați în vizită după ora unsprezece, să plătești o săptămână în avans....

Neil se arătă și el la fel de dezamăgit.

– Și slujba?

– Și mai prost! Peta își trecu o mână prin părul de culoarea castanei, se așeză picior peste picior după cum îi era obiceiul. Am fost la un interviu, la biroul

unui avocat pe strada Kensington. Aveau nevoie de cineva care să răspundă la telefon, să dactilografieze, să-i conducă pe clienți.

– Și?

– Și...nimic, răspunse ea. Nici măcar nu m-au întrebat ce-am făcut până acum. Nu mi-au notat numele sau adresa, am impresia că nu eram ceea ce căutau ei.

– Nu mă surprinde, murmură Neil zâmbind, închipuindu-și ce efect ar avea prezența unei femei ca Peta în biroul unui avocat. O privi cu un ochi critic: purta niște pantaloni de catifea strânși pe picior împrumutați de la Jamie, o cămașă galbenă cu eșarfă asortată care fusese contribuția Rosei. La un studio cinematografic ai fi mai nimerită...

– Nu râde de mine, Neil! Știu că orice început e greu... zeci de promisiuni false... dar de fapt, asta este istoria vieții mele.

Neil o privi cu înțelegere și simpatie. Ar fi vrut ca Peta să renunțe la aceste căutări inutile, să locuiască la ei în apartament, dar de fapt, îi înțelegea reținerea. Aventurile sexuale ale lui Jamie trecuseră de mult de faza de glumă. În ceee ce o privea pe Peta, el nu-și închipuia că era genul care să se ofere doar așa de amorul artei. Multe femei încercaseră să-l liniștească pe Jamie, să-l atragă într-o căsătorie, altele doar să-l prindă în mrejele lor. Toate dăduseră greș.

Peta nu era o femeie oarecare, se afla într-o situație unică, ocupa un loc special în inima lui Jamie, dar Neil se îndoia că ar putea să-l supună pentru multă vreme.

– Dacă nu găsesc nimic și asta destul de repede, îmi fac bagajul și plec, zise ea. Mă sui în tren și o să văd unde mă duce.

Privind-o, Neil își spuse că era capabilă s-o facă. O mai făcuse de multe ori până acum. Se puteau trezi într-o dimineață cu un bilet lăsat lângă ceasul deșteptător. Neil începu să-și răsucească barba, așa cum făcea ori de câte ori era într-o dilemă. Se întrebă care ar fi reacția lui Jamie dacă ar constata într-o dimineață că Peta a dispărut din nou. Nu era convins că Jamie mai era dispus să accepte instabilitatea ei și imposibilitatea de a se stabili într-un loc, așa cum o făcuse cândva. Neil scutură din cap și oftă. Sigur, l-ar deranja să fie mereu între ei să-i împace. De ce naiba nu puteau renunța amândoi la obiceiurile proaste pe care le aveau, să se așeze cumva, să ia viața în piept împreună, așa cum făcuseră el și Rose? Ce satisfacție aveau mergând din loc în loc, din persoană în persoană? Dar numai ei puteau decide ce vor face. Îl știa pe Jamie de opt ani și erau foarte apropiați, iar pe Peta o considera o soră mai mică, dar problemele nu li le putea rezolva.

Peta luă ziarul și începu să-l studieze. Deodată exclamă:

– Se caută „iepurași“ Ce-ar fi să-mi cumpăr o perucă și să mă prezint la selecție? Crezi c-aș fi destul de seducătoare?

– Nu înțeleg de ce te grăbești. Doar nu mori de foame! Numai pentru că Jamie îi dezvăluise adevăratele sale sentimente față de ea? Nu te agita prea mult, o liniști el. Nu te lăsa atrasă în ceva ce nu-ți convine! Faci treabă bună aici; de mult n-am mai mâncat atât de bine! Nici haine curate n-am mai avut! De ce să pleci?

Neil se îndreptă spre un client care tocmai intrase în magazin, iar Peta îl conduse cu privirea. Îi era foarte ușor lui Neil să vorbească, să-i ceară să stea cu ei, doar nu era problema lui! Lucrurile nu stăteau la fel ca înainte între ea și Jamie.

Trecuse deja o săptămână de când se întorsese de la Istanbul și de atunci umblase după o cameră unde să se mute și o slujbă și nu prea avusese timp să conștientizeze schimbarea de atitudine a lui Jamie. Căci dacă era să fie sinceră, era o confruntare pe care voia s-o evite cu disperare, cu toate că-i ocupa gândurile. Încercase să-și găsească de lucru în apartament, scosese toate cărțile de pe rafturi, curățase toate dulapurile, mai ales cele de bucătărie, pline de firimituri, de ulei vărsat, dusese rufele murdare la spălătorie.

Nu făcea altceva decât să evite în mod conștient clipa în care trebuia să-și examineze propriile emoții și sentimente, dar deocamdată era multă treabă de făcut și asta cădea în sarcina ei.

Pe timpul vacanțelor, Rose mai trebăluia în casă; dar de cum începea școala, când trebuia să înceapă să predea, nu mai putea face față la aceste două responsabilități.

Rose nu era femeia care să se poată ocupa de o casă. Munca de la școală o epuiza. Își ținea lecțiile cu bucurie, era făcută pentru acest lucru, se dăruia în întregime activității cu copiii. Acasă încropea repede ceva de mâncare, de cele mai multe ori spaghete bolognese sau orez cu carne și legume, cărora știa să le dea un gust surprinzător de bun. Așa trăia cu Neil de patru ani, dar fiind prea indolentă, își spunea că n-are rost să se căsătorească.

Neil, pe de altă parte, s-ar fi căsătorit de mult cu ea, dacă n-ar fi fost familia lui, așa bănuia Peta. Nu că familia lui n-ar fi plăcut-o pe Rose; dimpotrivă.

Ar fi fost mult prea ușurați că Neil, pentru prima oară în viață, s-ar fi comportat ca un bărbat adevărat, ar fi acționat conform standardelor lor, având o slujbă decentă, o femeie decentă și un concediu plătit de trei săptămâni pe an.

Fuseseră foarte șocați când Neil părăsise Oxfordul și începuse să se ocupe de acel magazin de discuri, scriind mai tot timpul poezie. Chiar și de poezia lui se simțeau insultați. Se publica în reviste avangardiste, care conțineau alături de versurile unor poeți consacrați și articole despre sex sau drepturile femeii. Peta era și ea fascinată, dar avea unele îndoieli.

Rose renunțase de mult să mai analizeze sau să înțeleagă versurile lui Neil, mulțumindu-se acum să le transpună pe pânză.

Doar Jamie, o persoană nobilă, cu aplecare spre artă, era convins de valoarea poeziei lui Neil. Adesea, el și Neil rămâneau până dimineața să discute un vers sau altul.

Între timp, Neil mersese pe drumul său, iar părinții pe al lor, și în timp ce Rose mergea uneori cu picioarele goale pe stradă pentru că simțea c-o ard tălpile, Neil își lăsase barbă și făcea tot posibilul să se asigure că viața lui n-o va lua pe același făgaș ca al părinților săi. Cu toate acestea, era sigur de afecțiunea pe care i-o purta Rosei.

– Știi ceva? zise el întorcându-se la locul în care se afla Peta. Cineva trebuie să i se împotrivească.

Foarte bine, se gândi ea. Dar cum putea continua să trăiască astfel? Nu putea continua să locuiască în apartament ținându-l la distanță pe Jamie. În ultimele zile, el fusese discreția întruchipată. Uneori, Peta era aproape convinsă că dorințele lui fuseseră date uitării. Jamie fusese beat aproape tot timpul. Se pare că venirea ei îl răpise unei alte femei. Fusese frustrat, era evident, nu mai era responsabil de acțiunile sale, căci treaz n-ar fi îndrăznit să-i facă astfel de propuneri.

Desigur, putea să-i găsească scuze și chiar i le găsea, în dorința ei de se sustrage sarcinii de a-și

examina propriile sentimente, sau de a adăuga alte complicații emoționale la viața ei și așa complicată.

Era conștientă că propriile-i sentimente erau cumva amalgamate și probabil așa fuseseră dintotdeauna. Nu-l putea vedea pe Jamie ca iubit și frate în același timp, sau un amestec din cele două, și admise că aceste două componente erau de mult ireconciliabile și relația lor nu mai putea continua pe baze contradictorii. Trebuia să aleagă.

– Nu știu, suspină ea. Luă un capsator de pe unul din rafturi și începu să-l folosească până ce acesta nu mai avu capse, iar Neil i-l luă din mână înainte ca ea să-l încarce și să înceapă din nou acele mișcări care-l scoseseră din sărite. Nu știu, repetă ea. Unde este Jamie?

– Să-ți spun adevărul, zise Neil, nici eu nu știu. A dispărut acum patruzeci de minute, fără să spună o vorbă.

– Unde s-a dus?

– Numai Dumnezeu știe!

Peta se încruntă.

– Sper că este bine! Sau că n-are una din acele dureri teribile de cap!

– Și dacă ar avea-o, nu cred că ți-ar mulțumi că ai intervenit. Îl cunoști, doar. S-ar târî undeva, unde să nu-l vadă nimeni...

– Neil, uneori mă sperie. Durerea de cap vine și trece, dar ce se va întâmpla dacă va avea ceva mai serios? Dacă într-o bună zi va da de necaz și nu ne va spune?

– De ce naiba crezi că ar ajunge la anaghie?

– Fiecare se află în situația asta, zise Peta. Nimeni nu poate trece prin viață fără complicații. Nici măcar el. Nu este bine să se ascundă de ceilalți.

– Ei, asta este problema lui! Nu vrei, sper, să-i rezolvi tu problemele emoționale! Dacă nu vrea să ne împărtășească necazurile, este problema lui! Eu îl las să vină să-mi ceară ajutorul. Așa să faci și tu!

Peta zâmbi.

– Numai dacă ar face-o!

Ea deschise ușa ce separa casa de magazin și ascultă.

– Cred că este bine, nu se aude nimic...

– Lasă-l în pace! Nu-l băga în seamă! Dacă s-a dus direct sus, este problema lui. I-aș fi dat bucuros o mână de ajutor, dacă mi-ar fi cerut.

Peta ezită.

– Ar fi mai bine dacă m-aș duce să mă uit o clipă să văd în ce stare este, nu mă pot liniști până nu aflu.

Jamie se trântise pe pat cu fața în jos, îngropându-și capul în perne. Tremura violent, cu toată căldura de afară. Peta îl privi o clipă. Nu suporta să-l vadă așa. Îi era ciudă că din cauza felului lui de a fi, ea nu-i putea

oferi alinare. Se așeză pe marginea patului și-i îndepărtă părul de pe frunte, umed din cauza transpirației și frisoanelor.

– De ce nu-l lași pe Neil să te ajute? Ar fi trebuit să ne spui că nu te simți bine. Nu-ți va da nimeni vreo medalie, dacă suferi în tăcere.

Era conștientă chiar în timp ce spunea acestea, că vorbea degeaba. El suferise dintotdeauna în tăcere de când îl știa, și nu mai era nici o speranță ca ea să poată trece acea barieră dintre ei, să-l poată ajuta.

Peta îl mângâie încet pe cap. L-ar fi ținut bucuroasă în brațe, l-ar fi alinat, dacă asta l-ar fi ajutat să scape de durere, dar știa că prezența ei era mai mult o povară decât o ușurare, iar dacă Jamie ar fi putut vorbi, ar fi rugat-o să-l lase singur pentru a-și reveni și a trata lumea cu aceeași elegantă indiferență. Peta l-ar fi înțeles dacă s-ar fi aflat printre străini; dar aici, acasă, era printre ai lui.

– Îmi va fi și mai rău, zise el brusc.

Se ridică în capul oaselor cu o mână la gură, cu cealălată căutându-și ochelarii. Peta nu pierdu timpul. Îl ajută să se ridice, conducându-l la baie. El fu forțat să-i accepte ajutorul; de fapt, era prea slăbit pentru a putea să nu-l accepte. Îl aplecă asupra chiuvetei. Știa în tot timpul acesta că el ar fi preferat să se târască în genunchi și în coate până la baie decât să se lase ajutat de ea. Dar se pare că Jamie trecuse peste aceste

reținеri, căci se lăsă ținut de cap în timp ce-i era rău. Peta îi șterse apoi fața cu un prosop curat, și se miră cum de găsise ceva curat în casa aia, în care toți își aruncau hainele unele peste altele, încât aveai impresia că acești oameni împărțeau totul, de la peria de dinți la batiste. Am bâjbâit prea mult în relația asta, frate-soră, își spuse Peta, de acum nu vom fi decât parteneri egali.

Jamie, care se lăsase dus în pat și așezat cu fața în jos, se simțea parcă mai bine, iar ea se întorsese să curețe chiuveta. Se simți dintr-o dată foarte puternică, de parcă ar fi putut să controleze soarta unei națiuni.

Ar fi trebuit să fiu asistentă medicală, își spuse ea.

Se întoarse în camera lui Jamie.

– Jamie? chemă ea.

Se auzi un mormăit.

– Mm?

– Ce pot face pentru tine?

El își îngropă capul în pernă.

– Cel puțin să te așez bine pe pat, zise Peta.

Îi scoase pantofii și șosetele cu oarecare dificultate, pentru că el nu coopera, apoi și restul hainelor întâmpinând slabe proteste.

Se dădu un pas înapoi privindu-l. Încercă să se uite la el așa cum l-ar vedea o femeie. Observă cu atenție fiecare detaliu al feței lui, începând cu părul lung, negru, care-i ajungea la umeri; apoi îi studie trăsăturile de parcă l-ar fi văzut prima oară. Înțelese

dintr-o dată de ce îl iubeau femeile și nu-i puteau rezista. El încercă să deschidă ochii aceia verzi cu genele lungi, întoarse. Peta își spuse că și ea s-ar putea număra printre acele femei, dar ceva, un zgomot de pe stradă o întrerupse, și reveni la realitate.

– Sigur nu-ți este teamă de mine? zise Jamie.

Spusele lui păreau absurde în momentul acela; și totuși, simțea că el o domina chiar și așa fără apărare, cum era. Iar dacă el semiconștient, gol, bolnav cum era, degaja atâta forță pentru a-i dispersa ei puterile în cele patru zări, ce posibilă speranță mai putea exista dacă-și punea în minte s-o cucerească?

Da, îi era teamă de el. Se temea de vraja pe care o exercita asupra ei. Îi era teamă de experiența lui, de faptul că era sigur că toate femeile îi cădeau la picioare. Îi era teamă de ceea ce o putea face să simtă.

Relația ei cu Jamie era prea veche pentru a o pune în primejdie de dragul unor ochi verzi frumoși, ce-i drept, și a unui trup bine clădit. Jamie era prea mult pentru ea, mult mai mult decât niște nopți în pat cu el. Iar ea știa că Jamie se culcase cu prea multe femei, pe care apoi le respinsese, așa că nu se simțea prea fericită să se adauge la listă. Nu era imună la farmecul lui, așa cum își închipuise, dar putea să întrevadă ce pericole o pândeau dacă devenea iubita lui.

Îl acoperi cu o pătură și ieși din încăpere fără a privi înapoi. Alți bărbați puteau intra și ieși din viața ei, dar nu și Jamie.

Capitolul 4

– Ei, ce zici? o întrebă Tracey. Se uită la Peta ridicând privirea din farfuria cu supă în care învârtise cam fără rost lingura până atunci. Ce zici, ieșim împreună vineri seară?

Peta nu zise nimic. Îi așeză cearșafurile, așa cum învățase la cursul de asistente pe care tocmai îl absolvise.

– Știu că nu ești de serviciu vineri, continuă Tracey. Am rugat-o pe blondă să spioneze în biroul asistentei șefe. Intri tocmai sâmbătă la ora două.

– Da, stiu, zise Peta.

– Și atunci, ce scuză găsești?

– Am plănuit deja să mă duc la Richmond...

Chiar când rostea aceste vorbe, realiză că petrecea cam mult din timpul ei liber la Richmond. Poate că pentru binele ei și al lui Jamie era indicat să-și înceteze vizitele săptămânale. Stătuse în apartamentul lui

Jamie aproape o lună, așteptând începerea cursurilor de asistente; își petrecuse acolo week-endurile din timpul cursurilor. Chiar și acum, când nu era de gardă lua trenul spre Richmond. Era un obicei la care îi era greu să renunțe, mai ales că nu voia s-o facă.

Nu putea să nu-l vadă pe Jamie o săptămână întreagă; dăduse dovadă chiar și de gelozie când îl auzise vorbind la telefon cu alte femei. Dar atât timp cât nu era pregătită să aprofundeze relația lor, să se abandoneze sub oblăduirea lui, nici nu-l putea opri să se dăruie altei femei și știa că venise momentul în care trebuia să i se dăruiască total sau să-l lase liber.

– Pe cine ai la Richmond? o întrebă Tracey curios. Vreun iubit secret?

Peta scutură din cap.

– Pe fratele meu.

Dacă l-ar fi lăsat pe Jamie să devină iubitul ei, unde ar duce asta? Cât ar fi durat până să se plictisească de ea, ca și de celelalte femei din viața lui? După ce va constata că i-a înfrânt rezistența, iar noutatea va dispărea, Jamie va porni în cucerirea altor teritorii.

– Și trebuie să-l vezi chiar în fiecare săptămână? Cine se crede fratele ăsta al tău? Am și eu dreptul să te vreau pentru mine!

Peta îl privi cu gândul dus la Jamie.

Tracey era canadian, actor, cam de o vârstă cu ea. Sosiseră în același timp la William Chubb, Tracey cu maxilarul rupt, ea terminând școala de asistente.

Se împrieteniseră când Peta se împiedicase și vărsase pe el mâncarea pe care i-o adusese. Poate altul ar fi bombănit nemulțumit; Tracey însă, începuse să râdă.

– Numai Dumnezeu știe, începu el într-o zi cumplită pentru Peta, când dăduse unui bolnav de ulcer șuncă și ouă, apoi se arsese la mână la sterilizator; numai Dumnezeu știe, repetase el, de ce te-ai apucat să joci rolul Florencei Nightingale, dacă arăți așa cum arăți!

Peta își aminti de Jamie și migrenele lui. Își aminti cum îi ținuse capul deasupra chiuvetei când îi fusese rău. Apoi, îl dusese în camera lui, îl dezbrăcase și-l învelise.

– Ai confundat vreodată generalul cu particularul? zise ea cu gravitate.

– Poftim? Ca și cum aș fi confundat un sac de nuci cu unul de cartofi?

– Într-un fel, deși eu mă refeream la o persoană anume și nu la un caz... Dar de ce n-o inviți pe Stephanie?

– Cine, blonda cu fundul bombat? Tracey se uită spre Stephanie, care trebăluia cu un suport de injecții prin încăpere. Apoi privirea lui reveni asupra Petei. Nu-mi place Stephanie, te prefer pe tine, conchise el.

– Dar Stephanie este mai drăguță!

– Da, poate, dar este genul de femeie cu care te culci imediat și pe care nu mai vrei s-o vezi. M-a abordat ea de când am venit aici, în locul ăsta uitat de lume, dar eu nu suport femeile care fac avansuri bărbaților. Tracey îi luă mâna; de ce naiba te tot duci la Richmond în fiecare sâmbătă? Ce faci acolo?

– Nimic special, îi răspunse Peta. Gătesc pentru ai mei, ascultăm muzică, mai merg la concerte...

Și mai ales se lupta cu Jamie care insista să meargă mai departe cu relația lor. Sau mai bine zis, mult mai departe decât ar fi trebuit ea să dorească; uneori, nu dorea deloc să progreseze relația lor, alteori îl dorea foarte mult.

Jamie nu era obișnuit să depindă de nimeni, pentru el, ea era doar o experiență care apărea, se consuma, apoi era dată uitării, ca și celelalte. Pentru Peta era un act unic pentru care risca prea mult. Sau risca dacă îl ignora în continuare...

– Dar acest frate al tău a pus stăpânire pe tine!

Într-un fel, a făcut-o, se gândi Peta, cu oarecare disperare. Mă controlează, m-a controlat dintotdeauna, tocmai de asta îmi este atât de greu să mă rup de el.

– Trebuie să aduc medicamentele de la farmacie, zise ea; ne vedem mai târziu.

Clădirea în care se afla farmacia era un conglomerat de încăperi vechi, cu miros stătut, aflat undeva, în

spatele străzii Osborne. Jamie, care nu suporta atmosfera și mirosul de spital încercase chiar de la început s-o oprească să meargă acolo, dar Peta nu mai era de clintit, odată ce se hotărâse într-o direcție. Locuind în același apartament cu el în care se mai aflau, ce-i drept, Neil și Rose, care nu puteau constitui un exemplu, ea era sigură că nu-i va putea rezista la nesfârșit, deoarece Jamie era atrăgător și experimentat și știa să se poarte cu o femeie, s-o facă să cedeze. Iar ea, care începuse să-l iubească, preferase să se mute la spital pentru a nu fi mereu supusă tentațiilor.

West Central o acceptase fără probleme și fără prea multe întrebări, cu toate că nu avea experiență, nici recomandări. La o săptămână după ce depusese dosarul fusese chemată la interviu. După două zile, începuse lucrul și fusese repartizată pe lângă o asistentă cu experiență.

După o lună, nu-și revenise încă de pe urma șocului provocat de această schimbare survenită în viața ei. Trecuse mult timp de acum, dar ea tot se mai simțea ca pe altă planetă, sterilă, ce-i drept.

Deschise ușile spre anexe, apoi o porni pe coridorul acela care se încolăcea ca un șarpe, ducând la farmacie. Trecu de serviciul de radiologie, unde nu suporta să vadă acele trupuri de la geriatrie care așteptau cuminți la rând, să fie examinate.

– Indivizii ăștia habar nu au ce li se face, i se confesase Stephanie într-o zi. Așteaptă cumințl la rând, dar nu știu pentru ce.

Peta se opri să încheie bluza de pijama a unui bătrân aflat în mijlocul coridorului, cu gândul la Jamie care s-ar putea afla într-o bună zi în locul acestuia așteptându-și rândul. Gândul la el la boala lui o însoțea ca un talisman toată ziua. Fără el, poate n-ar fi avut puterea să treacă peste prima lună de muncă în acest spital.

Pe când părăsea serviciul de radiologie, se auzi strigată. Se întoarse uimită să vadă cine o striga.

– Martha Dwyer! zise ea. Ce faci aici?

– Și eu ți-aș putea pune aceeași întrebare! exclamă aceasta. Este o mare diferență între a fi model pentru blănuri de lux și asistentă medicală cu ciorapi negri, groși!

Peta ridică indiferentă din umeri.

– Dacă ceea ce făceam pe atunci se numea modeling.... lucram ca vânzătoare și uneori purtam în magazin o capă de zibelină pentru a fi vizionată de matroanele din Knightsbridge. Nu mă încânta defel.

– Parcă-ți plăcea să te unduiești pe podium... eu sunt aici pentru o radiografie. Dar să știi că nu-mi place cum te îmbraci.

– Te obișnuiești cu orice, zise Peta; cu toate astea, privind părul impecabil aranjat, machiajul aplicat cu

multă grijă al celei din fața sa, se simți prost, așa cum era, încălțată cu cizmele de cauciuc ale spitalului și acea uniformă albastră, cam largă. Mă simt utilă pe plan social, asta este, conchise Peta.

– Da, trebuie să fie interesant, aprobă Martha, să fii implicată social.

Cele două își zâmbiră; erau zâmbete deschise, dar fără semnificație. Lucraseră împreună timp de șase luni, dar nu se plăcuseră, nici nu se înțeleseseră.

– Spune-mi, zise Martha, ce face frumosul tău frate?

– Te referi la Jamie? Nu-mi aminteam că l-ai cunoscut.

– Sigur că l-am cunoscut, zise Martha. Nu-ți amintești? Lucra cu noi o fată care se numea Deirdre, care a plecat destul de repede de acolo, pentru a deveni stewardesă. A dat o petrecere la plecare; atunci l-am cunoscut pe fratele tău.

– Nu-mi amintesc să ți-l fi prezentat, insistă Peta.

– Viața e prea scurtă pentru a ne împiedica de prezentări, replică Martha. Dacă văd un bărbat care-mi place, nu mă cramponez de prezentări.

Peta se încruntă. Își aminti petrecerea respectivă și faptul că Jamie dispăruse, iar ea îl așteptase acolo până dimineață.

– A, Jamie a plecat mai devreme atunci pentru că era debutul unui turneu.

– Așa este, încuviință Martha. Printr-o stranie coincidență, am plecat și eu tot atunci, m-a dus el cu

mașina. Martha își studie unghiile lungi, zâmbi, iar Peta nu știu de ce o făcuse; își amintise de Jamie, sau îi plăceau prea mult unghiile sale false. A fost o întâlnire scurtă dar memorabilă. Adesea m-am întrebat ce s-a ales de el.

Peta își puse pelerina pe umeri, încercând să și-i imagineze pe Martha și Jamie în spatele mașinii lui, în apartamentul lui din strada Baker, sau al ei, din Holland Park.

Cu femei de genul Marthei, lucrurile mergeau foarte ușor, i se împiedicau în picioare ca rândurile de flori care abia așteaptă să fie culese. Îl și vedea pe Jamie culegându-le în funcție de culoare sau forma petalelor. Nu aveau nevoi speciale, emoții.

Dar lucrul ăsta nu se va întâmpla cu mine! își spuse Peta, intrând brusc în panică. Nu voi admite să fiu folosită, apoi aruncată ca un obiect care nu mai prezintă interes!

– Tot nu mi-ai spus ce face Jamie. S-a căsătorit, sau e liber încă?

– Nu, nu este, zise Peta cu vehemență. S-a însurat cu o violoncelistă de la Columbia Symphony Orchestra, și trăiește în Elveția, cu cei trei fii.

– Nu mai spune! exclamă Martha. Nu părea genul de familist.

– O să te informez dacă divorțează vreodată, se oferi Peta.

O lăsă pe Martha să-și expună picioarele lungi printre bătrânii de la geriatrie, luă medicamentele de la farmacie și se întoarse la biroul asistentelor unde trebuia să predea medicamentele. Tracey era în salonul său, întins pe pat, citind New Yorker.

– Ei? Te-ai hotărât? Ieși cu mine sâmbătă seara sau asculți Beethoven?

– Eu n-aș pune lucrurile în ordinea asta! Dar îi pot spune că am avut de lucru până târziu la spital.

– De ce naiba nu-i spui adevărul? E doar fratele tău, ce naiba! Doar nu-ți este soț!

– Nu este nevoie să strigi în gura mare!

– Eu voiam doar...

– Taci! Vine asistenta șefă!

***

– Liniște! zise Rose. Ea aprinse lumina din hol, apoi se întoarse spre Neil care trântise ușa. Este două dimineața. Poate alții vor să doarmă!

Neil își duse un deget la buze. Se descălță și porni încet după Rose.

– Ce naiba mai așteptăm? întrebă Neil.

– Auzi și tu ce aud eu? zise Rose.

Neil ascultă o clipă.

– Muzică? Pian?

Se priviră amuzați.

– Oare mai lucrează și acum? zise Rose. O face de azi dimineață.

– Va sfârși într-un azil.

Neil se încălță la loc.

– Să-l oprim?

– Nu cred că este cazul; se află într-un moment crucial al simfoniei.

– Dar douăzeci de ore fără odihnă nu te pot duce la nimic bun! obiectă Rose. Simfonie sau nu, trebuie să-l oprim să-și zdruncine sănătatea.

Neil o privi lung.

– Vrei să fii acuzată că ai înăbușit în fașă o viitoare operă de artă?

– Nu, zise Rose, dar nici nu vreau să stau cu mâinile încrucișate. Nu este de mirare că are acele dureri de cap! Nu înțeleg de ce l-a apucat activitatea asta dintr-o dată? A scris multe alte lucrări fără a-și risca sănătatea pentru ele.

– Sigur, zise Neil. Și a avut o mulțime de femei fără a se nevroza din cauza asta!

Rose îl privi intrigată.

– Dacă te referi la Peta...

– La cine altcineva? Nu mai are liniște de când avenit ea acasă. Jamie bea într-una cafea de atunci, nu este de mirare că nu mai are somn. De ce naiba nu mestecă gumă sau tutun?

– N-o înțeleg nici pe ea, zise Rose. Nu pricepe că Jamie este bărbatul destinat ei?

– Probabil că nu, încă.

– Jamie nu trebuia să se piardă cu firea numai pentru că pentru prima dată în viață o femeie îi rezistă. Iar dacă Peta îi dă bătăi de cap, nu înseamnă că trebuie să trăiască precum un călugăr trapist, doar n-a depus un jurământ de castitate, nu? Dar oricum a trăit ca un călugăr de când s-a întors ea acasă. N-a mai adus nici o femeie aici.

Rose rămase să se gândească la felul în care Jamie își refuza plăcerile cu care era atât de obișnuit. Femeile îl căutaseră de când venise Peta, dar nu fusese de găsit pentru nici una. Și nici nu-și amintea să fi lipsit vreo noapte de acasă.

– Bietul Jamie! oftă Rose. N-am crezut că va veni ziua în care îi va rezista o femeie!

– Nu-i strică, zise Neil. Nu-ți pierde vremea fiindu-ți milă de el. Poate avea orice femeie dacă devine disperat.

– Dar el nu vrea orice femeie, asta este problema, zise Rose, el o vrea doar pe Peta. Cred că este îndrăgostit de ea, dacă respinge orice altă femeie.

– Între timp, continuă Neil, stă tot timpul la pian și lucrează ca un nebun. Mi-e teamă să nu se îmbolnăvească.

– Ar trebui scos puțin din starea asta, zise Rose. Găsește-i ceva de făcut la magazin. De ce nu vorbești serios cu el?

– Eu? Glumești? De când crezi că va primi sfaturi de la altul în problemele sale? O să-ți râdă în față. Și nici n-o să-ți mulțumească pentru că ai intervenit. Când se va deschide ușa asta, iar Jamie va cere ajutorul cuiva, voi ști c-a venit sfârșitul lumii.

– Eu o să-i duc o cacao, zise Rose.

Ea îndrăzni să deschidă ușa și-l văzu pe Jamie în pijama la pian. El se întoarse, surprins.

– Bună, Rosie! Nu te-am auzit intrând. Ce ai în cana aia?

– Cacao, zise Rose. O vei bea, apoi te vei culca, Jamie.

– Bine, mai am foarte puțin de lucru și mă culc.

– N-o să mai faci nimic, zise Neil. Te duci imediat la culcare! Neil îi luă ochelarii de pe nas. Ori te culci de bună voie, ori te duc eu.

– Te rog să-mi dai ochelarii și promit că imediat ce termin paragraful mă duc la culcare.

– Paragraful poate aștepta până mâine.

– Vă rog, zise Jamie este esențial s-o termin. Te rog, Neil, dă-mi ochelarii!

– Dacă-i vrei, vino să-i iei!

Jamie rămase o clipă descumpănit, apoi renunță.

– Știi că nu pot insista, Neil!

Rose îi smulse ochelarii lui Neil, îi așeză pe nasul lui Jamie, care-i zâmbi recunoscător.

Capitolul 5

– Dublin? zise Peta. De Crăciun?

– Sigur, răspunse Tracey. De ce nu? Tracey își duse paharul cu lapte la gură. L-am cunoscut pe tip pe când filmam. Pe el și papagalul lui. Ne-am distrat teribil. Este un irlandez autentic. Vei petrece un Crăciun de neuitat.

– Îmi surâde ideea, zise Peta. Dar eu voi lucra pe douăzeci și opt decembrie.

– Uite ce este, zise Tracey, mergem cu avionul. Plecăm în ajunul Crăciunului. Știi cât facem până la Dublin? Nouăzeci de minute. Nouăzeci la dus și alte nouăzeci la întors.

Peta se uita în farfurie. Puse cuțitul și furculița alături, aliniindu-le cu precizie.

– Nu am bani să plătesc masa, zise ea în cele din urmă.

– Iisuse! exclamă Tracey. De câte ori să-ți spun? Abia am terminat două săptămâni de filmare, așa că am bani destui!

Peta se încruntă. N-avea de ce să-l lase pe Tracey să-i plătească masa.

– Dacă-ți faci probleme din cauza banilor... începu Tracey.

– Nu, nu din cauza lor. Numai că de Crăciun, noi ne ducem mereu la Edinburgh, întotdeauna a fost așa.

– Ei, acum vei face o excepție, zise Tracey, este timpul să te desprinzi de familie.

Asta își spuseseră și ei an de an, dar se duseseră de fiecare dată de Crăciun la Edinburgh, pentru că altfel părinții lor s-ar fi simțit părăsiți. Dar în fiecare an își promiteau că de Crăciunul viitor lucrurile vor sta altfel. Se săturaseră de colinde, prăjituri; se îmbrăcaseră special pentru mătușa Sara, se săturaseră de întrebările unchiului Sandy, aceleași în fiecare an, legate de părul lung al lui Jamie, când îl va tunde, etc.

Crăciunul viitor se vor duce la Paris, vor sta la hotel... dar știau întotdeauna că era o amenințare în van. Legăturile de familie erau prea puternice, nu-și imaginau că vor putea petrece Crăciunul altundeva.

– Crăciunul este momentul în care trebuie să ne adunăm, zicea mătușa Sara.

Peta se uită la ceasul de pe perete.

– Chiar că trebuie să plecăm, este ora unsprezece, iar eu intru în schimb dimineață la șase.

Tracey făcu o grimasă.

– Nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

Peta se încruntă nervoasă. Îl privi de parcă atunci îl vedea pentru prima dată; era mult prea înalt pentru ea, și trebuia să facă un efort să meargă în pas cu el. De ce nu l-aș lua cu mine la Edinburgh? se gândi ea, apoi renunță la idee.

Nu-i spusese lui Jamie de existența lui Tracey. De fapt, îl cunoștea doar de șase săptămâni, din care două lipsise pentru filmările din Irlanda. În ceea ce o privea, nu simțea dorința ca relația lor, care acum nu avea nimic deosebit, să evolueze. Uneori se întreba dacă nu se folosea de Tracey, pentru a-l da uitării pe Jamie. Nu-i menționase numele la Richmond până acum, pentru că nu fusese cazul. Nici nu știa care ar fi fost reacția lui Jamie. În ultimul timp, el era complet dedicat muzicii sale, mai ales simfoniei pe care voia s-o scrie și poate, nici nu observase că vizitele ei fuseseră tot mai rare. Nu se îndoia că era consecvent pasiunii sale pentru femei, pe care le cultiva la fel ca înainte, dar cu toate astea nu se simțea atrasă să petreacă Crăciunul cu Tracey. Iar dacă l-ar prezenta familiei, cine știe care ar fi fost reacția lui Jamie, care în ultimul timp nu mai adusese femei acasă.

– Să înțeleg că nu vrei să mergi? insistă el.

– Dacă pleci, bănuiesc că există o mulțime de prietene care să te însoțească.

Tracey făcu o pauză și o privi lung.

– Sigur că există. Aș putea să le telefonez chiar acum și să adun tot haremul. Mă deranjează însă, că nu dai nici o ceapă degerată pe mine, asta mă frământă, Peta...

***

Crăciunul n-a mai fost la fel de vesel ca înainte. Poate se simțea prea vinovată pentru a se simți bine, își spuse ea. Sau poate depășise aceste momente de bucurie copilărească din viață. Sau poate era numai din cauza lui Jamie, atât de neprietenos și necomunicativ, mereu tăcut, cu tristețe în priviri. Iar când fusese aproape forțat să ia parte la colinde și glume, nu arătase entuziasmul dintotdeauna; obișnuia să se retragă undeva, unde să fie singur.

Ba chiar la turneul de tenis organizat de Crăciun pe care îl câștiga în fiecare an, își permise să piardă în fața celui mai slab jucător, mama.

– James Cameron, ai făcut-o dinadins! strigă Bridie. Nu-ți mai place să te distrezi!

– Este posibil, fu el de acord. Foarte posibil.

– Se vede că îmbătrânești, adăugase ea, iar Jamie nici măcar nu se obosise să-i răspundă, retrăgându-se singur într-o cameră. Ce naiba se întâmplă cu el? o întrebase Bridie pe Peta.

Ea ezitase.

– Chiar trebuie să se întâmple ceva?

– Da! Nu pretinde că nu înțelegi ce-ți spun! De când a venit aici parcă este în transă. Bridie o privi de parcă ar fi fost vina ei.

– Eu nu i-aș da prea mare importanță, zise Peta. Poate vrea să fie singur cu muzica lui, atât.

– Ei, ar fi putut da dovadă de mai mult tact; să fi așteptat măcar să joace cu una din noi. Nu putea lăsa deoparte muzica măcar o zi pe an?

– Nici n-a vrut măcar să participe, murmură Peta.

– Atunci, de ce a mai venit?

– Nu fi prea aspră cu el, Bridie, o rugă Peta. N-a vrut să supere pe nimeni. Numai că este atât de prins de simfonia lui, încât nici nu vede pe unde merge! Nu este prea ușor pentru el. Trebuie să-l ajute pe Neil cu magazinul. Se cam dă de ceasul morții cu aceste două slujbe, pe care nu le poate neglija. Trebuie să ai multă răbdare cu el. Se pare că a cam obosit și are nevoie de odihnă. Înainte de a se epuiza, ar trebui să plece undeva unde să-și termine în liniște simfonia.

– Scuze, scuze și iar scuze, zise Bridie, tot are timp să cucerească jumătate din femeile planetei.

– Ești nedreaptă cu el, zise Peta.

– Chiar așa? Să reduc la un sfert din femeile lumii? Bridie îi aruncă un zâmbet, făcându-i cu ochiul cum că ar fi știut ea despre ce este vorba, lucru pentru care Peta ar fi plesnit-o bucuroasă. De asta are nevoie de odihnă, nu din cauza muzicii.

După o oră, Peta îl găsi pe Jamie, ca de obicei, în fața pianului cu un teanc de portative în față.

– Jamie și acum lucrezi? Doar e Crăciunul!

– Nu prea mai am timp, Peta, îi spuse el lovind clapele pianului. Nu am timp.

– Despre ce naiba vorbești? Sigur că ai timp. Doar ai toată viața în față!

Jamie se întoarse brusc spre ea, de parcă abia văzând-o ar fi aflat cu cine stătea de vorbă.

– De ce nu te duci să joci tenis, Peta?

– Pentru că tatăl tău m-a bătut. Acum joacă Bridie.

– Asta înseamnă că vor veni cu toții aici? exclamă Jamie disperat.

– Cred că da. Unde să se ducă?

– La naiba!

Peta ridică din sprâncene. Jamie nu era atât de egoist și nepoliticos de obicei. Dar se mai întâmpla să nu aibă în vedere ce simțeau ceilalți, când le făcea

cunoscut că el are lucruri mai importante de făcut decât să joace tenis cu mătușile, care erau fete bătrâne.

– De ce te-ai purtat așa cu Bridie?

– Ce i-am făcut lui Bridie? Nimic.

– Ba i-ai făcut și felul tău de a fi a afectat-o. Iar mamei i-ai cedat jocul de tenis, ca să scapi de gura ei.

– Îți jur că n-am făcut înadins; mi-am dat toată silința, dar...

– Ai putea măcar să joci odată ca lumea cu Bridie, îl rugă Peta.

Jamie scutură din cap.

– N-am chef de tenis acum, Peta. Nu am forța să fac ceva ce nu-mi place.

Peta ridică ofensată din umeri.

– Nu vreau să te forțez; voiam doar să-ți sugerez să-i acorzi surorii tale o jumătate de oră din timpul tău prețios.

– Nu despre asta este vorba, zise Jamie ridicându-se și prinzând-o strâns în brațe de parcă s-ar fi temut ca ea să nu fugă. Peta, hai să fugim de ei undeva, nu știu unde. Să facem asta, te rog, înainte să-mi pierd mințile!

Peta îi zâmbi, ciufulindu-i părul.

– Ce este cu tine, Jamie?

El nu răspunse imediat. Ridică în cele din urmă capul, o privi și pentru o clipă ea avu impresia că-i va împărtăși din gândurile sale, dar nu-i spuse decât:

– Vreau să fiu singur cu tine, Peta, departe de toți cei de aici, de zgomotul, fumul, de toată lumea care se fâțâie permanent. Vreau puțină pace și liniște. Este prea mult ce-ți cer?

Nu, nu era prea mult, își spuse Peta. Cu un an în urmă, l-ar fi însoțit bucuroasă, dar anul acesta n-o mai putea face. Instinctul o făcea mai reținută în privința lui.

– La ce bun? Știi c-ar veni să ne caute!

– N-ar ajunge până acolo, murmură el.

Peta se simțea vinovată. Dacă nu voia să-i încurajeze avansurile, n-ar fi trebuit să vină. Știa sigur ce simte Jamie pentru ea, iar simplul fapt că se ascundeau undeva împreună de restul familiei avea ceva clandestin și de neiertat. Se simțise afectată de disperarea care străbătea din glasul lui. Nu era Jamie omul care să ceară înțelegere și de aici ea ajunse la concluzia că avea nevoie de consolare și liniște, dacă ajunsese să ceară.

De data asta, Jamie nu-și dorea decât să fie cu ea, fără a se gândi la seducție. Dar era imposibil într-o asemenea casă să găsești puțină liniște și un loc liber, mai ales acum, de sărbători.

Iar acum, când o prinsese în brațe pe sofaua din biroul tatălui său, nu voise decât să fure câteva clipe de intimitate în aceste zgomotoase sărbători de iarnă, să cadă în uitare câteva clipe.

Dar o dată dorința declanșată, nu era ușor de stins și o dori pe Peta așa cum nu mai dorise vreodată pe altcineva. Nu pentru a-și satisface o dorință fizică, pentru asta avea la dispoziție zeci de femei; se întorsese spre ea în căutarea alinării, în speranța că-și va găsi consolarea și măsura gândurilor pe care nu îndrăznea să le exprime.

– Voi avea multă grijă de tine! Te rog, Peta. O strânse și mai tare mângâind-o pe cap, înlăturându-i rezistența, folosindu-se de toate farmecele cu care-l înzestrase natura s-o facă să cedeze. Chiar n-ai încredere în mine după atâta timp? Nu crezi c-aș face totul să te știu fericită? Că nu te-aș răni vreodată?

Poate nu intenționat, își spuse ea. N-ai răni intenționat pe nimeni, nu doar pe mine.

– De ce nu ai încredere în mine, Peta?

Ea se întrebă de ce oare nu dăduse Andrew buzna în cameră, chiar în clipa aceea. Nu i s-ar fi putut împotrivi lui Jamie, pentru că nu voia s-o facă. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut dragoste? Cum ar fi fost viitorul lor? Se auzi glasul lui Andrew care exclamă entuziasmat:

– Aici sunt, i-am găsit!

Bridie care venea după el roși, observând că Peta se afla în brațele lui Jamie. Peta se ridică încurcată, iar Jamie le spuse:

– Ei, dacă tot ați venit stați jos, simțiți-vă ca acasă.

Peta, confuză încă, se aplecă să-și caute pantofii sub pat. Nu fusese prea șocată de apariția celor doi, pentru că nu avusese de gând să facă dragoste cu Jamie. Oricum, membrii familiei aveau să descopere dragostea lor mai curând sau mai târziu și chiar dacă ar fi fost șocați la început, s-ar fi obișnuit cu ea pe parcurs. Ceea ce o îngrijora era felul în care Jamie putea să-i trezească simțurile; îi aprinsese dorințe foarte puternice, copleșitoare. Nu putea spune că asta se datora personalității lui puternice, pentru că el nici nu era interesat să-și exerseze puterea, și cu toate astea, putea s-o subjuge prin această trezire a simțurilor. Era conștientă că alte câteva minute ar fi năruit fărâma ei de rezistență. El știa prea bine cum să-i inducă plăcere, avusese foarte multă răbdare cu ea, toate astea subliniate de masculinitatea lui exacerbată.

– Ei bine, spuneți ceva, zise Jamie, nu vă uitați la noi. Nu vi se arată nimic din ce n-ați mai văzut până acum!

Bridie făcu o grimasă. Andrew zâmbi încurcat.

– Ce să le spun celor care vă caută? Să le spun unde v-am găsit? Ce să...

– O, pentru Dumnezeu! sări Bridie, care-și redobândise prezența de spirit.

Ea îl prinse de guler și-l aruncă afară din încăpere. Andrew încercă să protesteze, dar riposta lui Bridie fu puternică.

– Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, îi spuse ea Petei, pe care o făcuse să se rușineze de postura în care fusese surprinsă.

Bridie, se gândi Peta, nu mai era o copilă. Era o tânără pe care n-o puteai clinti din loc decât dacă aveai argumente foarte solide.

– Îmi cer scuze că am dat buzna la momentul nepotrivit, zise Bridie, dar ar fi trebuit să știți că în această casă nimeni nu poate avea pretenții la intimitate tocmai de Crăciun!

– Ei, dacă n-am știut până acum, am aflat cu această ocazie, zise Jamie.

El își îndepărtă părul de pe frunte, apoi începu să-și caute ochelarii. Bridie îl urmări o clipă cum pipăie cu palma pernele sofalei, căutând disperat, fără a găsi ce căuta.

Bridie îi luă ochelarii de pe podea, și-i întinse.

– Ne ducem să cântăm colinde, îi spuse ea, vii cu noi sau vrei să transmit scuze pentru tine? Pot să le spun că ai una din bine cunoscutele tale migrene și că preferi să fii singur.

Se lăsă tăcere. Jamie se concentră asupra ochelarilor pe care-i șterse cu capătul cravatei. Peta își găsise pantofii.

– De fapt, ești singurul din familie care știe să cânte, dar asta nu mai contează acum; le pot spune că

ai o migrenă, poate te vor lăsa liniștit o vreme. Și ... nu vreau să fiu acuzată c-am stat în calea unei dragoste curate.

Bridie ieși din încăpere. Jamie își pusese ochelarii pe nas.

– Ei? zise Peta. Mă întorc fără tine?

El scutură din cap, dar nu zise nimic, își îndreptă cravata, apoi își trecu o mână prin păr.

– Îmi pare rău pentru tot, Peta, îți promit că nu se va mai întâmpla.

Peta îl privi uimită. Nu-l mai văzuse atât de înfrânt, de umilit și i se păru curios să-l audă cerându-și scuze.

– Nu te mai scuza, îi spuse ea.

Vina o purtau amândoi. Jamie fusese cel care dăduse tonul, dar la cel mai mic semn de dezaprobare din partea ei ar fi abandonat orice inițiativă în acest sens. Ea l-ar fi putut opri, dacă ar fi protestat cu destulă convingere.

– Nu sunt neajutorată, zise ea, ar fi trebuit să știu ce va urma.

– Asta nu scuză comportamentul meu, răspunse el. Nu se va mai întâmpla, îți promit.

Capitolul 6

Jamie și Peta plecară împreună din Londra și ajunseră la Richmond tocmai la timp pentru a mânca din ceea ce încropise Rose din resturile de la Crăciun.

– V-ați distrat bine acasă? îi întrebă Neil.

Peta ezită. Îl privi pe Jamie dar el nu zise nimic. Își scosese ochelarii și stătea sprijinit cu coatele de masă, cu ochii ațintiți undeva, pe peretele bucătăriei, cu gândurile duse departe. Peta oftă.

– Nu prea bine, răspunse ea în locul lui. El a fost așa cum l-ați văzut în ultimele zile.

Neil și Rose se întoarseră spre el.

– Așa este de vreo trei luni, zise Neil. De când s-a apucat de simfonia aia...

Se făcu tăcere. Îl așteptau pe Jamie să reacționeze, dar el zâmbi doar.

Peta se îndoia că era conștient de conversația care se purta în jurul lui. Tot drumul de la Edinburgh la

King's Cross nu scosese o vorbă, stătuse cu capul în poala ei fără a dormi, pierdut în gândurile sale.

Peta se gândi că poate era preocupat de simfonia la care lucra. De altfel, avusese dintotdeauna tendința de a fi mai rezervat, mai ales când lucra la vreuna din compozițiile sale. Niciodată nu-și stăpânise prea bine toate compartimentele vieții. Muzica se răsfrângea asupra tuturor lucrurilor pe care le făcea, și, ca atare, implicarea lui era parțială. Simfonia la care lucra acum era cel mai ambițios proiect, iar Peta era foarte aproape de el pentru a-l lămuri că dacă nu ieșea așa cum trebuia, nu era cazul să dramatizeze. Îi putea înțelege temerile, că poate, într-o zi, inspirația îl va părăsi. Își dorea să fie lângă el în clipa aceea, să-l consoleze, dar din nou se lovi de faptul că era incapabil să accepte ajutor de la o altă ființă omenească.

– Ce ziceți de felul în care am decorat peretele? se trezi Rose, arătându-i peretele din spatele lor pe care lipiseră mai multe fotografii. Eu le-am tăiat, iar Neil le-a lipit.

Peta se întoarse să vadă despre ce era vorba. De fapt, cei doi acoperiseră peretele din spatele aragazului care era stropit de grăsime, cu o serie de fotografii din reviste. Se afla acolo o galerie de doamne de vârsta a doua, cu pălării elegante și babuinii aflați în croazieră alături de stăpânele lor. În altă fotografie, un arhiepiscop trăgea cu un Lee Enfield.

– Am muncit destul, zise Neil, aștept să vă exprimați aprecierea.

Peta se întoarse să privească încă o dată. Văzu și un nud; era al unei tinere cu sâni mari, ca niște farfurii. Peta îl privi critic, apoi i se adresă lui Neil:

– Cred că a fost alegerea ta, zise ea.

Neil pufni în râs.

– Ție nu ți-ar plăcea?

– De ce să-mi placă mie? Nu înțeleg de ce trebuie să vedem femei goale oriunde ne-am uita!

– Ai vrea cumva să vezi bărbați goi, în schimb? o întrebă Neil.

– Da, poate, de ce nu? Dacă ție îți plac femeile goale, mie de ce nu mi-ar plăcea bărbații goi? Și de ce ar trebui ca eu și Rose să ridicăm privirea pe acest monstru cu prea mult țesut adipos? Ați pus aici numai imagini pentru tine și Jamie, iar pentru mine și Rose...

– Ei bine, dacă sunteți atât de interesate...

Neil se ridică, împinse scaunul pe care stătea și cu mișcări lente începu să-și scoată pulovărul.

Rose protestă.

– N-ai vrea să ne lași să ne continuăm masa?

– Hei, Casanova! Neil se aplecă spre Jamie, începând să-l zguduie. Ce zici de comentariile doamnelor noastre? Ai cumva obiecțiuni?

– Taci, Neil! sări Rose. Lasă-l în pace!

Jamie păru că revine brusc la viață.

– La ce să am obiecții, Neil?

– La faptul că am putea să-ți cerem să te dezbraci, zise Neil.

– Mâncați mai repede să nu vi se răcească mâncarea, vru Rose să-i potolească.

Jamie păru din nou confuz.

– Nu, nici o problemă, zise el.

Peta se uită la el, apoi din nou în farfurie.

– Abia te-ai atins de mâncare, constată Rose.

– Îmi pare rău, spuse Jamie, am uitat de mâncare.

El se ridică și împinse farfuria neatinsă din fața sa.

– Rose, îmi cer scuze, dar nu pot mânca. Să mergem să bem ceva înainte de plecarea Petei.

Intrară într-o cafenea, unde rămaseră până la închidere. Pe la zece, pe când Neil și Peta jucau dame, Rose bea cel de al treilea lichior de mentă, iar Jamie se afla la bar unde mai cumpăra un rând de băuturi pentru toată lumea, se deschise ușa barului și intră o tânără cu părul lung, roșcat, cu o figură delicată, cu ochii verzi mari, și gura cu buze pline. Purta pantaloni foarte strânși pe trup și o bluză albă de dantelă.

Peta, care arunca zarul, se opri și o privi indignată.

Deodată, tânăra îl zări pe Jamie care se întorcea de la bar cu băuturile în mână.

– James Cameron, nu te-am mai văzut de mult! zise ea cu o voce melodioasă.

Jamie ezită, simțindu-se pierdut. Tânăra se aruncă la pieptul lui.

– Ce afectată este! exclamă Peta.

Nu-i vedea fața lui Jamie, deoarece se afla cu spatele la ea.

– La naiba! exclamă Neil.

Peta se întoarse spre jocul de dame.

La scurt timp părăsiră barul.

Jamie o duse la spital cu mașina sa. Străbătură drumul în tăcere până când Peta nu mai suportă.

– Cine era fata din bar? îl întrebă ea.

– Ce fată?

– Cea cu părul roșu, care s-a aruncat asupra ta.

– Oh, era Virginia, cea care mi-a scăpat.

– Poftim? De ce a scăpat?

– Nu-ți mai amintești noaptea în care te-ai întors de la Istanbul?

– O, da, ea era? Vrei să spui că nu v-ați mai văzut de atunci?

– Nu până în seara asta, confirmă Jamie. Am și uitat de ea!

Mare mincinos, se gândi Peta. Jamie nu putea uita o femeie ca Virginia. Era foarte atrăgătoare și părea foarte fragilă, ușor de afectat, sensibilă ca un ou. Poate că tocmai asta îl atrăsese pe Jamie la ea.

Peta se gândi că felul în care era îmbrăcată contrasta cu modul în care se prezenta Virginia. Hainele nu prezentaseră niciodată o atracție pentru Peta. Dar poate pentru Jamie contau!

Ea observă doar acum că Jamie nu mai era îmbrăcat neglijent ca altădată; purta cravată, o haină de piele elegantă, avea pantalonii călcați. Era bărbierit cu grijă, iar părul, deși lung, era curat și pieptănat.

Era evident că Peta, așa cum era îmbrăcată, nu mai putea apărea pe viitor alături de el. Se gândi că, de fapt, n-avea nimic să-i ofere, nimic cu ce să-l păstreze alături de ea. Dacă o femeie provocatoare ca Virginia dăduse greș, ea cum putea să reușească? Poate dacă ar fi cedat de la început ar mai fi fost soluții. Deși, chiar dacă s-ar fi culcat cu el, n-ar fi avut cu ce să-l păstreze.

Probabil o va conduce la spital, apoi se va grăbi spre Richmond unde-l aștepta Virginia.

Peta oftă.

– Ce este, Peta? o întrebă el.

– Oh... nimic, zise ea, ca omul care nu mai are nimic de pierdut dar nici de câștigat. Mă gândesc doar că mâine încep programul la șase. Am avut noroc că n-am fost de gardă tocmai de Crăciun, dar acum a trecut și asta.

Jamie o privi lung. Știuse de la început că Peta nu va fi o bună asistentă, nu avea stofă pentru asta. Era prea impetuoasă, avea pornire, dar nu și puterea de a continua ceva început. Nu va putea să accepte niciodată pe termen lung ierarhia rigidă a unui spital, sau disciplina, doar de dragul ei.

– Ce-ți displace atât de mult, Peta?

Ea ezită de parcă nu și-ar fi găsit cuvintele.

– Aș putea să-ți spun doar că nu-mi plac figurile unor asistente, care nu mai asistente nu sunt, ci un fel de Brigitte Bardot, care încearcă s-o facă pe asistenta. Sau că mă opun faptului că trebuie să fac paturile bolnavilor, când aș putea să aprofundez meseria în sine....dar, cel mai tare îmi displac bolnavii. Am descoperit acest lucru mult prea târziu.

Se lăsă tăcerea.

– Înțeleg, zise el, iar Peta sesiză dezamăgire în glasul lui.

– Mă tem că sună cumplit, continuă ea. Am fost și eu la fel de șocată când am descoperit. Am crezut că sunt un monstru, atunci. Dar este genul de lucruri cu care nu te poți juca.

– Nu trebuie să vii cu scuze, Peta, zise Jamie. Pot înțelege prea bine ce simți. Nici eu n-aș putea să-mi dedic viața îngrijirii orbilor, de exemplu.

– Asta poate fi înțeles, zise Peta. Tu ai un scop în viață, ai muzica. Eu, ce am?

– Cât crezi că vei mai putea să rămâi acolo? o întrebă el.

– O, nu știu, răspunse ea. Deocamdată o duc de pe o zi pe alta. Ce să fac? Asta nu înseamnă că nu nutresc speranța că într-o bună zi voi face altceva.

– Peta, zise el cu glas tremurat, aș vrea să-mi promiți ceva... că atunci când vei părăsi spitalul, peste o lună, sau un an, nu vei mai face imprudența să te angajezi iar la cine știe ce comerciant... aș vrea să-mi promiți că vei fi rezonabilă măcar o dată în viață.

– Și ce sugerezi să fac?

Ultima oară când îi pusese această întrebare, el îi citase din Christopher Marlowe: vino, trăiește alături de mine, fii iubita mea...

Christopher Marlowe... Se spunea despre el că fusese homosexual, dar ce mai conta...

De data asta el nu-i spuse decât:

– De ce nu te duci acasă să discuți cu tata?

Desigur, atunci când o invitase să stea cu el fusese beat. Și tot atunci hotărâse că voia să facă dragoste cu ea. Acum când era treaz, nu-l mai interesa.

– Nu cred că ar fi bine să discut cu tata, îi răspunse ea.

Peta nu se simțise niciodată prea apropiată de acesta; era prea cinic, o speriase adesea când ea era doar o copilă și de atunci îl considerase neabordabil.

– Va încerca să te înțeleagă, te asigur, oricum, își va oferi părerea lui de om trecut prin viață.

Peta observă că i se rupsese pulovărul cu care era îmbrăcată, avea chiar o gaură. Se întrebă dacă Virginia ar purta un astfel de pulovăr, sau dacă i se întâmplase vreodată în viață. Oricum, nu-și imagina o făptură ca Virginia purtând un pulovăr atât de banal ca al ei, fără

a mai vorbi de găuri. Încercă să-și imagineze lenjeria Virginiei... nu putea fi decât foarte atrăgătoare, cu dantelă, cu alte zorzoane. Probabil purta doar roz și bleu, cu trandafirași, sau poate un crem pal... și-o imagină în pat cu Jamie, cu părul ei roșcat, risipit cu dărnicie pe perna lui, cu sânii ei plini, buzele generoase și dinții albi, foarte albi...

– N-am nevoie de sfatul nimănui, i-o reteză Peta. Mă pot descurca singură.

El parcă mașina și o conduse până la ușa spitalului, o clădire gri închis, de șase etaje care nu inspira nimic bun. Îi dădu un sărut aproape frățesc, dar când se întoarse să plece îl prinse de mână, agățându-se de el de parcă îl vedea ultima oară.

– Ce este, Peta?

– Jamie, eu...

Jamie eu te doresc! Nu mai țin cont de regulile bunului simț, nu mă gândesc la consecințe. Te doresc și am nevoie de tine și vreau să mă simt dorită la rândul meu. Te rog, Jamie, nu pleca, fă dragoste cu mine. Uită toate temerile și îndoielile mele. Am încredere în tine, te iubesc. Te rog, nu lăsa să treacă timpul, va fi prea târziu. Vreau să fiu a ta...

Dar nu-i spuse aceste gânduri ale ei.

El o privi lung, de parcă ar fi înțeles vorbele ei nerostite și nu mai rezistă, o prinse în brațe.

– Peta, o Peta... murmură el.

El știu fără să-i audă vorbele că ea simțea același lucru, îl dorea la fel cum o dorea și el. Jamie știa asta de mult; intuise acest adevăr chiar din noaptea întoarcerii ei de la Istanbul.

Era o realitate, Peta ar fi făcut dragoste cu el chiar acum, aici.

Indiferent ce ar fi făcut în trecut cu alte femei, pe ea nu putea s-o trateze decât cu dragoste și respect.

– Jamie, șopti ea. Mi-aș dori să nu trebuiască să mă întorc acum la spital.

„Vino să stai cu mine, fii iubita mea“, i-ar fi spus el. Dar nu și acum. Totul venise prea târziu... cum putea s-o ia din nou acasă, să facă dragoste cu ea, apoi... mai ales știind ce mult ar fi însemnat asta pentru ea...

Nu putea face dragoste cu Peta, așa cum făcea cu alte femei, fără nici o responsabilitate, căutând plăcerea imediată. Nu putea risca s-o rănească pe Peta. N-ar fi trebuit să încerce s-o seducă încă de la început, având în vedere trecutul lui, numărul prea mare de femei cu care se culcase. Nu putea să aibă nici un drept asupra ei, așa că nu se putea învinui decât pe sine.

– Pot pleca oricând, fără preaviz, insistă ea ușor disperată.

– Nu, Peta, se împotrivi el. Trebuie să anunți că părăsești slujba asta, nu face nimic de care să-ți pară rău mai târziu.

– Tu ai făcut întotdeauna așa?

– Nu, recunoscu el cu ochii în pământ. Dar îndată ce îmi amintesc, îmi doresc să nu fi fost așa. Jamie îi

puse mâinile pe umeri depărtând-o de el. Nu vreau să mai fac nimic de care să-mi fie rușine, sau să regret.

– Nu vei regreta, promise Peta.

– Dar tu o vei face...

Jamie se întoarse și porni spre mașină. În treacăt, privi cu coada ochiului o asistentă care se îndrepta spre intrarea spitalului. Observă că era foarte tânără, aproape un copil, cu niște ochi mari și bucle blonde, care-i scăpaseră de sub bonetă. Inima nu-i mai tresări cum făcea altădată, la vederea unei femei foarte frumoase și mai ales tinere. Se întoarse trist la Richmond.

Stephanie, căci de ea era vorba, o ajunse din urmă pe Peta.

– Ai petrecut bine în aceste zile libere?

– Minunat, minți ea. Apoi și-l imagină pe Jamie ajungând la Richmond și îndreptându-se spre casa Virginiei.

– Ai fost norocoasă, zise Stephanie, eu am fost de serviciu și a fost cumplit. Era fratele tău? întrebă ea curioasă, scuturându-și pletele.

– Un fel de frate, murmură Peta.

– Ce-ar fi să mi-l prezinți? Poate chiar de Anul Nou?

Stephanie era frumoasă, își spuse Peta privind-o, cu ochii aceia mari, de căprioară, gura în formă de inimă, corpul zvelt...

– Îmi pare rău, dar nu-i place să danseze, nici să-i fie prezentate femei. Și le alege singur.

Capitolul 7

Neil auzi lovitura din baie. Ieși de sub duș și porni furios spre bucătărie cu un prosop înfășurat la mijloc.

O găsi acolo pe Rose, care citea D.H. Lawrence, deși farfuriile de la cină zăceau nespălate, chiar sub nasul ei.

– Ei bine? zise Neil, ce s-a întâmplat?

– Nu este vina mea, zise Rose, dând pagina. Ea arată spre camera de zi. Este acolo. Compozitorul nostru a început să arunce cu talerele.

Neil se încruntă.

– Jamie n-a făcut asta niciodată. Știu că a trecut prin momente grele de curând, dar nu s-a manifestat zgomotos.

Cei doi schimbară priviri, apoi ridicară din umeri. Rose se întoarse la cartea ei, iar Neil ciuli urechile.

– Cred că este mai bine să intru, să văd ce este cu el, să nu fi căzut pe fereastră sau altceva.

Dar Jamie sta la pian, cu capul prins în mâini. Peste tot prin încăpere se aflau partituri răvășite. Fuseseră aruncate în dezordine, era evident.

– Jamie, zise Neil, îndreptându-se spre pian. Ai cam depășit măsura... ce naiba este cu tine?

Fără o vorbă, Jamie sări în picioare, trecând pe lângă Neil care-l privea ca pe o curiozitate și ieși în hol. Neil după el.

– Ce ai, Jamie? Ce te frământă?

– Ies puțin să iau aer, zise el și plecă.

– Pe vremea asta? Ți-ai pierdut mințile, omule?

Jamie nu răspunse. Neil auzi ușa de la intrare trântindu-se.

– A plecat să se plimbe, îi spuse Neil lui Rose care apăruse să vadă ce se întâmplase. Știi, Rose, ceva nu este în regulă cu el. Mă gândeam la Schumann, care și-a pierdut mințile și a vrut să se înece. L-au închis într-un azil de nebuni. Iar Hugo Wolf... Jamie este pe aceeași linie. Nici Mahler nu era prea echilibrat...

– Ar trebui să-ți fie rușine, Neil! Jamie este un om normal și sănătos, doar că s-a suprasolicitat. Dacă s-ar odihni puțin...

– De ce nu-i spui asta?

***

Jamie ajunse la ora nouă la spitalul în care lucra Peta. Vrusese să scape dintre cei patru pereți, de atmosfera apăsătoare, de gândurile care se interpuneau între el și muzică. Pașii îl purtaseră spre gară și iată-l la spitalul Petei.

Sună și așteptă înfrigurat, cu părul ud, să i se deschidă. O asistentă scoțiană, după cum i se păru lui, îi deschise privindu-l bănuitor de parcă s-ar fi așteptat să scoată o sabie din haină.

– Vă rog să mă scuzați, dar am ieșit din schimb de zece minute, zise ea strecurându-se pe lângă el.

Asistenta ieși aproape în fugă, lăsându-l pe Jamie singur în această lume care, în concepția lui, aparținea femeilor. Un grup de asistente care cobora scările trecu pe lângă el, dar cum ochelarii lui erau aburiți, nu putu să vadă dacă Peta era printre ele. Își scoase ochelarii căutând o batistă cu care să-i șteargă, tocmai în clipa în care îl zări Stephanie.

– Vă ajung din urmă, le spuse ea, făcând un semn cu capul în direcția lui Jamie, care părea dezorientat, scotocind în buzunare după o batistă. Mă voi prezenta singură...

– Bună ! zise ea. Cum ai ajuns aici, în cușca leului?

Îi vorbea de parcă s-ar fi adresat unui vechi prieten; de parcă s-ar fi așteptat să fie recunoscută.

Jamie se simțea agasat. Nu era vocea cu care se obișnuise, pe care o iubea.

– Îmi pare rău, îngăimă el, dar nu cred că te cunosc.

– Sunt Stephanie, îi spuse ea, colega Petei. Ești fratele ei, nu?

El încuviință. Își găsi în cele din urmă batista în buzunarul din spate.

– Nu cumva știi unde o pot găsi?

– Sigur că da, zise Stephanie, este sus; îi voi spune să coboare repede.

Stephanie îl conduse spre o canapea, să se așeze.

– Scoateți fulgarinul, îi spuse ea, arăți de parcă ai fi traversat canalul Mânecii cu el.

Ascultător, după ce-și puse ochelarii, Jamie începu să consulte o revistă pentru femei, dar nu avu răgazul nici măcar să întoarcă pagina, că Stephanie se și întoarse. Acum când o văzu mai bine își aminti că era cea care-l privise cu îndrăzneală în noaptea în care o adusese pe Peta, după Crăciunul petrecut acasă.

– Ți-am adus un prosop, zise ea, Peta coboară imediat. Era sub duș.

Jamie nu se simțea în stare să poarte o conversație cu nimeni, mai ales cu o femeie în ochii căreia se citea dorința.

– Te descurci? îl întrebă ea.

De parcă ar fi fost paraplegic! Jamie se întrebă dacă părea atât de neajutorat, sau dacă femeia voia doar să intre în vorbă cu el, și de aceea începu să-și frece părul cu putere, înainte de a o vedea dând năvală asupra lui.

Stephanie îl urmări în tăcere, nereușind să înțeleagă ce se întâmpla cu el. Presupuse că era ceva în neregulă pentru că în pofida tuturor încercărilor ei de a vorbi cu acest bărbat, se lovea de un perete.

Peta va coborî imediat și va vedea cum reacționa acest super mascul de frate al ei. Acest macho părea total neinteresat de ea, lucru ciudat, pentru că era obișnuită ca toți bărbații să capoteze în fața ei. Se aplecă și-l bătu încet pe genunchi.

– O să răcești dacă mai stai aici, cămașa îți este udă. Dă-mi-o să ți-o usuc la radiator.

Jamie o privi ciudat.

– Și pantalonii îmi sunt la fel de uzi. Vrei cumva, să ți-i dau ca să-i usuci la radiator?

– Poate că ar fi bine, zise Stephanie aruncându-i unul din zâmbetele ei irezistibile, senzuale. Ar fi mai bine decât să te alegi cu o pneumonie, nu?

Jamie făcu o grimasă.

– Mulțumesc pentru prosop, dar nu te mai agita pentru mine, zise Jamie.

Stephanie, care-i zâmbise de zor, făcu o grimasă. Pentru scurt timp, crezuse că ar putea face un pas înainte în relația pe care o dorea doar ea, după cum se vedea.

Era pentru prima oară în viață că instinctele ei o derutaseră și-și pierdea vremea încercând să atragă

atenția unui bărbat pe care nu-l interesau femeile. Sau poate îl interesa una singură? Ideea îi veni brusc pe când încerca să-și maseze fruntea; da, acum putea găsi o explicație.

Acum înțelegea de ce Peta petrecea tot timpul liber acasă, la așa zisul ei frate de la Richmond. Adesea se întrebase care era relația dintre ei. Era ceva ciudat, oricum; cei doi frați nu semănau de loc. Aveau chiar și personalități diferite. Privind profilul clasic al lui Jamie, îl compară cu nasul cârn al Petei; se trezi deodată întrebându-se ce anume îi făcuse să susțină că erau frate și soră.

– Mai întârzie Peta? o întrebă el.

Stephanie scutură din cap.

– Vine imediat. Spune-mi, zise ea, de unde ai accentul ăsta?

Jamie îi evită privirea.

– Îmi cer scuze pentru el, te deranjează?

Stephanie îl privi, fără argumente.

– Peta nu vorbește ca tine, constată ea. Și nici ei nu-i place accentul ăsta.

– Așa este, știu că nu-i place.

Se lăsă tăcerea. Jamie se rezemă de spătarul sofalei.

– Sper că știi că Peta iese în seara asta cu canadianul ei?

Stephanie nu-i putea vedea fața, pentru că era pe jumătate întors spre locul de unde urma să apară Peta.

– Este vorba de actorul care a fost internat aici, Tracey Compton. Îl cunoști?

Jamie se întoarse spre ea.

– Nu, n-am fost prezentați.

– Poate l-ai văzut la televizor; un tip deșirat, blond.

Jamie se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

– Nu, nu l-am văzut, nu am televizor.

Privindu-l, Stephanie constată încă o dată că era un bărbat interesant. Nu era el actor, nici foarte înalt, dar avea niște ochi verzi, minunați.

– Se duc la o petrecere, continuă Stephanie. Am crezut că ți-a spus, te-ar fi scutit de drumul până aici.

Tracey nu putea fi considerat un bărbat prezentabil, arăta mai mult a jucător de base-ball sau box. Avea un nas turtit.

– Te duci cu ei, cumva? insistă Stephanie. De fapt, ei nu-i prea păsa dacă ar fi fost cu el sau cu Tracey, asta era mai puțin important. Ceea ce o deranja era că o femeie mediocră, precum Peta, deținea monopolul asupra amândurora.

Peta intră în salon înainte ca Stephanie să fi apucat să primească un răspuns de la cel care stătea cu spatele spre ea. Se uită de la Stephanie la Jamie, apoi îi spuse:

– Îți mulțumesc c-ai avut grijă de el.

– Am făcut-o cu plăcere, te asigur, îi răspunse Stephanie. Îi spuneam că te vei duce în seara asta cu Tracey la o petrecere. Dacă fratele tău nu merge cu voi, ar putea merge cu noi la dans...

Jamie nu zise nimic.

– Nu cred c-ar vrea să meargă, zise Peta în locul lui. Ți-am mai spus, nu-i place să danseze.

Jamie continua să se sprijine cu coatele de radiator.

– Nu vrei să-mi duci prosopul în cameră? o rugă ea pe Stephanie. O să-l iau de la tine mai târziu.

– Bine, zise Stephanie cu o grimasă.

Peta închise ușa în urma ei. Jamie se întoarse și o privi.

Peta purta o rochie lungă de catifea, cu un decolteu foarte adânc. Părul, care-i crescuse destul de mult, era dat acum după urechi. Niciodată nu arătase atât de bine, atât de feminină; și toate astea pentru canadianul acela blond, pe care-l menționase Stephanie.

Peta îl privea încruntată, șocată de felul în care arăta. Avea pantofii murdari, cămașa udă, barba îi crescuse. Niciodată nu fusese atât de dezordonat.

– Jamie! exclamă ea acuzator. Ești ud! Ce -ai făcut?

– M-am plimbat, atâta tot.

– Te-ai plimbat? Pe vremea asta? De ce n-ai fost cu mașina?

– Am vândut-o.

– Când? De ce?

– Acum o săptămână. Nu-mi mai făcea plăcere s-o conduc. Și era destul de costisitoare. Jamie făcu un gest vag și abandonă subiectul. Înțeleg că am venit într-un moment nepotrivit; ar fi trebuit să-ți telefonez.

Peta roși. Îi întinse cravata pe radiator, netezind-o cu grijă. Din nefericire, Jamie alesese o zi nefastă să vină pe neașteptate.

Tracey lucrase la o nouă serie BBC și era a doua oară când îl vedea în această săptămână. Peta își cumpărase rochia de catifea nu pentru petrecerea din seara asta ci doar pentru a-i face o plăcere lui Jamie, numai că nu avusese curaj s-o poarte la Richmond. Jamie nu avea nici o înclinație pentru viața din cluburile din West End. El se mulțumise să meargă cu ea în locuri unde să fie singuri. Petrecuseră timpul în plimbări lungi, mână în mână, de-a lungul râului, abia rostind câte un cuvânt. Lui Jamie părea să-i placă să viseze ore întregi, citând versuri ale sale sau ale altora; urmărind bărcile, lebedele, sau gâștele sălbatice; privind apusul sau stelele de parcă abia atunci le-ar fi descoperit, iar Peta obișnuia să-l readucă la realitate.

Fusese dintotdeauna liniștit și retras, înclinat spre introspecție, visător. Dar i se părea că trata relația lor ca pe un fotoliu vechi și uzat în care te poți relaxa. Nu

era nevoie să spună vorbe de duh, să strălucească, să fie amuzant sau deștept. Pentru asta era fotoliul preferat.

Muncea din greu în magazin, compunea, făcea dragoste cu femei care nu-i ridicau probleme, precum Virginia.

Peta era doar o parte din viața lui, una dragă; erau doi oameni cu o fostă relație de dragoste care pierzându-și interesul fizic reveniseră la intimitate spirituală și mentală. Dar de fapt, ei nu avuseseră o relație, reușiseră să treacă pe lângă ea și să ajungă la etapa următoare, unde dorințele nu mai existau.

Ultima ei vizită la Richmond fusese acum trei săptămâni. Neil și Rose plecaseră undeva în noaptea aceea iar ei rămăseseră singuri. Mâncaseră într-un restaurant indian, apoi acasă ascultaseră Mahler și se culcaseră separat.

Nu pot să-i aduc decât probleme, se gândi Peta. Dacă nu eram eu, ar fi adus-o pe Virginia, poate.

Sau pe Felicity, pe Vivienne, Angela sau Lucy. Erau nume de femei pe care le auzise de-a lungul timpului la telefon.

Tracey se întorsese din Spania, iar ea îi promisese că nu va mai pleca la Richmond. Îi rezistase lui Jamie, nu din cochetărie, mândrie sau falsă moralitate, ci în credința că pe termen lung el nu i-ar putea aduce decât probleme.

Fără îndoială, ea nu avea pornirile sexuale ale Virginiei, nici comportaentul nerușinat al lui Stephanie, dar ar fi putut să-l atragă pe Jamie; dar ăsta nu era un mod de a păstra un bărbat ca el, iar ea își dorea mai mult, nu numai trupul lui. Îl dorea cu totul.

– Îmi pare rău, zise el. Am simțit dintr-o dată dorința să vin la tine; nu m-am gândit că nu sunt bine primit.

– Și ai pornit așa, prin ploaie? Peta îșI trecu degetele prin părul lui ud; am crezut că lucrezi la acea simfonie. Parcă voiai s-o termini!

– Așa a fost.

Jamie își îndepărtă părul de pe frunte și se întoarse din nou spre fereastră. Ar trebui să-i spun, se gândi el. Ei trebuia să-i spună, nimănui altcuiva. Ceilalți nu contau, oricum, dar ea avea dreptul să știe. Dacă ar putea să ia curaj de undeva...

– Ai probleme? îl întrebă Peta.

– Probleme? repetă el.

Câte pregătiri nu făcuse, de câte ori fusese pe punctul de a-i spune, dar vorbele pe care le gândise din vreme, refuzau să apară.

– Ce se întâmplă cu tine, Jamie? îl întrebă ea.

Nu mai avusese rost să se concentreze asupra muzicii. Muzica, simfonia lui îl trădase. Dar ei mai curând sau mai târziu trebuia să-i spună, va fi poate și mai dureros pentru ea.

– Știi că ți s-a mai întâmplat, începu Peta. Tu întotdeauna...

– Da știu, sunt nevrotic. Nu știu cum se descurcă Neil și Rose cu mine, le-am spart cele mai bune pahare!

Jamie se întoarse și-i zâmbi, ținându-se de marginea caloriferului. Cât mai putea fugi de adevăr? se întrebă el. Și nu din întâmplare pașii îl aduseseră în acest spital, seara asta; știuse că trebuia s-o vadă. Altfel de ce repetase tot timpul acel discurs în minte pe drumul de la Richmond la Holborn? Își drese glasul.

– Peta, începu el.

Nici un răspuns.

– Peta, eu...

Trebuie să-ți spun ceva care o să te supere, ceva ce n-o să-ți placă. Ceva ce-ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp în urmă....

– Ei, zise Peta.

– Păi...

Îți amintești Crăciunul când am încercat... Nu! Pentru numele lui Dumnezeu nu-i putea spune așa ceva!

Știi ziua în care ne-am întors de la Edinburgh, când am fost la bar cu Rose și Neil?

Nu, era fără sens să înceapă astfel. Toate aceste bâlbâieli nu-l duceau nicăieri.

Dacă o lua cu binișorul, nu ajungea nicăieri. Era mai bine să-i spună totul brusc, fără introducere, chiar

dacă era prea brutal. Chiar dacă era șocant. Sau poate, era mai bine să nu-i spună? S-o lase să descopere singură? Și numai Dumnezeu știe că avea să descopere foarte curând, deoarece nu mai putea să se ascundă de ea prea multă vreme. Sau poate ghicise deja?

– Jamie, scuză-mă că te întreb, dar nu cumva îți lași barbă?

Jamie duse mâna la față și se încruntă. Fu surprins să constate că era într-adevăr nebărbierit de câtva timp.

– Cred că da... bâigui el.

– Dar aveai mereu de comentat împotriva bărbaților cu barbă; spuneai c-o lasă să crească din comoditate sau neglijență, că toți par murdari...

Jamie o privi uluit și perplex, de parcă și lui i-ar fi fost greu să se înțeleagă.

– Poate că am uitat să mă bărbieresc... ridică neputincios din umeri.

– Și asta de câteva zile, nu?

Ea îl cunoștea prea bine pe Jamie, pentru a ști că nu era bărbatul neglijent în care voia să pozeze acum. Nu-i suporta niciodată pe cei care nu se îngrijeau și nu se bărbiereau. Peta refuză să creadă că era atât de preocupat încât să nu fi acordat importanță aspectului exterior. Nu putea să-și închipuie că nu avusese timp să pună mâna pe aparatul de ras.

– Nu-ți stă bine cu barbă, iar eu oricum nu suport bărboșii, mi se par neglijenți.

Ea detesta purtătorii de barbă, dar poate că altcineva..., da, fără îndoială, trebuia să fie altcineva la mijloc, care să-l vrea cu barbă. Virginia poate? Iar pentru ea Jamie era gata să facă orice i s-ar fi cerut.

– Mi-a fost cam greu în ultimul timp, începu Jamie, trecându-și mâna inconștient peste barbă. Știi, am fost...

Jamie n-ar face nici un sacrificiu pentru mine, se gândi Peta. Nici măcar ochelarii nu și i-ar schimba cu lentile de contact. Asta poate ar fi mai ușor de făcut. Mai ales acum, când și-a vândut mașina și are ceva bani.

– Nu știu cum să încep, zise Jamie vădit disperat.

Ce să înceapă? se gândi ea. Poate își vânduse mașina ca să-i cumpere un inel de logodnă Virginiei.

– Da, realizez acum că ar fi trebuit să telefonez, nu să vin neanunțat.

Dacă sunt obsedată inutil de această Virginia? Dacă aș încerca să fiu puțin mai rațională? Dumnezeu știe, poate au mai fost și altele... Jane, Elizabeth, Marcia? Sau ...

– Este foarte important? o întrebă el.

– Ce să fie foarte important, Jamie?

Peta îl privi nedumerită.

– Să te duci la petrecerea asta, răspunse el, întrebându-se cât însemna acest Tracey pentru ea. Stephanie îi spusese despre petrecere pentru a-l face s-o dea uitării pe Peta, să se concentreze asupra ei, dar dacă Peta ieșea de mai mult timp cu acest individ și lui nu-i spusese nimic de Crăciun...

– Nu este deloc important, numai că am promis cu o săptămână în urmă să merg.

– Și crezi că i-ai frânge inima dacă l-ai refuza în ultimul moment?

Peta tăcu. Încerca să se gândească la tot ce se întâmpla cu ea, cu ei. Încerca să detașeze rațiunea de sentimente. Nu se punea problema că dezamăgea pe cineva. Nu se putea spune că înșela așteptările cuiva. Nu dezamăgise pe nimeni, pentru că în fond, era o femeie singură. Iar dacă Jamie își putea permite să facă dragoste cu altă femeie, atunci și ea putea să meargă la o petrecere fără a simți că trădează pe cineva.

– Nu, n-aș frânge inima nimănui, zise ea cu multă blândețe. Numai că nu-mi place să nu mă țin de cuvânt, dacă nu am un motiv întemeiat. Dacă mi-ai cere să nu mă duc... dacă mi-ai cere să nu mă duc pentru că te-ai simți rău, tulburat sau nefericit; dacă ai vrea să fiu cu tine; dacă ai recunoaște că simți nevoia să fii consolat, atunci desigur, zise ea, lucrurile ar fi cu totul altfel. Va trebui însă să-mi ceri asta.

Dacă ar fi putut, i-ar fi cerut-o, desigur. Și, pentru o clipă, Jamie își dori să fi putut face asta. Dar momentul acela trecu repede, el se ridică și spuse:

– N-am dreptul să-ți cer asta.

– O, pentru Dumnezeu, sigur că-l ai! sări Peta, pierzându-și răbdarea. Nu mai susține aceste aberații, ai acest drept! Până acum am alergat mereu la tine, iar tu mi-ai oferit umărul pe care să plâng. Ei bine, dacă acum...

– Nu, n-am nevoie de un umăr...

– Ai putea să ai de acum încolo! exclamă ea exasperată.

Peta se întoarse cu spatele spre el; era evident că lucrurile luaseră o întorsătură neașteptată.

Jamie își dori s-o ia în brațe, să-i spună cât o iubea, cât de mult o dorea, în pofida celor întâmplate, dar deja îi făcuse mult rău provocându-i emoții pe care ar fi fost mai bine să nu i le trezească, așa încât singurul lucru pe care-l putea face acum era s-o lase în pace, să se distreze cu prietenul ei cel blond.

Își luă cravata de pe calorifer și și-o puse la gât.

– La ce oră vine canadianul tău?

– Nu este canadianul meu. Este un fost pacient care mi-a cerut să merg cu el la o petrecere.

Și cu care ai mai ieșit poate și înainte de Crăciun; probabil nu este prima petrecere la care mergeți, se gândi Jamie. Dar poate nu era problema lui.

– Așadar, la ce oră vine? insistă el.

– Cred că în câteva minute.

– În acest caz, voi pleca imediat.

Jamie își îmbrăcă pelerina umedă și neplăcută la atingere și se îndreptară spre ieșire.

Stephanie, care tocmai traversa holul, se uită plină de speranță de la unul la celălalt. Le făcu semn cu mâna, dar nici unul nu-i răspunse.

– Jamie, nu trebuie să fugi așa. Peta îl prinse de mânecă și încercă să-l oprească. Dacă tot nu mai lucrezi seara asta, de ce nu vii cu noi la petrecere?

Știa că lui Tracey nu i-ar face plăcere să-l vadă, fiind destul de gelos pe Jamie de când aflase gradul lor de rudenie, care nu prea era rudenie, dar nu se simțea bine să-l lase să plece astfel, mai ales pe o vreme mizerabilă, după ce bătuse drumul până la ea.

Era evident că se întâmplase ceva cu Jamie, era tulburat și nefericit în pofida încercărilor lui de a glumi despre compozitori și felul lor de a se manifesta la furie.

– Te rog, Jamie, vino cu noi, este o petrecere la care vor participa actori, oameni de teatru și televiziune, va fi interesantă.

Poate astfel, se gândi ea, a doua zi când se va întoarce la muzica lui, va găsi că îi este mai ușor să lucreze, că toate problemele îi dispăruseră peste noapte.

Se mai întâmplase asta cu mult timp în urmă, deși putea spune că nu-l văzuse niciodată astfel. Era mai deprimat ca niciodată.

– Cum naiba să merg la petrecere în halul ăsta? explodă el, arătând spre fața-i nebărbierită și hainele șifonate.

– De parcă asta ar conta! Vor veni mulți oameni iar atmosfera nu va fi una conformistă! Toți vor fi puțin ciudați.... te asigur că vei părea convențional pe lângă ei. Iar dacă chiar te deranjează cum arăți, am putea s-o rugăm pe Stephanie să-ți găsească un aparat de bărbierit și...

– Nu mă pot bărbieri cu aparatul altcuiva!

Jamie o sărută pe frunte și deschise ușa tocmai când Tracey se afla în fața lor pe trepte.

Jamie nu putu să nu-l recunoască pe canadianul cel blond. Cei doi bărbați se priviră și se salutară, trecând unul pe lângă celălalt.

Jamie își ridică gulerul și ieși în ploaie, iar Tracey continuă să urce.

– Când va realiza individul ăsta că nu deține monopolul asupra ta?

Peta îl urmări cu privirea pe Jamie care dispăru în întuneric. Se uită apoi la Tracey și fără să spună nimic, realiză că seara va fi un chin pentru ea.

Capitolul 8

Ploaia se transformase în lapoviță, iar acele de gheață care cădeau din cerul plumburiu făcuseră loc unei umezeli imposibile, care se lipea de trup, ca o mănușă umedă.

Jamie își ridică gulerul fulgarinului ud deja, apoi își vârî mâinile în buzunare și se avântă pe străzile înnoroite din Holborn. Se simțea cumplit; era demoralizat, și parcă, dintr-o dată, îi era greu să suporte greutatea propriului trup. Se simțea apăsat de forțe copleșitoare împotriva cărora nu avea cum să lupte.

O luă pe altă stradă care-l duse în Gray Inn Road, iar pașii îl orientară apoi spre King's Cross. Ar fi putut la fel de bine s-o ia pe Chancery Lane, sau la est, spre Angel, Islington. Nici nu avea idee unde se duce și nici pentru ce. Mergea numai de dragul de a merge. Mergea pentru a nu mai gândi. Sau mergea pentru a nu mai exista. Mergea, mai precis, spre uitare.

***

Tracey și Peta stătură cel mult o oră la petrecere, deoarece Tracey nu fusese într-o stare prea bună de când îl întâlnise pe Jamie. Era nervos și iritat, gata să găsească o vină celor din jur.

La petrecere, veniseră mai mult actori fără renume, în căutare de lucru, agenți care umblau după contracte și comisioane, sau poate numai pentru a mânca și bea pe gratis.

Tracey nu se pricepea să vâneze contracte, cu atâta lume prezentă. Se plângea mereu că petrecerea era ca un staul de vite, toată lumea era de vânzare la cel mai ridicat preț posibil.

– Uită-te la ei! exclamă el luând un pumn de cartofi prăjiți pe care și-i îndopă pe gât. Ce adunătură de neisprăviți! Gesticula în acea încăpere plină de lume, împingându-l pe unul sau pe altul, care-i stăteau în cale. Dumnezeule, ăștia te fac să-ți fie silă doar când îi vezi!

Peta urmărea totul fără o vorbă; era un observator tăcut și detașat, parcă dintr-o altă lume. Era totuși bine, își spuse ea, că Jamie avusese bunul simț de a se ține deoparte.

Lui Tracey îi displăcea și mai mult faptul că Jamie exista, acum când îl cunoscuse, iar ea nu putu să nu se întrebe ce simțea oare Jamie față de el.

Se întrebă dacă-i păsa în vreun fel, dacă mai simțea față de ea aceeași dorință pe care o afirmase cândva.

– N-am de gând să devin lingău pe lângă toți indivizii ăștia, pentru a primi vreun rol de mâna a doua în cine știe ce film de doi bani! Uită-te la scursura de acolo, uite cum arată...

– Bine, dar nu este nevoie să țipi, te aud foarte bine, îl potoli Peta, zâmbindu-i unei regizoare de platou, care tocmai trecea pe lângă ei. Dacă asta simți, ar fi bine să plecăm înainte de a se porni vreo bătaie pe aici!

– Sunt de acord! răcni Tracey, doar nu mă aștept să-mi spui că-ți place ce se desfășoară aici! O prinse de braț și o scoase din sală. O să chem un taxi, zise el. Avem lucruri mai bune de făcut sâmbătă seara decât să pierdem vremea pe aici!

***

Jamie continua să meargă aiurea, fără țintă, pe străzile părăsite, pline de noroi. La fiecare sută de metri era forțat să se oprească, să-și șteargă ochelarii, iar batista îi era deja udă și fără folos. Dacă l-ar fi întrebat cineva unde se duce, n-ar fi putut să răspundă. Iar dacă cineva l-ar fi întrebat dacă știe unde se află, l-ar fi pus în mare încurcătură.

***

– Nu pot sta prea mult, zise Peta, sunt de serviciu mâine de la ora șase.

– Sigur, răspunse Tracey, doar asta mi-ai spus și ultima dată!

– Dar este adevărul! insistă ea.

– Asta este problema ta, iubito, nu?

Se aflau deja în rezerva lui, după ce Tracey se dusese să tragă transperantele.

– Uită-te acolo, zise el, luminile secției unde lucrezi sunt la o sută de metri, iar tu îți faci probleme că nu vei ajunge la timp la program!

– Nu este numai asta, zise Peta, de fapt...

– Știu că nu este, nu sunt atât de prost precum par...

***

Undeva în Hackney, într-o atmosferă victoriană, decadentă, plină de ceață, simțurile mult prea solicitate ale lui Jamie reușiră să revină din abstract forțându-l să se confrunte cu realitatea ostilă. Nu era posibil să se retragă complet din realitate. Nu realizase nimic cu peregrinările sale prin ploaie. Căutase o ieșire; scăparea venea doar din confruntare și acceptare.

Își mai scoase o dată ochelarii pe care și-i șterse cu cravata chiar în fața unui magazin, apoi clipi de mai multe ori, vrând să vadă prin ceață și chiciură unde se afla. Pe un semn din fața magazinului scria strada Marion, dar n-o putea localiza niciunde. Se afla undeva în est nu știa unde, și-și dori ca pașii să-l fi purtat spre un cartier mai primitor.

Continuă să meargă până găsi o cafenea încă deschisă. Era Big Sam Chinese Snack Bar, care servea ceai, cafea, pâine prăjită cu unt. Intră, fericit că scăpase de mizeria străzii.

Luă o cană de ceai slab, dar foarte dulce, și se așeză lângă o fată care mânca ceva greu de identificat dintr-o farfurie.

Ochelarii i se aburiseră în atmosfera aceea supraîncălzită în care intrase, părăsind brusc frigul și umezeala de afară și nu mai vedea nimic. Nu mai avea putere să-i șteargă din nou și nici cu ce, mai ales. Cămașa i se lipise de trup, încălțările îi erau și ele ude, iar pantalonii parcă ar fi fost scoși direct din mașina de spălat.

Apa din păr i se scurgea direct pe gât. Stătea așa, cu hainele ude, uitându-se la cana din fața sa, fără a mai face vreun efort să se șteargă. Fata de la masa lui terminase de mâncat și-și aprinse o țigară. Îi aruncă o privire ciudată peste masă.

– Ai un foc? îl întrebă ea.

***

– Fii rezonabilă, Peta! Ce naiba crezi c-am de gând să-ți fac? Să te leg de pat? Să te biciuiesc?

– Nu, zise ea, sigur că nu la asta mă aștept.

Peta îl privea la lumina unei singure lumânări roșii, rămasă de la Crăciun care curgea pe marginea candelabrului, aflat lângă o sticlă cu vin roșu. Tracey o privi lung. Era iritat și-și pierdea răbdarea.

– Ce naiba te deranjează la mine, Peta? Ce-mi lipsește? Este ceva deranjant? Miros urât? Te dezgust în vreun fel? Vreau să-mi spui, pentru numele lui Dumnezeu, dacă este ceva personal și dacă nu este, de ce naiba nu renunți la postura asta de vestală? Pot accepta orice-mi spui, Peta! Spune-mi despre ce este vorba!

– Nu este vina ta... începu ea. Adică nu este nimic personal.

Nu este nimic personal, numai că tu nu ești Jamie. Iar ceea ce i-am refuzat lui nu pot să-ți ofer ție, sau altcuiva. Indiferent dacă sunt foarte apropiată de tine. Indiferent cât de vinovată mă faci să mă simt. Indiferent cât de furios vei deveni.

– Îți încalci cumva niște principii? izbucni Tracey.

El se încruntă, cu toate că se vedea că se lupta din greu să-și păstreze controlul.

Peta trecu distrată o mână pe marginea patului.

– Cred că ai putea s-o iei și așa, zise ea.

Poate că asta era, femeia din fața lui avea principii; principii de care nu știuse nici ea.

– Explică-te, îi ceru Tracey.

Peta îl privi plictisită.

– Să-ți explic? repetă ea.

Era prea multă lipsă de logică, de emoții, de tact. Toate motivele pentru care-l respingea duceau la Jamie și trebuia ori să-i mărturisească, ori să adopte o poziție falsă pe care-i era greu s-o argumenteze sau s-o explice.

Tracey pocni deodată din degete, de parcă ar fi vrut s-o trezească.

– Hei, Peta! Vorbește!

Ea presupuse că i se cerea un soi de explicație; Tracey dovedise multă răbdare până acum. Alți bărbați erau mai insistenți în cererile lor și nici unul nu accepta refuzul fără o explicație. De parcă ar mai fi trebuit să existe vreun motiv în afară de faptul că nu-l voia. Și de ce ar fi femeile forțate să dea explicații, iar bărbații nu? Ce convenție secretă îi făcea pe bărbați întotdeauna învingători? De ce nu se putea duce la Jamie și...

– Uite ce este, Peta, zise Tracey, cred că situația este atât de greu de explicat pentru că nu poți suporta atingerea mea...

– Nu fi ridicol, zise ea. Nu este asta. Numai că... Peta ezită o clipă.

Este legat de faptul că ai ochii căprui și nu verzi, iar vina este a mea că am ieșit cu tine, în loc să...

– Este legat de faptul că nu ne cunoaștem de prea mult timp, zise ea.

Apoi, se lăsă tăcere. Peta fixa rama patului, iar Tracey o fixa pe ea. Pentru prima oară îi era greu să-și găsească ușor cuvintele.

Tracey își trecu o mână prin părul blond. Nu avea de unde să știe că nu avea culoarea de păr care-i plăcea ei, nici desimea, sau lungimea. Probabil nici nu se gândise la asta.

– Peta, să simplificăm lucrurile. La naiba, mă vrei sau nu?

Peta păstra o tăcere defensivă. Ar fi putut să-i aducă argumente, dar n-avea puterea s-o facă. Ar fi însemnat, de fapt, să se îndepărteze de adevăr.

Tracey se ridică și începu să străbată încăperea cu pași mari. Se îndreptă spre fereastră, apoi spre ușă.

– Peta, aș putea să înțeleg dacă ai fi vreo puștoaică, abia ieșită din școală. Nu sunt răpitor de copii. Nu vreau să forțez pe nimeni să-mi dea ceea ce nu poate. Dar tu ai umblat destul prin lume, ai fost la Paris, ai lucrat în spital, la secția chirurgie bărbați, pe naiba, nu ești o inocentă! Toate balivernele astea că nu mă cunoști destul, pe naiba, astea nu sunt decât scuze. Cât mai trebuie să aștept să mă iei în serios?

Niciodată nu te voi considera astfel, gândi Peta.

– Tracey, zise ea, poate că ar trebui să...

Dar se trezi în brațele lui înainte de a termina ce avea de spus. Tracey o trântise pe pat sărutând-o cu forța. Simți brațele lui care o strângeau cu disperare, apoi desfăcându-i fermoarul.

Jamie nu făcuse asta niciodată. Atingerile lui erau atât de plăcute, de tandre, îmbrățișările lui mai subtile. Tracey era puternic, dar Jamie exulta masculinitate.

Peta începu să reziste, dar el nu-i dădu drumul imediat, așa cum ar fi făcut Jamie. O strânse și mai tare, iar ea îl percepu ca pe o forță care o țintui împotriva voinței sale. Se simți victimă.

– Tracey, te rog dă-mi drumul, începu ea.

Reuși în cele din urmă să-și elibereze un braț și să-l plesnească peste față cu toată puterea lăsându-i urme pe obraz. Îi părea rău, dar nu suporta agresiunea.

– Ce naiba este cu tine, Peta? răcni Tracey. El o scutură cu putere, înfigându-și unghiile în umărul ei. Ai înnebunit?

Peta își aminti cum copilă fiind, avusese nenumărate visuri legate de bărbați care o aruncau pe un pat apoi o violau. Nu că ar fi putut să-și imagineze cum este să fie violată, dar pe ea la vremea respectivă o incita ideea că un bărbat puternic o supunea cu forța sa masculină, la asta se rezuma ideea de viol. Erau făpturi cu piepturile goale, puternice, păroase, cu bicepși ca niște mingi de oțel. Erau toți foarte înalți, cu spatele extrem de lat, cam ca o casă.

– Ce este cu tine, Peta? continua Tracey să întrebe. De ce ai devenit isterică dintr-o dată? După cum te comporți, nu cred că te-ai culcat vreodată cu un bărbat!

***

– Ai un foc? întrebase fata. De fapt, era a treia oară când i-l cerea. Se întrebă dacă bărbatul de la masă era cumva surd. Întinse mâna și-l atinse pe dosul palmei, iar Jamie tresări.

– Un foc? repetă el. Îmi pare rău, nu fumez.

Fata ridică din umeri, apoi se îndreptă spre bar să ceară chibrituri de la Big Sam. Avea accent englezesc din est, dar o voce interesantă. Era foarte profundă, avea ceva de catifea, apoi rostogolea vorbele ca pe niște pietre. Jamie era fascinat de voci. Dintotdeauna își dorise să scrie o corală.

Își scoase ochelarii și-i șterse cât putu de bine de fața de masă. Avea părul ud de parcă abia s-ar fi spălat pe cap, iar apa i se scursese pe gât și în ochi. Dădu părul căzut pe față la o parte, iar fata îi zâmbi.

După ce-și puse ochelarii din nou, figura ei deveni mai clară.

Nu foarte clară pentru că șterse ochelarii cu cravata udă și ea, dar acum putea destul de bine să

deslușească acea figură din fața sa, cu ochii mari de copil mirat, fragilă, cu urechile cam mari pentru restul feței, cu părul zbârlit, de parcă nu l-ar fi pieptănat de mult. Avea un aer anemic, era și foarte slabă, de altfel, iar trupul părea de copil. Și pentru că ochelarii lui Jamie erau încă aburiți, nu putu să vadă peste masă că sub ochii ei se formaseră riduri, la fel și în colțul gurii.

Își dădu din nou părul la o parte de pe frunte, iar ea îi zâmbi și-și trecu o mână prin păr.

-Stă ca naiba când e ud ! se scuză ea.

Jamie îi întoarse zâmbetul, pentru a nu lăsa să se vadă că gândurile îi erau în altă parte.

– Uite, zise tânăra, întinzându-i un pachet de șervețele, dar apoi se răzgândi și scoase câteva, cu care începu să-i șteargă părul. Acum e mai bine. Se dădu un pic în spate și-l examină. Nu mai arăți ca un șoarece ud acum, constată ea.

– Mulțumesc, zise Jamie cu gratitudine. Se simți dintr-o dată incapabil să facă ceva pentru sine. Prinse cana de ceai în palme și simți căldura care începu să-i revină în degetele pe care nu și le mai simțea. Mă întrebam, zise el, dacă știi unde este cea mai apropiată stație de metrou.

– Metrou? repetă ea. La ora asta din noapte? Glumești!

Jamie se încruntă. Se uită la ceas dar nu văzu mare lucru. Oricum, realiză după limba mare a ceasului, că era trecut de miezul nopții. Se răsuci în scaun pentru a se uita la ceasul de pe perete, unde constată cu uimire că plimbarea durase mai mult de trei ore.

– Unde vrei să ajungi? îl întrebă ea cu înțelegere. Întinse apoi o mână foarte osoasă spre el. Acest bărbat părea foarte obosit, pierdut, și evident dezorientat. Și ud. Se întrebă dacă venise cumva din Scoția la meci; fusese un meci pe Wembley, deși nu părea genul de microbist, avea un fel anume de a vorbi, era prea civilizat, părea o persoană instruită. Cei care se aflau pe străzi, de obicei, la astfel de ore, erau jumătate beți, cântau cântece despre fotbal, dragostea vieții lor. Pe cel din fața ei nu știa cum să-l categorisească. Unde vrei să ajungi? îl întrebă din nou.

– La Richmond, răspunse el. Jamie se uită la cea din fața lui, întrebându-se, desigur, ce naiba făcea o astfel de ființă la ora aceea din noapte, singură mai ales.

– Un taxi aș putea găsi?

– Dacă ai noroc!

Ceaiul avea gust pregnant de zaharină; singura lui calitate era că avea temperatura mult mai ridicată decât a corpului său. Hainele ude i se lipeau de corp, ca al doilea strat de piele, reci. Se simți

dintr-o dată incapabil să ajungă singur acasă. Desigur putea cere ajutorul lui Neil; dar renunță la idee imediat.

Cum ar fi fost să-l sune și să-i spună:

„ Sunt pe undeva în Hackney Marshes. Sunt ud până la piele și nu știu încotro s-o iau. Te rog, ia camioneta și vino să mă salvezi!“

Neil ar fi venit imediat, desigur, dar i-ar fi pus o mulțime de întrebări, iar răspunsurile ar fi fost dificile.

– Unde se află mai exact acest Hackney Marshes? întrebă el.

Tânăra scutura din cap.

– Dar de unde vii? Dumnezeule, zise ea după ce-l atinse și văzu că și pelerina îi era udă ca și îmbrăcămintea aflată sub ea. O să faci pneumonie, zise ea. Îl privi cu capul lăsat într-o parte. Probabil că mersese mult prin ploaie. Avea probleme cu iubita? Îl părăsise? Sau cu nevasta? Era destul de tânăr... poate mai tânăr cu un an sau doi ca ea. Ar fi mai bine să vii la mine acasă, îi spuse ea. Să te usuci, să te încălzești puțin. Nu poți pleca astfel la Richmond.

Jamie o privea prin ceața ochelarilor. Putea să cheme un taxi, care să-l ia de la Bethnal Green sau Mile End Road.

– Poți să stai peste noapte, dacă vrei, adăugă ea. Nu este foarte elegant, dar oricum, nu este umezeală.

***

– Spune, Peta, așa este? I se părea incredibil ca o tânără care a trăit douăzeci și trei de ani într-o lume modernă, mai ales în Londra, în apartamente închiriate, să fie încă virgină. Dacă așa este cazul, nu este nici o problemă, îmi cer scuze. Nu-mi place să produc necazuri oamenilor sau să mă impun cu forța, dacă nu sunt dorit.

– Este în ordine, zise Peta. Ridică draperia uitându-se spre spital. Nu este ce crezi.

– Dar atunci, ce naiba este? Spune o dată!

***

Tânăra din bar locuia chiar după colț, la numărul șase, într-o casă veche. Casele din jur fuseseră dezafectate, iar ferestrele și ușile le fuseseră luate. Casa cu numărul șase mai avea câțiva locatari. Era vopsită într-un portocaliu imposibil, avea în față o mică grădină, acoperișul de țiglă roșie.

– Asta este, zise ea când ajunseră. Acolo, adăugă ea, arătând spre fereastra de la primul etaj.

Jamie ridică privirea și văzu la lumina felinarului că încă mai cădea chiciură. Era o fereastră cu o draperie ieftină, galbenă și două sticle de lapte pe margine.

– Nu cred că este ceva care să-ți placă, zise ea oarecum bucuroasă. Dar este mai bine decât să te alegi cu o pneumonie. Ea urcă treptele, scoase o cheie din buzunarul mantalei de ploaie, apoi se mai uită o dată la Jamie. Vino! îl invită ea. Ce este ? N-ai curaj să intri? Nu te teme, este o cameră curată și respectabilă. Dacă te gândești la ce mă gândesc și eu, ar fi bine să n-o mai faci! Sau mai precis n-o să-ți cer bani... în afară de ceva mărunțiș pentru gazul de lampă...

Jamie roși. Tânăra continua să-l privească, apoi se apropie și-l luă de mână.

– Știi ce ? Grăbește-te, n-o să-mi pierd toată noaptea așteptând să te hotărăști! Nu fi prost!

***

– Tot nu pricep! insista Tracey. Ce este?

Teamă, se gândi Peta. La început teamă, apoi mândrie. Dragostea nu este ceva simplu, nici ușor. Câteodată trebuie să riști totul pentru ea. Șansele apar foarte rar, și atunci nu-ți poți permite să le refuzi.

Dacă ar fi dus relația cu Jamie până la capăt? Poate ar fi pierdut tot ce avea mai drag, dar în același timp ar fi putut foarte bine să câștige toată lumea. Era îndrăgostită dintotdeauna de Jamie, dar fusese nevoie ca simțurile ei să se trezească la viață pentru a deveni conștientă de dragostea asta.

Iar acum, când în sfârșit voia să-și încerce norocul, să vadă dacă el o putea iubi, era prea târziu după cum se vedea, pentru că Jamie părea să n-o mai dorească.

Dar de unde să știu? se gândi ea disperată. Cum să știu dacă nu-l întreb?

Mândria nu-și are rostul uneori, mai ales atunci când intervine între două persoane apropiate cum erau ei. De ce nu se ducea la el să-i spună că-l iubește, că-l dorește? Oare pentru că era prea mândră? Sau se temea să descopere că iubirea lui pentru ea nu era atât de puternică precum obsesia lui de varietate în relațiile fizice?

Ea putea să-l mai accepte în aceste condiții?

Știa că n-ar putea face asta, dar n-ar fi putut accepta pe altcineva în nici un caz. Jamie era un individ liber din punct de vedere sexual, dar ea, care se afla acum cu Tracey descoperi că nu se putea culca nicidecum cu el. Poate altă dată, dar acum, nu. Trebuia să fie ori Jamie, ori nimeni altcineva.

***

Jamie nu mai fusese niciodată atât de indiferent la farmecele unei femei. Salvatoarea lui neașteptată, cu ochii ei imenși, era o făptură atrăgătoare dacă n-ar fi

fost atât de slabă și fusese mai ales foarte bună cu el salvându-l de ploaie, de frig, și mai ales, de o pneumonie.

Îi era foarte recunoscător și ar fi vrut să-i facă o bucurie; nu știa prin ce mijloace să-și arate apre cierea pentru tot ce făcuse pentru el, dar nu avea puterea s-o facă. Era o postură nouă pentru el și nu putea face nimic pentru a remedia situația.

– Văd că ai probleme! exclamă necunoscuta.

Stătea în pat și-l privea cu ochii ei mari. Jamie nu putea să deslușească expresia feței ei, dar oricum părea că vrea să-l înțeleagă.

– Îmi cer scuze, zise el, nu sunt chiar așa de nefolositor de obicei.

Gândul la Peta îl făcea să se simtă chiar foarte rău. Era normal să nu aibă încredere în el. Se putea oare considera altceva decât următoarea de pe lunga listă? Cum ar fi putut în aceste condiții s-o convingă că nu era așa? Că era cea mai iubită ființă din viața lui? Că era cel mai prețios lucru pe care-l avea? Sau mai precis, nu-l avea, își repetă el cu un zâmbet malițios. Și chiar dacă ar fi reușit s-o convingă, era prea târziu. Nu mai avea nici un drept asupra ei. Era mai bine să se îndrăgostească de canadianul acela bleg și blond.

– Nu sunt așa de obicei, îi spuse el fetei.

– Te cred, zise ea, întinzând mâna spre pachetul de țigări.

– Vrei să vorbim despre asta?

– Despre ce?

Ea ridică din umeri. Își aprinse țigara, apoi scotoci printre cerșafuri după farfurioara care-i servea drept scrumieră.

– Despre problema ta.

Jamie o privi lung apoi se uită împrejur. Văzută fără ochelari, încăperea părea destul de plăcută. Vedea lucrurile ca prin ceață, în afară de vârful țigării ei aprinse și flacăra aragazului, restul erau doar forme difuze și estompate. Nu putea sesiza nici un detaliu, nici măcar să-i distingă trăsăturile clar, dar pentru prima oară prefera această atmosferă. Nu se grăbea deloc. Iar faptul că nu putuse să facă dragoste cu ea se transformă într-o formă de apărare, îi făcea situația mai ușoară.

– Știu că bărbații sunt și ei ființe nu mașini, începu ea impacientată. Dar nu de asta te-am chemat aici. Nici pentru că erai ud până la piele. M-am temut că ai putea face ceva necugetat.

Chiar așa? De unde i-o fi citit gândurile?

Femeia îl studie un moment. Se întrebă dacă era un om bolnav sau dacă memoria îi juca feste. Părea atât de șovăitor, trist și epuizat!

Ea îi orientase pașii pe scări, iar dacă nu i-ar fi scos hainele ude, probabil s-ar fi aflat și acum în ele. Părea mai bine acum, când părul începuse să i se usuce, sau poate era mai puțin disperat. Și arăta mai tânăr fără ochelari. Ea nu fusese atrasă de felul în care arăta Jamie când îl văzuse în bar. Îi păruse rău de el, cel mult. Dar văzându-l acum îi era milă de-a dreptul.

– Spune-mi ce se întâmplă cu tine, îl invită ea, nu mai fi atât de tăcut! Ai o mare durere... vorbește-mi despre ea. Poate te voi ajuta... nu ține totul numai pentru tine, nu-ți ajută.

Jamie făcu un gest vag.

– Ce rost are să vorbim? zise el în cele din urmă. Nu mă poate ajuta nimeni. Sunt problemele mele, nu ale tale. Nu vreau să te împovărez cu ele! zise el.

– Prostii! exclamă ea, lovind cu pumnul în pernă. Problemele astea nu sunt numai ale tale, doar nu trăiești singur pe o insulă. Trăim toți în lumea asta împuțită până la moarte, problemele tale sunt și ale mele, iar problemele noastre sunt ale tuturor, am dreptate?

El încuviință cu un gest al capului, uimit de felul în care gândea făptura asta necunoscută de lângă el.

– Bine, dacă nu vrei să le discuți, nici nu te mai gândi la ele.

***

– În acest caz... zise Tracey, ridicându-se să-și ia jacheta. Dacă asta vrei, asta vei avea. Mă tem că mi-am cam pierdut răbdarea, m-am săturat. Îmi pare rău iubito, dar nu sunt bărbatul care să insiste la nesfârșit. Am vrut să mă simt bine să te fac și pe tine să ai clipe minunate, fără a avea probleme inutile. Se îndreptă spre ușă de unde se mai întoarse o dată s-o privească. Sunt conștient că nu dai doi bani pe mine sau pe ce simt... ești îndrăgostită de acel individ care-ți este ... frate vitreg, ziceai?

Peta nu spuse nimic; își mușca buzele și nu ridica privirea din podea.

– De ce naiba n-ai spus de la început?

Tracey îi ridică încet bărbia, forțând-o să-l privească.

– De ce naiba mi-ai aruncat toate gogoșile cu crescutul împreună, fără să știi ce simți pentru el, când este mai mult decât evident că-l iubești cu disperare? Ce rost are să pretinzi că nu este așa?

Peta scutură din cap.

– Da, nu are rost, sau mai bine zis nu mai are rost.

– Ce vrei să spui cu asta? continuă Tracey, privind-o suspicios. Ce este acum diferit față de ieri sau alaltăieri? Sau cu trei luni în urmă?

– Cu trei luni în urmă, n-am fost pusă în fața adevărului, zise ea. Cred că n-am fost conștientă de cât îl iubesc până acum trei ore; dacă n-ai fi insistat să facem dragoste, nu mi-aș fi dat nici acum seama.

– Mă bucur c--am reușit să fac și eu ceva pentru tine. Aș putea să mă ocup doar cu asta de acum înainte, să reunesc cuplurile care nu sunt conștiente că se iubesc. Să-i ajut să recunoască dragostea adevărată, o maimuțări el, atunci când apare. Să învăț să interpretez semnele. Vezi stele în fața ochilor? Auzi clopoței sunând?

-Aș vrea să încetezi, îl opri Peta. Este destul de rău ceea ce simt, nu este întotdeauna o fericire să fii îndrăgostit de cineva, poate fi chiar dureros dacă nu ți se răspunde la sentimente.

***

Jamie stătea cu fruntea rezemată pe brațe, în fața ferestrei. Hainele i se uscaseră, noaptea era în toi, norii negri parcă alergau luna, s-o acopere. Focul se stinsese de mult, în încăpere era liniște așa cum îi plăcea, și cald.“Ai în față ziua și noaptea, frate, ambele încântătoare pot fi“

Își trecu o mână prin păr.

„ la fel soarele, luna, stelele, frate ...

– ... Atâta timp cât mai arde cenușa în vatră, continuă fata. Ea strivi țigara, coborî din pat și veni lângă el la fereastră. Viața este încântătoare frate, cui i-ar conveni să moară?

Apoi nici unul nu mai spuse nimic, iar Jamie se întoasre spre ea zâmbindu-i trist.

– Te surprinde că citesc?

El încuviință.

– Mă surprinde că l-ai citit pe George Borrow. Nu mulți o fac...

– Citesc tot ce-mi cade în mână. De la Biblie până la „ Cenușa Sfântă“. Îmi alungă gândurile negre... aș vrea să-ți fiu de ajutor, continuă ea. Dar nu știu cum...

– M-ai ajutat deja foarte mult.

Jamie se îndreptă. Prinse mâinile ei mici în palmele sale mari explorându-i pielea cu textură fină. Nu era chiar atât de tânără cum crezuse el, își spuse, văzând-o de aproape. Se întrebă de ce era singură, de ce trăia singură în cămăruța asta citind George Borrow și Cenușa Sfântă pentru a-și lua mintea de la alte gânduri. Avea și ea problemele ei, fără îndoială. Cine știe, poate erau mai grele ca ale lui...

– Crede-mă, zise Jamie cu multă duioșie, m-ai ajutat mult...

Capitolul 9

Nu mai avea rost să se prefacă. Iar dacă putea fi onestă cu sine însăși, de ce n-ar fi fost și cu Jamie? Nu fusese o decizie ușoară. Își petrecuse toată săptămâna cochetând cu ideea; așteptând poate ca el să facă primul pas, s-o sune sau să vină, dar nu auzi nimic de la el, din partea lui nu avea nimic, decât tăcere. Săptămâna următoare la fel, iar ea ghici că Jamie se simțise respins și-și imagina că ea era acum cu Tracey.

Următoarea ei zi liberă era marți. Trecuse o săptămână de când venise Jamie, când îl urmărise dispărând în ploaie și fu alarmată să descopere ce lungă era săptămâna când o fragmentai în zile și nopți, ore și minute, conștientă de fiecare clipă care trecea.

Luă un tren de dimineață spre Richmond și ajunse când străzile erau încă goale. Nu avea obiceiul să telefoneze dacă venea într-o zi de lucru.

Neil și Jamie puteau să nu fie acasă, dar avea cheia de la ușa din față, așa că intră fără probleme. Urcă scările în liniște, fără zgomot, sigură că Rose se mai afla în pat. Nici Jamie nu era cel care se trezea primul.

Simți miros de carne prăjită și ajunse la bucătărie la timp înainte ca aceasta să se ardă.

Neil și Rose apărură de undeva din grădină, aducând câte ceva în mâini. Rose abia coborâse din pat. Purta aceeași cămașă de noapte de acum trei ani ale cărei culori păliseră.

– Mă tem că s-a ars carnea, zise Peta. Luă câteva felii de pâine și le puse lângă grătar. Dacă mai întârziam, ar fi luat foc bucătăria.

Rose se așeză pe un scaun frecându-și ochii. Neil făcu un gest neconvingător către periuța de dinți.

– Ce te-a adus cu noaptea în cap?

– Așa am simțit că trebuie să fac, le răspunse Peta. Era ciudat că apăruse la șapte și jumătate într-o zi de lucru, dar nu revoltător. Mai sosise altă dată la miezul nopții dar atunci nu se arătaseră atât de uimiți. Mi-am luat inima în dinți și i-am spus asistentei șefe ceea ce simt; că nu sunt făcută pentru meseria de asistentă. Iar ea ce credeți că mi-a răspuns: că i-am luat o mare piatră de pe inimă pentru că și ea crede la fel!

Neil și Rose o urmăreau tăcuți.

– Și fiind o zi superbă, m-am gândit că n-are rost s-o pierd în pat lenevind.

Neil își drese glasul pentru a spune ceva, dar apoi se răzgândi și păstră tăcerea.

– Am venit direct aici, zise Peta luând o sticlă de lapte din frigider și n-am luat micul dejun. Făcuse duș, împrumutase din parfumul Stephaniei, îmbrăcase cea mai bună pereche de pantaloni, cizme negre și un pulovăr gros roșu, împrumutat de la Jamie, ultima dată când fusese la Richmond. Unde este Jamie? întrebă ea. Bănuiesc că sforăie încă. Neil și Rose schimbară priviri. Aveți grijă de pâine, le spuse ea, mă duc să-l trezesc.

Ea se îndreptă spre ușă, dar Rose o ajunse din urmă.

– Peta, zise ea și se opriră în cadrul ușii.

– Ce este? întrebă ea privindu-i lung pe cei doi, care păreau cam încruntați. Ce naiba este cu voi?

Cei doi traseră aer în piept.

– Nu este aici, reuși Neil să spună.

– A plecat, zise și Rose.

Se lăsă tăcerea. Apoi deodată începură iar să vorbească amândoi, ca două jucării mecanice.

– A plecat în week-end.

– Sâmbătă noaptea..

– După cină...

– L-am dus la tren cu camioneta...

Peta îi privea uluită. Vorbele lor nu aveau sens.

– L-am dus la gară, repetă Neil.

– La Paddington, adăugă Rose. Nu ne-a spus unde pleacă, sau cât stă...

– A spus doar că nu va lipsi mai mult decât este necesar...

Peta privea undeva, în față.

– Dumnezeule, pâinea! exclamă Neil.

Cei doi o așezară la masă, îi unseră pâinea prăjită cu unt, îi turnară lapte în pahar și cafea fără zahăr, urmărind-o cu consternare și simpatie în acest timp.

– Nu înțeleg, zise Rose. Dacă nouă ne-a spus, de ce nu i-a spus și ei?

– Pe noi n-avea cum să ne evite, zise Neil. Trebuia să ne lase magazinul în grijă.

– Nici asta nu este o scuză, mormăi Rose.

– Nu spun că ar fi, spun cum au stat lucrurile. Neil luă o felie de pâine cam prea prăjită. Sincer să fiu, eram aproape sigur că Peta știe unde s-a dus. Știi pe ce ploaie a plecat...

Neil se uită la Rose, așteptând confirmarea ei.

– Sâmbătă, începu Rose. A zis că pleacă o vreme să-și facă ordine în gânduri.

– Adică totul se leagă de simfonia lui...

– Da, și eu cred asta, întări Neil.

El puse marmeladă pe pâine și începu să mănânce. Rose se aplecă spre Peta.

– Era foarte ciudat în ultimul timp. Cred că a plecat pentru că simțea că nu stă bine cu nervii; trebuia să se mai liniștească puțin.

– Asta se poate vedea și din faptul că nu ne-a lăsat nici o adresă sau telefon, ca să nu ne ducem să-l vizităm înainte de a-și fi revenit.

– S-a comportat ca o femeie care face un copil din flori. A dispărut, dar nu cred că va trece prea mult și se va întoarce.

– Eu cred că vom primi o telegramă de genul: am reușit să dau naștere celebrei simfonii...

– Apoi va reveni la normal, adăugă Rose.

Peta asistă tăcută la comentariile și adăugirile celor doi, fărâmițând o felie de pâine, gest din care se vedea că era încordată. Apoi începu să se uite în fundul ceștii de cafea, unde i se părea că vede chipul lui drag, într-o stare mizerabilă, nebărbierit, slăbit, disperat așa cum venise la spital la ea. Oare chiar venise să-i spună ce urma, ce voia să facă?

Nu știu cum să-ți spun....

Abia acum își aminti că simțise disperare în glasul lui, că ochii lui aveau o expresie rugătoare.

Ce nu putuse să spună? Ce-l îndurerase atât de tare? Numai faptul că trebuia să se retragă undeva până termina simfonia? Era ceva atât de greu de exprimat? Ea l-ar fi înțeles; iar el ar fi trebuit să știe că Peta l-ar fi înțeles.

Numai dacă nu l-ar fi lăsat să plece!

Numai dacă l-ar fi încurajat să-i vorbească! Se va învinui toată viața pentru asta!

Ea, care știa că Jamie nu obișnuia să ceară ajutorul sau consolarea nimănui. Iar ea fusese copleșită de gelozie față de acea Virginia și cele care fuseseră înaintea ei și cele care aveau să urmeze, așa că nu sesizase strigătul lui de ajutor. Jamie avea probleme, era evident, probleme reale și era singur, fără nici un ajutor...

– Ne lovim iarăși de felul lui ciudat de a fi, interveni Neil. Știi că nu are încredere în nimeni că nu vrea să fie ajutat...

Unde plecase oare în sâmbăta aceea cu ploaie sâcâitoare, când părăsise spitalul? Unde se dusese și ce făcuse? De ce această dispariție melodramatică fără nici o explicație?

Rose și Neil puteau să flecărească despre simfonia căreia îi dădea naștere cam greu, dar astea erau doar prostii. Ea îl cunoștea pe Jamie mai bine ca ei. Era un om cu mintea sănătoasă, echilibrat, și nu făcea scene gratuite. Oare așa era?

Dar când se ocupase de această problemă a lui?

Oare Jamie chiar era sănătos și echilibrat?

– Patologic vorbind, adăugă Neil, totul duce la alienare, la retragere completă din realitate.

Se poate numi sănătate mintală situația când îți închizi toate necazurile în suflet și nu le mai lași să iasă

la suprafață? Un om normal pleacă de acasă brusc, cu câteva foi de hârtie și o simfonie pe jumătate terminată?

– Am discutat cu el despre starea lui și unde îl va duce asta. I-am spus...

Figura lui Jamie îi apărea Petei mereu în fața ochilor, dar dacă voia s-o aducă mai aproape, dispărea imediat. Simți dintr-o dată că nu-l va mai vedea și o cuprinse o teamă greu de exprimat în cuvinte, care se transformă în panică. Lacrimile începură să-i curgă în voie căzând pe masă.

Neil fu cel care începu. După ce-i aruncă o privire semnificativă Rosei, trase un scaun lângă masă și se așeză. Neil își drese glasul, vru să înceapă, dar tot Rose salvă situația.

– Nu plânge, îi spuse ea. Jamie te iubește atât de mult! N-ar fi plecat, dacă n-ar fi fost absolut necesar. Nu știu de ce nu ți-a spus despre asta, dar nu trebuie să te superi pe el. A avut atâtea probleme în ultimul timp, a fost dezorientat, confuz, spuse Rose, căutându-și cu grijă cuvintele care să exprime ce gândea ea referitor la acest subiect fără însă a o alarma pe Peta. De parcă viața l-ar fi înfrânt dintr-o dată. Nu știe pe ce drum s-o apuce, dar sunt sigură că ți-ar fi spus, continuă ea, luând-o pe Peta la pieptul ei mare și ținând-o acolo. Poate a uitat sau a crezut că-ți vom spune noi... totul s-a desfășurat foarte repede.

Rose și-l aminti din nou făcându-i semne cu mâna până când autobuzul dispăruse pe drumul spre Richmond. Ea se întrebase atunci încotro se îndrepta Jamie, cu cine se întâlnea și mai ales de ce nu voia ca ea și Neil să știe nimic despre călătoria lui. Jamie părea atât de dezorientat și de dezolat încât nu s-ar fi spus că se ducea undeva unde era așteptat.

Rose își pusese mii de întrebări, căutase zeci de explicații, dar nici una din ele nu-i clătinase convingerea c-o iubea pe Peta.

– Ne-a rugat să-i promitem că vom avea grijă de tine, mai zise Rose, de parcă ar fi fost ultimul lucru de care trebuia să se îngrijească înainte de a pleca. Aveți grijă de Peta, ne-a spus, n-o lăsați să facă vreo prostie...

– Asta ne face să credem că se va întoarce, adăugă Neil.

Vorbele lui n-au constituit o remarcă prea înțeleaptă, implicând desigur o doză de îndoială din partea celui care le spusese. Peta se agăță cu brațele de gâtul lui Rose și suspină ca un copil.

Peta nu era genul de femeie plângăreață. În general, aborda problemele vieții cu mult curaj, cu o voioșie molipsitoare chiar, și de aceea Rose și Neil se simțiră și mai descumpăniți văzând-o înfrântă.

– Gata cu lacrimile! exclamă Neil, bătând-o ușor pe umăr.

Trăind în ultimii patru ani cu o femeie placidă, ca Rose, alături de Jamie, care era un stoic, Neil nu se mai emoționa ușor; dar imaginea Petei, atât de nefericită, îl impresionă.

– N-a plecat pentru totdeauna, doar ca să-și termine simfonia... Neil o luă încet de mână pentru a o încuraja. Uite, o să-ți spun ceva, zise el.

Peta ridică încet capul și-l privi cu speranță, iar el îi făcu cu ochiul. Nu cred că știi c-a renunțat la toate femeile pentru tine.... a trăit ca un călugăr trapist de la întoarcerea ta de la Istanbul... nu l-ai fi crezut capabil, nu? Este ceva! zise el, de parcă ar fi vrut să-și sublinieze argumentele aduse până atunci. Pentru un bărbat ca Jamie! Este îndrăgostit, ăsta-i adevărul!

Peta îl privea cu ochii mari, uimită de ce auzea. Dacă era adevărat ce-i spunea Neil și se pare că bărbații nu făceau aceste afirmații în mod gratuit-– dacă Jamie chiar se schimbase atât de radical, asta făcea comportamentul ei, lipsa ei de înțelegere din acea sâmbătă ploioasă și mai puțin de înțeles pentru bietul Jamie. Dar de ce oare nu-i spusese singur toate astea?

De ce tăcuse și o lăsase pe ea să ghicească?

Oare ea ar fi trebuit să aibă încredere în el și să ignore dovezile?

Poate, dacă l-ar fi iubit îndeajuns.

– Știi, tocmai el, Jamie, căruia nu i-a scăpat nici o femeie de aici până la Londra, tocmai el ajuns să trăiască precum un călugăr...

Această observație a lui Neil aduse un nou val de lacrimi în ochii Petei.

Rose se încruntă la el și o mai strânse o dată pe Peta în brațe.

– Ei bine, mai zise el, în efortul de a repara lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le spună, vorbea chiar de niște lentile de contact, numai pentru că ție nu-ți plac ochelarii lui! Nu este și ăsta un semn de devotament? Cu toate că nici el nu suportă ochelarii de când îl știu. Dar dacă i-ai spus tu...

Peta ridică privirea spre el.

– Nu-mi pasă că poartă ochelari, zise ea printre lacrimi. Nu mi-ar păsa nici dacă ar avea proteză dentară sau perucă, sau dacă ar fi surd, nu mi-ar păsa de nimic dacă aș ști că este bine.

***

Când se întoarse seara la spital, găsi o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul lui Jamie, dar rezistă tentației de a rupe plicul chiar acolo în holul spitalului și se forță să-l lase până va fi singură în camera ei, de la etaj. Era o scrisoare de trei pagini, cu antetul

magazinului. Era compusă cu obișnuita lui eleganță în exprimare, dar ea nu avea dispoziția necesară pentru a se bucura de acest lucru pe moment.

Fusese scrisă cu intenția de a o asigura de sentimentele lui, fără a-i oferi informații. Era la fel de închistată ca și sufletul lui Jamie, care fără să fie lipsit de sinceritate lăsa să se vadă că ascunde ceva. Era o scrisoare evazivă, mai precis. El nu spunea în multe cuvinte că are nevoie de o perioadă de pace, de liniște, de separare, în care să-și termine simfonia; lăsa să se înțeleagă asta. Nici măcar nu spunea că va reveni acasă imediat ce va reuși să termine; spunea doar că nu va lipsi mai mult decât era necesar.

O ruga să-l ierte că nu-și luase rămas bun așa cum se cuvenea; că nu avusese curajul să-i spună că pleca pentru o vreme, poate îndelungată, dar găsea că aceste lucruri erau foarte greu de explicat....

Putea lua legătura oricând cu el prin intermediul băncii unde avea contul, dacă îi trebuia ceva, dar nu oferea o explicație pentru dorința lui bruscă de solitudine și rupere totală de familie și prieteni.

Peta rămase să tragă două concluzii, una mai tristă decât cealaltă.

***

Munci într-o stare deplorabilă, în timpul care-i mai rămăsese acolo, în spital. Neil îi promisese c-o va anunța imediat dacă va primi vești de la Jamie, și ea știa că se va ține de cuvânt, dar tot se trezea de câteva ori pe zi, ducând mâna spre telefon să întrebe dacă știau ceva de el.

De fiecare dată când se întorcea în camera ei, verifica dacă nu mai venise vreo scrisoare de la el. Și făcea asta atât în pauza de prânz, cât și în cea pentru cafea, dar era mereu dezamăgită.

Mergea regulat la Richmond, cum avea o zi liberă, neputând sta departe de acel apartament care acum părea atât de gol și dezolant fără Jamie. Petrecea ore întregi în camera lui, torturându-se cu amintirile lui, care păreau acum atât de îndepărtate.

Neil și Rose făceau tot ce le sta în putință s-o facă să râdă și chiar făceau glume seara la cină despre peregrinările lui Jamie, estimând timpul cât va mai sta departe de casă, sau stadiul în care se afla celebra lui simfonie.

Temerile Petei erau prea terifiante pentru a fi rostite cu voce tare, încât abia îndrăznea să le conștientizeze, dar găsea o oarecare alinare discutând despre Jamie cu cei doi oameni care-l cunoșteau cel mai bine.

– Te iubește, îi repeta Rose. Știu că te iubește... numai că nu pot înțelege ce l-a apucat.

– Este simfonia aia de vină, bodogănea Neil. Întotdeauna i-am spus c-o să-i dea de furcă.

– O, Neil, doar nu vrei să spui că este...

Sigur că nu! sări Rose.

Poate că avea și ea unele îndoieli în privința sănătății mintale a lui Jamie, mai ales în ultima vreme, dar cel puțin nu le rostea cu voce tare. Îl lăsa pe Neil să repete ca o moară stricată:

– S-a dus să poată lucra în liniște.

Aceste discuții perpetue sfârșeau într-un fel de ritual terapeutic, se desfășurau pe aceleași coordonate care nu duceau nicăieri, dar parcă pe moment constituiau o oarecare ușurare.

Neil și Rose erau foarte răbdători.

Peta știa că o făceau de dragul ei, că voiau s-o liniștească cumva, cu toate că erau, probabil, plicitisiți să tot audă numele lui Jamie. Le era recunoscătoare pentru bunătatea și răbdarea lor.

Iar dacă Jamie le ceruse să aibă grijă de ea, atunci își îndeplineau această sarcină cu loialitate și devotament greu de explicat.

– Ce vei face când termini munca la spital? o întrebă Rose.

– Numai Dumnezeu știe, răspunse Peta deprimată.

Problema muncii ei nu mai era foarte importantă ca altădată. Ce mai conta cu ce se ocupa din moment ce

munca nu-i putea aduce alinare, nici măcar n-o interesa atâta vreme cât starea lui Jamie era necunoscută.

Erau momente când se simțea chiar disperată și ar fi vrut să-i scrie, să afle măcar că nu era bolnav, sau că nu avea vreun necaz care să-l țină departe; dar se oprea la timp, gândindu-se că dacă el voise să fie singur, avusese toate motivele să plece fără să le dea adresa. Asta însemna că orice încercare a ei de a scurta această solitudine autoimpusă ar fi fost sortită eșecului. Nici măcar intervenția ei nu era binevenită. Sau poate tocmai intervenția ei nu era binevenită.

– Sper că nu mai pleci în străinătate, zise Rose îngrijorată.

„Peta, aș vrea să-mi promți ceva; atunci când vei pleca de la spital, indiferent că va fi luna asta, luna viitoare, peste patru luni, sper că nu vei pleca iar cu vreun comerciant australian...“

Oare Jamie știuse pe atunci că se va depărta de casă, de ai lui?

– Nu, nu plec în străinătate, răspunse Peta.

Cum ar fi suportat să plece din oraș, din țară, când nu va mai avea cum să primească vești de la el? Singurul loc unde se putea duce era Edinburgh, unde se afla familia lor.

– De ce nu stai aici cu noi? zise Neil. Camera lui Jamie e goală, iar eu am nevoie de un ajutor la magazin.

De ce să nu mă duc acasă să discut cu tata? se întrebă ea.

– Știi toate problemele noastre, doar nu ești nouă pe aici, continuă Neil. Aș prefera să lucrez cu tine decât să angajez cine știe ce necunoscut care nu poate deosebi între un cvintet al lui Beethoven și mesa lui Mozart.

Peta ezită. De ce să nu stea la Richmond, deocamdată?

Dar dacă rămânea în apartament era înconjurată de lucruri care-i aminteau la fiecare pas de Jamie. Oare nu el fusese cel care plecase și plecând demonstrase că ea nu mai avea importanță vitală pentru el?

Dar dacă atunci când se întorcea nu mai era singur? Dacă-i va fi greu să-i spună ...

– Jamie ar prefera să te știe aici cu noi, insistă Neil. Ne-a făcut să-i promitem că vom avea grijă de tine și cum altfel am putea s-o facem?

– Te iubește mult, zise Rose, știu că te iubește, numai că nu înțeleg ce este cu el...

Capitolul 10

Peta se duse acasă la familia ei, unde găsi o atmosferă de caldă acceptare și aparentă lipsă de griji, ceea ce veni ca un șoc după săptămânile de hăituire de la Richmond. Aici, la Edinburgh, toți știau că Jamie plecase să-și termine simfonia.

– S-a dus să lucreze, zise Bridie. De ce nu s-ar duce? Eu îl înțeleg foarte bine. Este un artist. Iar artiștii au și ei probleme lor. Nu cred c-ar trebui să-l subestimați, mai zise ea. Este muzician. Nu este ușor pentru el. Nu se poate așeza pur și simplu la pian, iar compozițiile sale să se scrie singure. Trebuie să creeze, să-și folosească mintea, sufletul, emoțiile pentru asta. Trebuie să ajungă în locuri foarte profunde, despre care oamenii ca noi nici măcar nu știu că există. Și dacă am ști, ne-ar fi teamă să le explorăm, să nu ne trezim cu cine știe ce. Dacă avem în vedere toate astea, nu este de mirare că bietul om vrea să fie singur, să se

afle undeva, unde poate lucra fără încetare, fără să fie sunat la telefon, sâcâit să mănânce sau să se culce. Chiar și tata care pare mereu absent ridică mereu capul din cărți când vreunul din noi trece spre bucătărie prea des. Și cărțile lui scriu despre muzică... imaginați-vă dacă ar fi vorba de muzica în sine!

Se lăsă tăcerea. Peta o privea pe Bridie cu mult respect. Era prima dată de la plecarea lui Jamie că era cineva care mai credea ca și ea că plecase doar pentru simfonia sa. Bridie făcea lucrurile să pară atât de logice, credibile, normale.

Desigur, era mai ușor pentru ea să fie obiectivă.

Peta era prea implicată emoțional pentru mai vedea lucrurile cu claritate și-și dori ca Bridie să continue să vorbească pe această temă, să aducă noi argumente.

Se uită la cartea poștală trimisă de Jamie. Era ceva obișnuit pentru el.

Le scria că pleacă o vreme pentru a-și pune ordine în gânduri.

„ Nu vă faceți probleme dacă nu veți primi vești de la mine o vreme, voi fi foarte ocupat. Voi scrie din nou,

Cu toată dragostea,

Jamie“

Le transmitea toată dragostea, totul era foarte simplu fără probleme, fără motive de îngrijorare.

Ar fi fost mai simplu de acceptat, se gândi Peta, dacă ne-ar fi spus măcar unde se duce. În vreun sat de pescari, sau la Outer Hebrides, sau în vreun cort la Dartmoor... aș înțelege. Aș fi putut înțelege fără să-mi fac probleme. Ar fi sunat puțin melodramatic, dar ar fi avut sens. Dar așa nu am în față, decât un perete alb...

Bridie se întoarse spre ea.

– Consideri că intimitatea este o crimă?

– Aici nu se pune problema intimității, răspunse Peta. Nu vrea nimeni să-l spioneze, vrem doar să știm unde se află.

Bridie ridică din umeri.

– Sper c-o să ne spună când va fi cazul. Probabil ne și vede năpustindu-ne cu toții acolo, după el.

Peta răsuci inconștient marginile cărții poștale până ajunse bucățele. Bridie o urmărea în tăcere.

– Nu știu de ce faceți atâta caz, zise ea. Pentru prima oară în viață, Jamie se comportă ca un artist. Și ce dacă? Nu are voie să fie excentric din când în când? Este un bărbat sensibil, nu este atât de controlat așa cum cred alții. Iar dacă mă întrebați, continuă Bridie este o persoană nevrotică; așa sunt de obicei introvertiții. Nu pot striga și face scandal ca restul lumii.

Iar comportamentul lui din ultimul timp este chiar tipic pentru un artist. Nu-i trebuie prea mult ca să dispere imediat, să creadă că nu va mai putea scrie vreo

notă muzicală toată viața, și în loc să discute problema asta cu tine sau cu Neil, să admită că se întâmplă ceva, el intră în panică și dispare, luând cu el problemele într-un nor de secrete... este felul lui de a face față unei situații care amenință să-l depășească. Indiferent de problemele pe care le are, le va depăși dacă-i lăsați timpul necesar.

Peta își mușcă buzele; nu era sigură dacă asculta părerea unui om cu capul pe umeri, sau palavre care se voiau cu tentă pseudopsihologică.

– În orice caz, continuă Bridie, chiar tu ai spus că are nevoie de liniște ca să creeze. Chiar la Crăciun te-am auzit spunând asta.

– N-am spus chiar așa, o întrerupse Peta, care reveni brusc la viață. Nu dorea să aibă ea ultimul cuvânt, dar cu cât demonta supozițiile lui Bridie, cu atât se simțea mai fericită. Uiți contextul, se pare, Bridie. Am afirmat că ar trebui să plece, să-și termine simfonia în liniște, înainte de a se epuiza nervos.

– Și? zise Bridie. Ce ar fi trebuit să înțelegem din asta?

– Dacă... dacă... Peta nu-și găsea cuvintele pentru a reda toată îngrijorarea ei. Dacă i s-a întâmplat ceva, dacă este bolnav?

– Prostii ! sări Bridie. Lui Jamie nu i se poate întâmpla nimic! Din tonul ei categoric se putea înțelege că, în timp ce restul populației era pândită de tot felul de

accidente, catastrofe, boli, nimic din toate astea nu i se putea întâmpla lui Jamie. E puternic ca un cal, conchise Bridie. Știi că n-a fost bolnav niciodată. Sigur, cu excepția acelor migrene, care sunt de natură psihosomatică.

Peta îndreptă una din florile de pe masă.

– Nu la felul acesta de boală mă refeream, ci...

Bridie o întrerupse din nou, cu oarecare dispreț.

– Nu mai spune! Lasă-mă să ghicesc... să văd dacă pot înțelege lucrurile ca tine... uite, ceața începe să se împrăștie de pe mintea mea... îl văd undeva, la țară, umblând cu picioarele goale, cu vioara în mână, cu o barbă lungă albă, ochii sunt ai unui sălbatic; privește undeva numai el știe unde anume și pretinde că este reîncarnarea lui Fritz Kreisler. Nu, nu-ți face probleme, continuă ea, este salvat în cele din urmă de niște călugări budiști la picioarele Himalaiei și transformat în următorul Dalai Lama, o ce poveste! exclamă ea.

– Da, sună cam prostesc astfel spus, admise Peta.

– Prostesc? Nu crezi că ești cam masochistă, Peta?

Bridie scutură din cap cu înțelegere frățească, de parcă ar fi schimbat situațiile lor și ea ar fi fost cea care ar fi călătorit mult și ar fi cunoscut viața, iar Peta ar fi urmat școala și ar fi vorbit din cărți. Dă-i o șansă, Peta, să-ți arate ce poate.

***

Liniștea recent aflată a Petei n-a fost destinată să dureze. La câteva zile după ce se întoarse la Richmond, într-o stare de spirit mai bună, găsi scrisoarea. Sau mai precis, un fragment de scrisoare. Dar fu de– ajuns să-i tulbure gândurile, mai ales puținele gânduri bune și speranțe.

Fusese împăturită cu grijă în trei, pentru a fi folosită ca semn de carte. Se afla printre paginile Preludiului lui Debussy pe care se apucase să-l cânte pentru că și Jamie îl cânta adesea. Era ultima pagină a unei scrisori cu un scris citeț, în cerneală neagră. Peta nu avea obiceiul să scotocească prin lucrurile celor-lalți, dar de data asta o făcu în speranța că ar putea găsi vreun indiciu. O citi așa cum ar fi citit o listă de cumpărături, o chitanță de la spălătorie, dar imediat își dori să n-o fi citit.

„ De ce eziți? Nu-ți este clar că nu poți face altceva? N-am stabilit asta acum trei nopți? Mi-ai promis atunci că nu vei mai da înapoi, că nu mă vei dezamăgi. Ce trebuie să fac acum să te determin să-ți respecți promisiunea? Trebuie să vin personal, să-ți fac scene? Discuțiile nesfârșite nu duc la nimic bun. Scuzele tale sunt absurde și refuz să le accept. Continuu aranjamentele.

A ta, ca întotdeauna,

Marion“

Astfel se încheia scrisoarea. Nu avea dată, nici adresă. Era doar o bucată de hârtie izolată într-o partitură, dar avu darul s-o dezechilibreze din nou. O citise, acum nu mai putea pretinde că nu exista. Era recentă, fără îndoială. Cerneala era încă foarte pronunțată, hârtia în perfectă stare, fără miros stătut. Nu putea fi mai veche de un an. Nu putea fi adresată decât lui Jamie, pentru că se aflase între partiturile lui, și el era cel care le cânta și tot el era singurul care putea primi scrisori de la femei, singurul al cărui comportament fusese necontrolat...

Cine era această Marion, cu scrisul ei citeț și îndrăzneț?

Disperată, Peta trecu în revistă lista lungă de femei care intraseră și ieșiseră rapid din viața lui Jamie, dar dintre toate și-o aminti doar pe Virginia, cea mai recentă. Sau Virginia devenise o fixație în mintea Petei?

Dar vorbele lui Neil:

„ A trăit ca un călugăr trapist de când te-ai întors de la Istanbul..."

Dar înainte de asta? Poate înainte de Istanbul fuseseră zeci de femei în viața lui. N-am ce face, o să încerc să uit această scrisoare, își spuse ea. Este singura soluție.

O rupse în mii de bucăți pe care le aruncă la coș. Învățase fiecare frază pe dinafară.

***

Stabiliseră chiar de la început că dacă Jamie nu dădea semne de viață și nu apărea până la sfârșitul lui august, vor lua problema în mâinile lor și-i vor întrerupe solitudinea chiar împotriva voinței lui. Dar august trecuse de acum, intraseră în septembrie și nu făcuseră nimic. Jamie avea impresia că-și îndeplinește obligațiile față de familie, trimițând felicitări fiecăruia de ziua sa, dar fără a spune când se va întoarce.

– M-am săturat de situația asta! exclamă Neil, răsucind felicitarea primită de Rose la a douăzeci și șaptea aniversare. Cu dragoste, Jamie... ce naiba o fi vrând să spună? De ce naiba nu dă un anunț lunar într-un ziar de mare tiraj, să spună că este bine sănătos? De ce naiba s-o fi dus la Porthcawl?

– Pentru că este un loc foarte frumos și liniștit, îi răspunse Rose. Am un văr mai bătrân acolo.

– Dar este deja plecat de patru luni și aș vrea să știu cum îi merge, i-o reteză Neil. Nici nu cunoaște pe cineva acolo!

– S-ar putea să cunoască multă lume acolo, îi spuse Peta.

– Aș putea să-i scriu vărului meu, se oferi Rose.

– Bine ai face! zise Neil furios, lovind cu pumnul în masă. Am așteptat destul, am aici de derulat o afacere. Cine naiba se crede?

Peta se încruntă. Spălase farfuriile și se întoarse la masă.

– Ei? zise Neil. Cine o face? Tu sau eu?

– Nici unul, zise Peta.

Neil clipi de câteva ori.

– Nu înțeleg.

– Am spus „nici unul!“. Nu vom lua legătura cu el. Lasă-l acolo până va avea nevoie de noi.

– Am stabilit că...

– Am spus că-l vom lăsa în pace! repetă Peta. A spus foarte răspicat că nu vrea să fie deranjat, iar în ceea ce mă privește, ori vine singur înapoi ori nu. N-am de gând să-l implor să se întoarcă.

Neil o privi cu o sprânceană ridicată. O privi pe Rose peste masă, dar aceasta nu-i dădu nici o atenție.

– Și atunci, ce facem? întrebă el.

– Ce-ar trebui să facem? Ne descurcăm foarte bine fără el, nu-i așa? Iar eu mă descurc mai bine ca el în magazin. Nu eu sunt cea care dispare în miezul zilei cu o migrenă, nu eu încep să mă agit degeaba...

– Și Jamie s-a descurcat destul de bine, Peta.

– Dacă-l consideri atât de conștiincios, cum se face că lasă magazinul pe seama altcuiva?

Neil, care luase o tigaie de teflon și-i contempla interiorul, nu răspunse, iar Rose găsi de cuviință să adauge:

– Asta a fost cadou de la mătușa Lily, când am vrut să ne căsătorim.

– La naiba cu mătușa Lily! răcni Neil. Din partea mea se poate spânzura de primul copac! El trânti furios tigaia de masă, apoi se întoarse spre Peta: cât ai de gând să lași lucrurile să continue așa, jelindu-l pe Jamie?

– Dar nu-l jelesc, Neil, lucrez.

– Văd că te îngropi de vie, în teancurile lui de discuri; nu este viața pe care trebuie s-o ducă o tânără ca tine!

– Lui Jamie nu i-ai fi spus asta niciodată!

– Jamie nu mai avea scăpare! răspunse Neil. Își pierduse de mult cumpătul. Dar nu văd de ce trebuie să stau cu mâinile încrucișate văzând cum și tu vei sfârși la fel. Noapte după noapte te încui în camera lui Jamie. Nu te poți încuia acolo să uiți că există lumea exterioară. Trebuie să începi să cunoști oameni!

– De ce? întrebă Peta. De ce să cunosc oameni? Până acum doar asta am făcut. M-am săturat să tot cunosc oameni. Vine și timpul când vrei să fii singur, să studiezi, să te gândești... și oricum ai mai multă satisfacție dacă asculți muzică decât oamenii.

– Până la un punct, o opri Neil.

– Ei bine, poate n-am ajuns la punctul acela. Când o voi face, voi schimba ceva. Mă voi înscrie la conservator, poate.

Neil oftă. Indiferent ce ar fi făcut Jamie, era răspunzător de situația în care se afla ea. Peta ar fi făcut bine să-i întoarcă spatele și să se ducă în Europa să studieze, dar nu avea banii necesari. Peta se schimbase foarte mult; din fata aceea șleampătă, se dezvoltase o tânără responsabilă. Îl iubea pe Jamie necondiționat, loialitatea ei era indiscutabilă, dar el nu voia să vadă cum își irosea viața pentru el.

Într-o sâmbătă dimineață trecuse un canadian înalt și frumos pe la magazin, întrebând de ea. I se păruse chiar foarte chipeș acel tânăr pistruiat, îmbrăcat în blugi, cu o jachetă asortată cu părul blond, cu umerii largi încât chiar Neil, care nu era un tip scund, trebui să ridice capul spre el.

Rose care de obicei nu reacționa la farmecele masculine, îl privea transfigurată și încercă după amiază chiar să-l imortalizeze pe pânză. Toate femeile din magazin întorseseră capul după el. Neil, cu toate că era invidios, fu nevoit să recunoască faptul că era un bărbat atrăgător.

Numai Peta nu părea impresionată de apariția lui.

Canadianul o salutase zâmbindu-i, iar ea îi răspunsese cu același ton cu care răspundea tuturor clienților.

Era evident pentru Neil că acel canadian și Peta avuseseră un soi de relație; era și mai evident că acesta o căuta pentru a relua legătura.

Pentru Neil era de neînțeles cum putea Peta să-l respingă pe acel canadian înalt, frumos, zâmbitor, cu o privire deschisă, preferându-l pe Jamie care era un introvertit, obositor cu crizele lui și alte complicații. Și așa era; Peta îi zâmbise distant și nu vorbiseră nimic special, ba chiar nu se obosise să inventeze vreo scuză pentru comportamentul ei. Îi spusese foarte clar, fără putință de echivoc, că nu avea dispoziția necesară să iasă cu el. Fusese politicoasă, dar atât. Îl făcuse să înțeleagă că-și pierdea timpul și energia și că nici acum nici în viitor nu-și va schimba convingerile. Se despărțiseră, fără a-și promite că se vor mai întâlni vreodată.

Asta era foarte bine, se gândi Neil, pentru cel care crede în povești cu zâne. Ar fi fost bine dacă Jamie s-ar fi întors călare pe un pursânge, îmbrăcat în armură de calaver, cu simfonia sub braț, cu inima plină de iubire pentru ea. Numai așa s-ar fi explicat atitudinea Petei, care-și petrecea timpul într-un turn de fildeș.

Dar dacă Jamie nu reușise să finalizeze simfonia? Dacă găsise un alt obiect pentru adorația sa? Ce s-ar fi întâmplat cu devotamentul ei?

– Uite ce este, zise Neil, forțând-o să-l privească în ochi. Să nu mă înțelegi greșit. Și eu îl iubesc pe zăpăcitul ăsta la fel ca tine. Mă îngrijorează tăcerea lui și aș vrea să iau legătura cu el să văd ce naiba face. Dar nu-l voi lăsa să-ți distrugă viața.

Se priviră o clipă.

– Ești de acord să-i scriu? o întrebă el.

Peta lăsă ochii în jos.

– Cum aș putea să te opresc? Ai tot dreptul s-o faci!

– Dar știi prea bine că n-aș face-o dacă n-ai vrea și tu.

Peta se îndreptă spre ușă.

– Trebuie să faci ceea ce crezi că este mai bine, poate că tu vezi lucrurile mai bine ca mine. Eu nu prea mai gândesc limpede.

Capitolul 11

Era destul de târziu când se auzi soneria. Era o seară friguroasă de iarnă, iar Neil și Rose plecaseră să facă o vizită de curtoazie unei rude, în Lyme Regis. Peta, pe jumătate adormită, stătea la gura șemineului cu radioul lângă ea, ascultând muzică de jazz. Se ridică speriată, crezând că sunase ceasul de călătorie al lui Jamie și că era luni dimineața. Dar apoi realiză imediat că nici nu apucase să se culce; era, așadar, duminică seara.

Soneria se auzi din nou. Avea un sunet destul de strident pentru a fi auzită și de Neil, care nu auzea cu o ureche. Se ridică și de duse la fereastră și văzu un taxi care tocmai dădea colțul. Lăsă draperia la loc, apoi, cu picioarele goale, se îndreptă spre scară.

***

Jamie își scoase cheia, descuie, apoi intră. Apartamentul era cufundat într-o tăcere absolută. Dar apoi auzi pași care coborau pe scară, ca și scârțâitul acesteia.

Trecu pe lângă magazin și simți mirosul bine cunoscut al hârtiei în care erau ambalate discurile; se împiedică apoi de frânghia pe care Rose în rarele ei porniri spre curățenie se apuca să întindă lucrurile spălate. Dădu peste o treaptă de la scara din spatele casei care era tot ruptă; de fapt, nici el, nici Neil nu erau gospodari. Nu era de mirare că n-o criticau pe Rose! Reparau câte ceva prin gospodărie, doar dacă le era indispensabil. Ajunse apoi la treptele din fața casei, puse piciorul pe prima treaptă și în acest timp deveni conștient de un zgomot nou, de parcă cineva ar fi respirat repede, sau ar fi expirat aer după ce l-ar fi ținut în piept.

– Peta? întrebă el. Tu ești?

Peta rămase în capul scărilor. Panica ce se instalase când auzise soneria dispăruse imediat ce văzuse cine era. Primul impuls fusese să se arunce în brațele lui, dar se controlase. Iată-l în carne și oase în fața ei, după șase luni, care păruseră ani.

Cuvintele de bun venit îi dispărură din minte, înainte să fi avut șansa să le rostească.

Stăteau față în față, doar cu câteva trepte între ei, Peta simțindu-l cum își croiește șovăielnic drum spre

ea. Peta duse o mână la gură, de parcă ar fi încercat să-și înăbușe propria respirație. Cu o mână pe balustrada scării, Jamie urcă șovăind treptele spre ea. Chiar și acum când tot nu putea să creadă că era adevărat, că era chiar el cel care înainta spre ea, mintea îi readucea amintiri din trecut, imagini care fuseseră cândva umbre și care acum ieșeau la lumină, cuvinte care păliseră de mult, iar acum ieșeau la suprafață precum săgețile otrăvite.

Își aminti vorbele lui Bridie: prostii! Lui Jamie nu i se poate întâmpla nimic!

Da, lui nu i se putea întâmpla nimic. Imediat ce-i va zâmbi, vraja se va rupe, șarada va înceta. Își va scoate ochelarii din buzunar și-i va pune pe nas, îi va împinge cu arătătorul așa cum făcea întotdeauna.

Jamie nu pleca nicăieri fără ochelari. Nici măcar dintr-un colț în altul al încăperii. Fără ei, era pierdut.

Ajunse în capul scărilor și se opri. Se aflau la foarte mică distanță, dar continuau să tacă. Era prea târziu ca ea să se mai retragă în dormitor, pretinzând că doarme.

Știa foarte bine ce simțea Jamie, și-și dori să-l poată cumva scuti de lovitura care se dădea mândriei lui, dar nu putea să se strecoare înapoi în întuneric când el îi repeta numele.

Peta luă mâna de la gură.

– Jamie, rosti ea.

Ochii lui verzi se umplură de lacrimi la auzul vocii ei. Vru să facă un pas spre ea, apoi ezită. Nu era sigur că va fi bine primit. De fapt, nu știa dacă are dreptul să fie bine primit.

– Jamie, sunt aici, murmură ea. Este totul bine, dragul meu. Sunt aici cu tine... îl prinse de mână și-l conduse, iar el capitulă și-și îngropă capul în umărul ei. Peta îl strânse, vrând să-l simtă mai aproape. De când păstra el acest secret? Care fusese intervalul dintre premoniție și căderea irevocabilă a cortinei? Cum putuse trăi cunoscând acest lucru fără a se putea descărca de el? Dumnezeule, se gândi ea strângându-l la piept, prin ce trecuse omul acesta în cele șase luni!

– Jamie, bietul meu Jamie! șopti ea. Cum ai putut lăsa să ți se întâmple asta? Cum au fost atât de cruzi cu tine? Îi trecu o mână prin părul lung, netezindu-l. Dacă ai fi venit mai devreme... o, iubitule, dragul meu, nu mai plânge...

Nu– și imaginase că Jamie ar putea plânge în brațele ei. Nu-l crezuse atât de vulnerabil, atât de însetat de mângâiere, de siguranță. Până acum, nici nu realizase ce puternice erau sentimentele pe care le nutrea pentru el. Toate închipuirile geloziei ei nejustificate, toate presupunerile pieiră și făcu totul pentru a-l alina.

Nu era momentul să-i pună întrebări, să afle unde sau cu cine fusese. Era de– ajuns să știe că suferise și că mai suferea încă. Era de– ajuns că îi încredințase tragedia lui.

Îi șterse lacrimile care atârnau atât de greu de genele lui lungi.

– Nu plânge, dragul meu. Ești în siguranță acum, nimeni nu-ți mai face nici un rău. Văd că tremuri, să intrăm să te încălzești.

El ezită o secundă, apoi își șterse lacrimile cu dosul palmei. Ea îi sesiză ezitarea.

– Nu este nimeni acasă; Neil și Rose sunt plecați.

Îl sprijini de mână, iar el o urmă supus prin holul acela lung și întunecat, apoi ajunseră în primitoarea cameră de zi.

Peta îl văzuse așa cum era, speriat, nesigur de sine, singur în fața dezastrului.

– Iartă-mă, zise el, când Peta îi scoase haina și-l așeză pe sofa. N-am vrut să ajung așa.

Desigur nu asta plănuise pe lungul drum de la Porthcawl la Paddington. Încercase să se oțelească, să accepte mila Petei, dar nu-și imaginase că ea va fi stâlpul de care se va sprijini și va plânge.

– Mă duc să-ți aduc ceva de băut, zise ea, trebuie să mai fie niște whisky.

O simți mișcându-se, dar de teamă, o prinse de braț cu ambele mâini.

– Nu pleca, Peta, te rog, nu pleca!

– Vin imediat, iubitule.

– Nu, te rog, stai aici cu mine...

Privindu-l, observă că din nou lacrimile începuseră să-i brăzdeze obrazul. Se pare că bariera ridicată de Jamie în fața emoțiilor sale căzuse și acum le dădea frâu liber. Mai plânsese și înainte dar fără martori, doar în intimitatea camerei sale.

Dar zidul său de apărare căzuse în clipa în care ea îl prinsese în brațe. Se stăpânise foarte bine pe acel drum de patru ore dar acum, în fața singurei persoane pe care o prețuia, zăgazurile se rupseseră.

Scose o batistă din buzunarul pantalonilor și-i șterse lacrimile cu ea.

– Jamie, bietul meu Jamie, murmură ea. Îi îndepărtă părul de pe față și-i spuse cu reproș; de ce n-ai venit la mine? Aș fi avut grijă de tine. Aș fi stat cu tine clipă de clipă, dacă asta ți-ai fi dorit. Te-aș fi ajutat, te-aș fi înconjurat cu dragoste și ți-aș fi arătat că viața merită trăită. Aș fi făcut orice pentru tine. Dar tu n-ai cerut ajuor de la mine. N-ai vrut să știu că ești într-un mare necaz.

Jamie îi luă palmele în mâinile sale și le apropie de obraji.

– Iubita mea, am încercat, zise el disperat. Am încercat de atât de multe ori, că nici nu le mai știu numărul și de fiecare dată când am fost aproape,

n-am avut cuvinte. Mi se îngrămădeau aici în gât și refuzau să iasă. N-am știut cât de laș sunt... mi-a fost atât de rușine... n-am putut suporta că tocmai tu să urmărești totul cum s-a întâmplat. Știu, continuă el, că ai fi renunțat la tot de dragul meu. Știu că ai fi venit la mine din cel mai îndepărtat colț al pământului, așa cum și eu aș fi făcut. Nu m-am îndoit nici o clipă de tine. Dar cum aș fi putut să-ți cer un astfel de sacrificiu?

Peta scutură din cap, gânditoare.

– Jamie, Jamie, zise ea. Îmi subestimezi sentimentele pe care le nutresc pentru tine. Dacă aș fi avut grijă de tine, asta n-ar fi fost un sacrificiu. Ar fi fost împlinirea vieții mele. Nu realizezi ce mult însemni pentru mine? Te iubesc atât de mult! Pentru mine, ești același dintotdeauna. Te voi iubi viața întreagă. Tu ești cel care atunci când eram o copilă speriată, mă strângea la piept. Singurul om de pe lume la care am apelat când mi-a fost teamă. Singurul care știam că nu mă va lăsa de izbeliște. Vino să te încălzesc să nu mai tremuri. Jamie, am atâta nevoie de tine!

El se încruntă.

– Nevoie de mine? repetă el uluit.

Cum putuse ea să afirme că avea nevoie de el, în starea în care se afla? Când nu avea nimic de oferit? Nimic, în afară de dragostea sa, desigur. Iar acum, dragostea lui era atât de lipsită de valoare, încât

devenea aproape o insultă. Ce putea să aștepte de la un bărbat care nu era capabil să-și poarte de grijă? De la un bărbat care trebuia să-și facă mai întâi curaj pentru a se depărta de casă cu cincizeci de metri?

Jamie reușise înainte de a se întoarce acasă, să facă față cumva problemelor zilnice; dar speranțele lui se năruiseră când fusese pus la încercare.

– Peta, n-ai ce face cu mine, zise el cu greutate. Poate odinioară lucrurile au stat altfel, dar acum... nu mai pot fi nimănui de folos. Nici măcar mie însumi. Nu te pot reduce la postura unui câine de companie. Nu-ți pot cere să-ți petreci toată viața ca însoțitoare a mea. Numai Dumnezeu știe că n-am vrut asta pentru tine.

Peta tăcu o clipă, privindu-l. Era același Jamie, se gândi ea. Un singur moment de slăbiciune era de ajuns pentru a se baricada din nou împotriva întregii lumi.

Jamie avea probleme acum, care erau prea mari pentru a le rezolva singur. Trebuia să aibă o asistentă, chiar dacă nu voia.

– Spune-mi unde te-ai duce, zise ea, dacă n-ai rămâne aici cu mine. Spune-mi cine te-ar îngriji.

Jamie își mușcă buzele.

– Bănuiesc c-aș găsi pe cineva, murmură el.

– Pe cine? întrebă Peta. Întrebarea ei sună brutal și era conștientă de asta. Dar era o întrebare care trebuia

pusă, la care trebuia să primească răspuns. Nu puteau înnoda firele relațiilor lor de acolo unde le lăsaseră cu șase luni în urmă pretinzând că nu s-a întâmplat nimic.

– Cine este, Jamie? Este cineva special pentru tine?

El ezită o clipă.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că este o doamnă cu părul alb?

Peta îl privi cu îndoială, dar nu știa dacă glumea sau spunea adevărul.

– Te-am crezut întotdeauna, n-am avut motive să mă îndoiesc de tine.

– Și acum ai?

Peta lăsă privirea în jos.

– O doamnă cu părul alb nu prea se potrivește cu gusturile tale.

– Poate mi le-am schimbat! glumi el. Iubito, te asigur zise el, că îți poate fi mamă.

– Asta înseamnă că are cel puțin patruzeci și șase, murmură ea.

– Ei bine, să spunem bunică, dacă asta te face fericită. A fost tutorele meu în colegiul de muzică. A fost foarte bună cu mine acum. Nu vreau să fii supărată pe ea. A făcut doar ce a crezut că este mai bine. Uite, Peta, mi-a dat chiar un bilet pentru tine. A vrut să mi-l prindă de gât, așa cum se prind etichetele la bagaje. Nu știu ce scrie, a refuzat să-mi spună, sper că nu mă incriminează cu nimic.

Era o pagină plină. Era un scris pe care-l mai văzuse undeva, o singură dată, dar suficient pentru a o face să roșească amintindu-și concluzia pe care o trăsese atunci.

„ Draga mea Peta, scria. Romeo s-a întors la Julieta sa împreună cu scuzele cerute de o doamnă în vârstă și speranța că nu este prea târziu. N-aș fi insistat să vină la mine dacă aș fi știut că este cineva care poate avea de la el pretenții mai mari decât mine. Acum când am înțeles asta ți-l trimit înapoi și mă rog la Dumnezeu să mai aibă un loc în inima ta. Fii bună cu el, draga mea. Ai răbdare, are mare nevoie de tine. Te iubește mult. Vrea multe pentru tine, dar nu îndrăznește să-ți spună.

Ai mare grijă de el în numele meu,

Marion

PS. Poate n-a apucat să-ți spună că simfonia sa se va cânta la Promenade Concert anul viitor. Ne vom întâlni acolo, dacă între timp nu mă invitați la nuntă.

Peta rămase tăcută după ce citi biletul.

Se întoarse spre Jamie care o privea; părea atât de tânăr și lipsit de apărare fără ochelari. Nu mai era bărbatul seducător de altădată, nu mai avea acel zâmbet nu mai ridica din sprânceană. Eleganța dispăruse.

Peta îi prinse fața între mâini. Ochii aceia verzi pe care-i iubise întotdeauna parcă nu mai păreau atât de

albaștri. Lumina pierise din ei, la fel și strălucirea. Adevărul se aflase acolo chiar de la început, dacă ea ar fi avut curajul să-l descifreze.

Ea știu acum ce încercase să-i spună de Crăciun; ce încercase să-i spună seara la spital. Știa acum de ce-și vânduse mașina, de ce lucrase zi și noapte la simfonie...

Știa acum multe lucruri pe care nu le știuse înainte, tot așa cum știa că nimic nu va mai fi ca înainte. Putea să-i redea bucuria de a trăi, putea să-l învețe să râdă din nou, dar nu mai putea să-i redea independența.

Viitorul amândurora era sumbru. Putea privi înainte, să vadă ce-i aștepta; nu erau decât nebuloase, frustrări, disperare, îndoială; oricum, viața lor nu va fi ușoară.

Fii bună cu el, draga mea. Are atâta nevoie de tine...

– Ai nevoie de mine, Jamie? Chiar ai? Spune-mi!Te rog, vreau să știu, vreau să te aud spunându-mi!

– Vrei să mă auzi spunându-ți?

El încercă să-i zâmbească dar fu doar o grimasă.

Peta îl prinse în brațe.

– Vreau să te aud spunându-mi...

Jamie trase aer în piept.

– Bine, o să-ți spun. Nu mai am falsă mândrie. Nu mă deranjează să-ți spun câtă nevoie am de tine.

Jamie o prinse în brațe.

– Fără tine, sunt un nimeni. Fără tine, viața nu merită trăită. Dacă mă vei abandona acum, voi fi pierdut. Dacă n-ai fi cu mine să mă ții de mână, n-aș avea curajul să continuu lupta...

Jamie se aplecă și o sărută. Peta, te iubesc. Asta mi-a mai rămas, dar te iubesc. Cred că te iubesc dintotdeauna numai că n-am avut prezența de spirit să recunosc. Acum sunt convins. O, Peta, dacă aș putea să văd din nou, măcar un minut! Dacă aș vedea din nou! N-aș vrea decât să-ți revăd chipul drag, să mă conving că mă vrei cu adevărat...

Peta îi luă mâinile în palmele sale.

– Ce vreau? Nu poți ști ce vreau? Trebuie să-ți repet? Îi zâmbi. O voi face, dacă asta vrei. O voi face, dacă-ți voi ușura lucrurile. Nu mă deranjează să te cer de soț. Nu mă deranjează să-ți cer să faci dragoste cu mine. Am fost foarte timidă la început, dar nu mai sunt. Ce mai avem acum? Avem lumea toată, tot timpul este al nostru. Timpul este atât de prețios și noi am irosit mult din el. Nu mai putem lăsa anii să ne scape printre degete. Secolele nu vor să stea liniștite, până ne hotărâm noi. Iubește-mă, Jamie, fă-o cu tot sufletul.

Sfârșit